

MESTNA OBČINA LJUBLJANA
MESTNI SVET

Mestni trg 1, 1000 Ljubljana

☎ 306 10-10 , ☎ 306-12-14

Šifra: 032-166/2005-19

Datum: 7. 11. 2005

MAGNETOGRAMSKI ZAPIS drugega zasedanja 36. IZREDNE SEJE MESTNEGA SVETA MESTNE OBČINE LJUBLJANA,

ki je potekala v ponedeljek, 07. novembra 2005, po končanem zasedanju 38. Izredne seje Mestne občine Ljubljana, v Veliki sejni dvorani Mestne hiše, Mestni trg 1, v Ljubljani.

GA. DANICA SIMŠIČ

Službe prosim, ali je potrebno potrditi navzočnost? Predlagam, da bi lista kar prišla v dvorano, da ne bi zaradi tega prekinjali samega dela.... Koliko pa je? Bom dobila podatek, koliko je navzočih?

... iz dvorane - /// nerazumljivo...

Spoštovane svetnice, spoštovani svetniki, začenjamo z drugim zasedanjem 36. Izredne seje Mestnega sveta Mestne občine Ljubljana. Svojo navzočnost na tej izredni seji, je potrdilo 29 mestnih svetnic in svetnikov. Odsotnost pa sta opravičila svetnika gospod Anton Colarič in gospa Marinka Levičar.

... iz dvorane - /// nerazumljivo...

Prosila bi... za mir v dvorani....Resnično bi prosila, no – za mir v dvorani, da lahko nadaljujemo z delom.

Mestni svet Mestne občine Ljubljana je sklepčen in torej lahko začne z delom.

Sejo mestnega sveta nadaljujemo z obravnavo 1. točke določenega dnevnega reda te 36. Izredne seje, z dne 11. julija 2005, z naslovom:
STANJE NOGOMETA OZIROMA ŠPORTA V LJUBLJANI DANES IN V PRIHODNJE

Gradivo za to točko ste vsi prejeli s sklicem seje. Pred prvim zasedanjem ste prejeli še Poročilo pristojnega Odbora za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport. S Postopkovnim predlogom Sklepa o prekinitvi seje, ki je bil sprejet. Ter dodatni predlog sklepa Svetniškega kluba Nova Slovenija.

S prejšnjim sklicem nadaljevanja te seje, pa ste prejeli dodatno gradivo, z naslovom – Predlog strategije razvoja temeljne razvojne usmeritve športa v Mestni občini Ljubljana do leta 2012,

s predlogom sklepa. Nato pa ste prejeli še Sklep o določitvi pristojnega delovnega telesa mestnega sveta ter Poročilo pristojnega Odbora za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport.

Obveščam vas, da sem na današnje zasedanje povabila tudi gospoda Ota Giacomellija iz športne zveze Slovenije.

In zdaj prosim gospo Nado Pavšer, načelnico Oddelka za predšolsko vzgojo, šport in izobraževanje, da poda uvodno obrazložitev k dodatnemu gradivu. Prosim gospa Pavšer.

GA. NADA PAVŠER

Spoštovana gospa županja, spoštovani gospodje podžupani, spoštovane gospe svetnice in svetniki. Dovolite mi, da zelo na kratko predstavim tiste glavne poudarke iz strategije razvoja, temeljne razvojne usmeritve športa v Mestni občini Ljubljana, do leta 2012. To gradivo, ki ste ga prejeli, je bilo pripravljeno skupaj z delom civilne športne javnosti, Športno zvezo Ljubljana. In predebatirano približno s šestdesetimi udeleženci, športnimi javnimi delavci Mestne občine Ljubljana. In sicer 21. oktobra – torej prejšnji, koncem prejšnjega meseca. To gradivo je bilo tudi v tej športni javnosti ocenjeno, kot pozitivno, kot dobro. Kot odličen okvir za nadaljnjo razpravo.

Izhajali smo, da so – da je temeljni cilj razvoja športa v Mestni občini Ljubljana, šport, ki naj bi bil, kot nepogrešljiva prvina, za udejanjanje kvalitete življenja vseh prebivalcev Ljubljane. Seveda, ker pa strategija mora temeljiti v pravni državi na pravnih aktih, smo uporabili zdajšnji zakon o športu, kot osnovo, nacionalni program športa v Sloveniji in seveda tiste člene, ki v bistvu opredeljujejo kakšna je pristojnost lokalne skupnosti na – in katero področje, na katero področje se vključi.

Predvsem smo izhajali iz definicije, ki se tudi še oblikuje, - športa v javnem interesu v lokalni skupnosti. In seveda šele na osnovi tega, lahko potem govorimo o merilih, ki so podlaga za določitev sofinanciranja posameznih programov športa.

Torej, strategija je v bistvu podlaga, za pripravo in sprejem letnega programa športa. Torej, v naslednjem proračunskem obdobju. In seveda naslednja leta, v kolikor bo strategija sprejeta.

Vključili smo, da je dejansko strategija – mora opredeliti – torej šport v javnem interesu. In na prvem mestu šport otrok in mladine. Torej, ugotavljanje, ugotavlja se tudi trend padajoče ravni, predvsem zdravstvenega in telesnega stanja otrok in mladine v zadnjem obdobju.

Drugo, kar je, kar mora vključevati strategija, je športna rekreacija. Šele potem vrhunski in kakovostni šport in spremljajoče dejavnosti ter seveda ustrezna športna infrastruktura.

Po sprejetju strategije, to je tega temeljnega okvira, znotraj katerega se bomo gibali v okviru športa, bomo lahko pripravili pravilnike in ostale druge akte, kot so recimo merila, da bodo sredstva enakomerno pravilno razdeljena, skladno seveda z določitvami in kriteriji meril.

Izhajali smo iz ocene stanja na področju, ki ga akt ureja. In sicer ugotavljamo, da šport v Mestni občini Ljubljana je sorazmerno dobro razvit. To kažejo analize – do zdajšnje. Na področju športa otrok in mladine, na nek način presega celo izhodišča v nacionalnem programu, vendar pa ugotavljamo, da kljub temu rezultati niso vedno ustrezni. Upadanje šolskih športnih interesnih dejavnosti, tržni pristop zasebnikov je vse prevečkrat – pride do izraza. Tudi zaostajamo na področju športne infrastrukture, predvsem na področju objektov, ki so seveda tudi finančno večji – večji finančni zalogaj.

Kje vidimo poglobitve rešitve v strategiji? Torej, izhajali smo iz naslednjih načel. Programi športa so v bistvu namenjeni posameznikom in njihovim pravicam do sodelovanja na področju športa, ki je v javnem interesu Mestne občine Ljubljana. In, ki pripomore k zdravju in zadovoljstvu meščanov skozi vse življenjsko obdobje. To naj bi bila osnova, ja, definicije, kaj je – športa, ki naj izhaja iz javnih sredstev. Proračunska sredstva naj bi bila pod enakimi

pogoji dostopna vsakemu posamezniku. Skladno z merili, ki naj bi nastajala na osnovi strategije. Seveda s prednostjo – šport otrok in mladine – vključujemo šport študentov in pravimo, da je glavno mesto tudi mesto študentov. In 40 000 študentov mora najdt tudi odziv znotraj naše strategije. Šport invalidov. Posebej poudarjam, kar je bilo tudi na Odboru za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport poudarjeno. Ženske v športu, naj bi se enakovredno vključevale, od otrok do pozne starosti. In seveda vključno s športno rekreacijo.

Pomembno pa je katere, za katere programe se bomo skozi proračunska obdobja – se bo mestni svet tudi odločal iz proračunskih sredstev – naj izhaja iz jav..., iz definicije, kaj je to javni – javni šport. Katere ukrepe bomo za to uporabili. Zagotoviti, torej, izhajali smo iz nekaj izhodnih točk. Torej, tukaj naj poudarim, da so barve različne predvsem zaradi tega, ker – da je bolj nazorno, ne pa, da je ena zadeva bolj, ena zadeva manj – manj pomembna. Torej, zagotoviti želimo razvoj moto..., motorično sposobnost otrok in mladine. V večji meri, kot do sedaj. Vzpostaviti in voditi sistem interesnih športnih dejavnosti, med šolskih športnih tekmovanj. Najbolj nadarjene – možnost, najbolj nadarjene vključevati v program kakovostnega in vrhunškega športa. Športno rekreacijo vsem kategorijam prebivalstva v organiziranih in neorganiziranih oblikah. Zagotoviti starostni kategoriji, to se pravi, kategoriji študentov, tudi ustrezne, ustrezno ponudbo na področju športa. Invalidom, upokojevcem, sofinancirati uporabo objektov. Vsaj to. Za skupine, kjer je to strokovno opravičeno, pa tudi strokovni kader, skladno z merili. Z izgradnjo, vzdrževanjem športne infrastrukture in z racionalno rabi le teh, bomo ustvarjali razmere za ukvarjanje s športom čim večjega števila Ljubljancev.

Seveda, strategija je dovolj ambiciozna. In prav je tako. Vizija mora biti. Kako jo bomo uresničevali, bo pa odvisno od nas samih. Torej, občanov Mestne občine in verjetno tudi še drugih, ki naj bi participirali, kot bomo pozneje še posebej – poudarila, to je nacionalni nivo. Če govorimo o glavnem mestu.

Torej, zaradi – za sto procentno realizacijo programa v Mestni občini Ljubljana, bi morali letno – do leta 2012 povečati sredstva. Za realno 6%. In določiti kazalce za spremljanje uspešnosti izvajanja. Tudi skozi merila. Ločeno naj bi bilo obravnavanje rasti proračunskih sredstev za dejavnost. Za programe. In seveda za investicije v športno infrastrukturo. Zato, da je zadeva bolj pregledna. Od tega želimo povečati športno aktivno prebivalstvo vsaj za en procent letno. Število kategoriziranih športnikov vsaj za pol procenta. In primerno funkcionalno uporabnost športnih objektov – torej v celotni Mestni občini Ljubljana.

Načrtovanje vlaganj v športne objekte, odprte in pokrite površine v mestni občini, bo v okviru strategije temeljilo na – torej, na prvi vrsti, na sprejeti strategiji razvoja športa, s predhodnimi analizami, opravljenih prednostnih programih športa za vse in vrhunškega športa. Zagotavljanju vzdrževanja in tehnološkega posodabljanja objektov. Prostorskih planih in rezervacij površin za športne namene, finančnih možnosti proračuna in vzpodbujanju privatnih vlagateljev. Med sektorskim usklajevanju potreb vzgojno izobraževalnih ustanov in športnih organizacij. Vključno z vsemi športnimi prostori, ki jih imamo v ljubljanskih šolah. Strokovni verifikaciji izvedbenih načrtov, z vidika funkcionalnosti in gospodarnosti.

Kateri so prednosti projekti je za športni objekte, ki jih potrebujemo v Mestni občini Ljubljana do leta 2012 – so seveda stvar strokovne velike diskusije. Tukaj so nakazani v strategiji. In verjetno bo čas in sredstva pokazal, če je temu tako oziroma določil prioritete, kar je tudi prav. Plan je zelo ambiciozen.

Čisto sigurno, da glavno mesto potrebuje osrednji nogometni stadion. Vsaj do petnajst tisoč gledalcev. Športno rekreacijske centre v večjih stanovanjskih naseljih. Če hočemo temeljni cilj športa v javnem interesu uresničevati – približati športa – širši populaciji. Pokriti olimpijski plavalni bazen, recimo. Večnamensko športno dvorano. Z do 10 000 – vsaj – ali celo več sedeži. Skakalni center, s športnim parkom nad Podutikom, z veliko skakalnico. Rolcarsko, rollersko, kolesarsko in pokrito progo za ljubiteljsko in selektivno športno dejavnost. Dvorano

osrednjega gimnastičnega centra. Nova ledena ploščad. In seveda ureditev športno rekreacijskih površin ob Ljubljani in Savi. Torej, to je zelo bogat program. To je stvar vizije. Stvar sredstev, stvar odločitev – in stvar vlaganj tako nacionalnega tudi in privatnega sektorja. Naj zaključim s to kratko predstavitvijo, temeljnih poudarkov, da Mestna občina Ljubljana, si bo skupaj s športnimi organizacijami prizadevala pritegniti k realizaciji in financiranju projektov, ki so nacionalnega pomena in, ki bodo predstavljali osrednji, osrednja vadbena in prireditvena središča za vso Slovenijo. Zato je nujno, da se pritegne k nacionalnim programom državo. To pomeni, kot partnerja – Ministrstvo za šolstvo in šport. Nacionalno fundacijo za financiranje športnih organizacij. Lahko bi se tudi še kakšna ustanovila, tudi na mestnem nivoju. In seveda privatni sektor. Torej, le z deleži vseh teh akterjev, ki bi participirali z realizacijo strategije, bi lahko tudi marsikaj tega, kar je bilo pokazano, tudi nenazadnje, kot korenček dosegli. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa tudi vam. Zdaj pa prosim prof. dr. Stanislava Pejovnika, predsednika Odbora za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport, da poda stališče pristojnega odbora, do tega dodatnega gradiva. Izvolite.

G. PROF. DR. STANISLAV PEJOVNIK

Hvala lepa gospa županja. Spoštovane svetnice in svetniki. Odbor za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport, je na 32. seji, 14. oktobra obravnaval to gradivo. In ocenil, da je gradivo kvalitetno ter predlagal mestnemu svetu, da o njem razpravlja. Takrat je tudi predlagal županji, da proučimo možnosti, da bi se pred sprejetjem opravila še javna, širša javna razprava. O kateri smo bili obveščeni, da je potekala. Zato odbor predlaga, da po sprejemu gradiva, poteka še promocija gradiva in sprejem vseh potrebnih izvedbenih aktov za realizacijo. Mestnemu svetu pa v kratkem predlaga, da ga obravnava in sprejme. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Želi besedo predsednik Statutarne pravne komisije, gospod Pavlica? Ne želi. Opiram razpravo. K besedi se je prvi prijavil gospod Peter Božič. Za njim bo razpravljal gospod Dominik Sava Černjak. Izvolite gospod Božič.

G. PETER BOŽIČ

Jaz, dragi kolegi, drage kolegice in kolegi, ne bi ponavljal stvari, ki so zapisane notri v samem gradivu, v obliki eseja in pisem. Dveh pisem. Ki zelo nazorno kažeta na kompleksno problematiko, ne samo nogometa, ampak vseh ekipnih športov v – ne samo v Ljubljani, ampak tudi v – v Sloveniji. Osnovno, ampak, povedal bi pa nekaj poudarkov.

Osnovni problem, kot pravimo in tudi, kot pravi samo gradivo, se zančne, da riba zmeraj smrdi pri glavi, ne? In sicer zgodba taka, kakršna je, izhaja iz golega dejstva, da se v ekipnem športu, zlasti pa v nogometu – sploh še ni začela tranzicija. Kaj to pomeni? To pomeni, da bi se morala narediti, opraviti, temeljita mejitev, razmejitev med profesionalnimi ekipnimi klubi. In med množico športnih društev. Zakon o športu te razmejitve nima. Dejstvo pa je, da so – da ti ta veliki klubi, profesionalni klubi, združujejo in vrtijo kar velike vsote denarja. To gre kar v milijone Evrov. In organizirani so pa tako, kot športni klub, balinarski športni klub v Zgornjem kašlju, s predsednikom, tajnikom in blagajnikom.

To pomeni, jaz sem večkrat opozarjal na to dejstvo, da je ta organiziranost izjemno problematična in, da je – tudi ima zelo negativne posledice. Zaradi tega, ker se veliki klubi v bistvu v svoji organiziranosti skrivajo v množici športnih društev. In je potem njihovo delovanje popolnoma netransparentno. Zakaj gre? Športna društva, ki jih je na stotine, v sami Sloveniji – na primer nogometnih društev je na tisoče. In drugih društev, ekip. In ta športna društva imajo majhen proračun in imajo dvesto, tristo, petsto tisoč proračun. In je nesmiselno, da bi pri svojem skromnem obsegu dejavnosti in financ, da bi vodili javne sezname o transferih, o stroških, o nakupih – o igralcih, o odškodninah in tako naprej. Kar mora delat v Evropi vsaj profesionalen klub. Ti sezname so obvezno, po zakonu – javni. In tako se ti veliki klubi skrivajo v množici teh športnih, mejnih društev. In jim ni treba javno objavljat vseh teh seznamov. Kar, torej, to je transparentnost, ki seveda potem preprečuje črni trg. Ta – te transparentnosti pri nas ni in zato so vsi ti podatki tajni. Naš mestni svetnik, predsednik Nogometnega kluba Olimpije, je na združenju zahteval transparentnost teh števil. Na Združenju prvoligašev in je pogorel. Je bil edini za to. Ker se je – točno povejo, kakšni so, kakšni so ti sezname. V čem je pa zdaj problem? Problem črnega trga je pa v tem, da se – da se ne ceni več, da zgublja stroka popolnoma po pomenu. Na primer, v Nogometnem klubu Olimpija, ni bilo mogoče uprave, upravi dopovedat, da rabimo športnega direktorja, ki bi načrtoval daljno-ročno zasedbo igralcev, pa ekipo. Nismo rabili. Zakaj? Zaradi tega, ker – ker je bil popolnoma odvisen od – od črnega trga. Črni trg deluje pa tako, da je dober tisti igralec, ki ima čim večjo provizijo, ki si jo pač delijo mešetarji na obeh straneh. Na klubski in na – na managerski ravni. In sploh ni pomembno to, ali je igralec dober, ali ni. Oziroma ni pomembno to, ali jaz tistega igralca rabim na terenu, ali ne. In tako se je na primer Olimpiji dogajalo, da smo mel enajst padalcev, pet branilcev. In je mogel bogi Kosič igrat zadnjega branilca, k so mu šle vse žoge čez glavo. Govorim o enem absurdu. Pri tem, da smo pa porabili takrat približno tri milijone mark. Torej, do tega absurda potem prihaja zaradi te politike tud do tega absurda, da se morajo menjat trenerji. Vsake pol leta se zamenja trener. To je bilo v nogometu pravilo. Ki je, seveda tako se je že spet obrnil krog prometa z igralci, ne? Ker vsak trener pripelje nove igralce. In novi igralci in seveda mešetarji in vsi skupaj že spet zaslužijo. Problem ni samo to, da odteka na ta način, odtekajo dost velike vsote denarja v – v žepe. Problem je predvsem v tem, da se klubi ne načrtujejo več po nekih profesionalnih kriterijih. In, da se, ko se vzpostavi neko moštvo, po dolgih mukah treninga in tako naprej, je že – pride naslednji krog prometa. In takrat se zamenjajo vse ekipe in igralci in tako naprej. Se pravi, razlog pa tiči v tem, da ne Ministrstvo za šport, niti Nogometna zveza, ni bila nikoli zainteresirana za to, da bi ta zakon uveljavila na drug način. To, kar se zdaj dogaja, ne samo v nogometu, se dogaja tudi v drugih klubskih športih. Z žogo zlasti. Je rezultat te in take politike. To je en del.

Drugi del je, jaz moram reč – je tud – na primer odnos potem gospodarstva do tazga športa. Gospodarstvo ni zainteresirano več vlagat – torej, te floskule, da ni denarja za vse te športe, so izmišljene. Noben pameten gospodar danes, gospodarstvenik, ne bo vlagal v šport, če – k prekleto dobro pozna to situacijo, ki sem jo zdaj poskušal opisat. In tako grejo tudi sponzorska sredstva. Ali pa, na primer, konkretno, pri Olimpiji, pa je šlo glih za ustvarjanje ogromnih dolgov, ki jih je naredil takratni predsednik Ivan Zidar. To pa predvsem zaradi tega, ker je želel, ker je želel biti seveda prvak kar naprej. In je preplačal, preplačeval igralce tudi na ta način, da jih je drugim klubom odtujil. Ki so pa pol sedeli na klopi.

Kratko malo, stanje je blo v samih klubih zaradi te situacije porazno. Meni je sam gospod Tone Frantar pred petimi leti rekel, da tranzicija sploh še ni – se ni začela. Ko smo pri Olimpiji – zdaj smo pa konkretno pri nogometu v Ljubljani. Ko smo pri Olimpiji leta 2001 v bistvu prišli do dna, smo – smo poskušal z Jurijem Šolmajerjem odpreti novo stran te zgodovine. In sicer smo ustanovili d.o.o.. To se pravi, da bi delali na principu gospodarskih družb. In, da bi se držali teh profesionalnih pravil. Tisti trenutek, ko je Olimpija začela kar

dovolj, kolikor toliko uspešno pot, so se takoj pojavili upniki. Olimpija – SCT – Olimpija je namreč dolgovala takrat že, leta 2000 – 800 tisoč, šestnajst... 816 tisoč Evrov. To je denar, dolg, ki ga je naredil predsednik Ivan Zidar in je – in na Olimpijo se je usedlo sodišče. Sklepi sodišča so bli zelo različni. Eden od teh sklepov je bil ta, da se rubi vsak prihodek. Takrat je po dolgem času Olimpija mela polno igrišče. Mislim, tri, poprečje je bilo štiri, okoli štiri tisoč gledalcev. In je bil prihodek kar velik. Tako, da so blagajničarke s tistim denarjem letale, se skrivale pred rubežniki in tako naprej. To je bila ena zadeva.

Druga zadeva je bila tisti problem zemljišča. Jaz moram odkrito povedat, da – da je Nogometna zveza, je takrat ukinila, zadržala vse – torej, kar velike vsote denarja za – za Olimpijo. Ki jih je prislužila na teh mednarodnih tekmah. V Liverpool-u, v Dublinu, v Espanolu in tako naprej. To so bile velike vsote, ki so danes narasle, zdaj že z obrestmi vred – ki jih je Nogometna zveza zasegla Olimpiji takrat že – so narasle že blizu 70 do 80 milijonov tolarjev. Seveda, problem ni bil samo v tem, da – da so ta denar zasegli, češ, da mora Olimpija plačat Zidarjev dolg, da mora Šolmajer plačat Zidarjev dolg. Problem je bil tudi v tem, da potem za neko ekipo ni več motivacije za – za to, da bi se borila za status v mednarodnih tekmah, če ji vsak denar sproti zasežejo.

Jaz takrat sem res mislil, da gre za resne namene, ampak, ko sem pa videl, kako teče ta akcija dost koordinirano. Tukaj bom povedal par gorkih tudi na račun – na račun mestne občine. Ko smo videli, da nikakor ne moremo vrniti tistega dolga, smo sklenili – mene je sam gospod Frantar opozoril na to, da ma, da je Olimpija lastnik tistega zemljišča, 17 000 m². To je tako imenovanja jama, ki je bila neuporabna za treninge, ker – ker je bilo že tam pesek in kamenje in tako naprej. Tako, da se ni dal tam več trenirat. Bi bila pa to izredna lokacija za – za kakšno gradnjo. Kakršno koli. In smo takrat sklenili. To akcijo sem vodil jaz. Ker, moram reč, da je imela uprava tudi težave sama s seboj. In jo take stvari, dolgovi, pa tako naprej – niso prav zanimale. No in smo poskušal to zemljišče dobit od občine v last. Poznate tist odlok, po katerem so bili vsi športni objekti posebnega občinskega pomena, da so postali last občine. In, da je mogl pol – vsako društvo je moglo dokazovat, da je njegova, njegova lastnina, da je lahko dobilo nazaj.

No, pri Olimpiji je bil problem ta, da smo najprej, smo se pogovarjali na ta način z občino, češ, da bo občina je naročila eno študijo. Jaz jo imam tuki. To je študija o, od dr. Alojzija Finžgarja. Oziroma, tle jih je več podpisanih. Ki so – ki, bom prebral samo zaključek. Skladno – ki so odločili v bistvu, da je – da je – bi blo edino prav, če bi Olimpiji pravzaprav postala z občino, da bi se ustvarilo solastništvo. Bom pozneje razložil v čem. Najprej bom prebral te – ta zaključek:

Skladno z ugotovitvami, obrazloženimi v predhodnih točkah, podajamo naslednje mnenje. Prvič – če na športnem objektu obstoji lastninska pravica, katerega koli opravičenca, takšni objekti niso predmet lastninjenja. Če na športnem objektu obstaja pravica uporabe v korist nešportnih društev, drugih pravnih ali fizičnih oseb, ali Republike Slovenije, so takšni objekti predmet lastninjenja po Zakonu ZLNDL. Nosilec pravice uporabe postane lastnik. Če na – tretjič – če na športnem objektu obstaja pravica uporabe v korist športnih društev, je objekt predmet lastninjenja po Zakonu o športu. Nosilec pravice uporabe, športni društvo postane lastnik le pod pogojem, da objekt ni bil razglašen za objekt občinskega pomena. Sicer postane lastnica takšnega športnega objekta občina. Ki lahko v skladu s postopkom, po 64. členu ZŠ, s priglasi teljem pravočasno podanega zahtevka, vzpostavi solastninsko razmerje.

Za zgodbo z Olimpijo velja tretji – tretji člen. Olimpija je tud opravila cenite. Mela je samo uporabno pravico. Ki jo je odkupila za 100 milijonov dinarjev. To je bila takrat velika vsota. Tako, da je cenilec približno ugotovil, da je vložnega denarja v ta objekt in nakup uporabne pravice, ker takrat med družbenimi subjekti ni bilo lastnine. Je bil edin promet možen preko termina – uporabne pravice. In bi morali v bistvu, če bi ta občina mela kakršen kol filing do Nogometnega kluba Olimpije, bi lahko uveljavili ta tretji – tretji člen, ki ga navaja gospod

Alojzij Finžgar. Vendar je potem, sprva je bilo to tudi tako zamišljeno. Iz tega solastništva bi najbrž se dalo dogovoriti, da bi občina to solastništvo odkupila. In, da bi s tem lahko povrnili dolg in v bistvu rešili klub. Jaz bom zelo odkrit. Pameten župan bi to naredil. Tako. Pa zraven še zahteval izboljšanje strokovnih pogojev v Olimpiji. Ne. Mi smo rekli drugače. Mi smo se obrnili še na strokovno mnenje gospoda Pirnata, ki je ugotovil, da uporabna pravica ni lastnina. In, da občina do tega nima – da Olimpija, to ni njeno lastništvo. Ampak, da je to lastništvo občine. S tem je šlo zadnje upanje po vodi, da bi lahko vrnili ta dolg. Na sami razpravi o tem, ali je NŠD Olimpija dolžnik SCT-ju, ali ne, je sodeloval gospod Tone Frantar. Vrhovni sodnik. Je nastopil v imenu, v imenu Nogometne zveze Slovenije. Sodnica, ki je to razsojala, je bila njemu podrejena po službeni dolžnosti. Zaradi tega, gospod Frantar je moral umakniti tudi kandiduro za predsednika vrhovnega sodišča pozneje. Mi smo ga na to – to se prav, gre tudi tukaj v tem primeru za zlorabo sodišča. No, cel kup teh stvari je blo. Jaz zdaj, vi lahko to ocenjujete kakor čte, sam zame so vsi okol Olimpije naredili kompletno, popolnoma vse za to, da bi Olimpija šla k vragu.

Ista zgodba, zgodba o stadionu, pravzaprav, jaz ne bi tukaj ponavljal. Zgodba o stadionu je, je ena od takih, najbolj, za moj okus najbolj abotnih zgodb. Kjer – kjer sodeluje intenzivno politika – pri ukinjanju raznih, raznih načrtov in projektov v stadionu, ena politika tekmuje z drugo. V teh razmerah, v teh razmerah naredit kakršno koli ekipo. Kakršno koli – ekipni šport. Se mi zdi čista, čista iluzija. In jaz tukaj – ta analiza. No, saj jaz lahko odkrito in to analizo – v temu sem pripravil jaz. To je edino razmišljanje o nogometu ali pa o ekipnem športu v Sloveniji, ki bi, ki je poskušalo zajet mal bolj globalno v enem kosu. Jaz priznam, da je tukaj edini človek, ki kaj piše še na ta – ta razmišljajoč način gospod Oto Giacomelli in jaz to vse preberem z veseljem. Ampak, to je tudi vse, kar je na tej ravni, analitični ravni – v – v – v tej ljubi deželi.

Govorimo o nogometu. Jaz mislim, da v drugih športnih ni dost boljš. Vzroki so pa seveda isti. Poleg tega, da je zakon tak, ki v bistvu vzpodbuja črni trg in črno trgovino in nemogoče razmere. Poleg tega je pa še tud izjemna nenaklonjenost do – do vseh teh – no, tukaj moram povedat, da je Vika se prve dve leti se tudi zelo trudila. Da je financirala Olimpijo. Tam se pa Olimpija ni preveč izkazala, ne? To smo. To je pa tudi tukaj. Tako, da stvari so – je krivda in na ekipah samih, tako, kot so se organizirale. In na – na tej splošnih klimi. Hvala lepa. Danes sem bil izjemoma dolg. Ampak, s tem sem se ukvarjal pet let. Pa pretirano so me vlačili po zobeh. Na primer moj koleg Sodrznik, se – pravi, da sem jaz pokopal Olimpijo.

GA. DANICA SIMŠIČ

Replika na vašo razpravo gospod Jazbinšek. Izvolite.

G. MIHA JAZBINŠEK

Jaz izhajam iz ugotovitev Petra samega, ne? Ne? To je bil klub, ne? Ki tudi celo do Vike ni bil korekten, ne? Kako si zdaj ti predstavljaš, da bi mi z enim zemljiščem, ne? Ki bi ga podarili v resnici, ne? Tak klub rešili, ne? Kljub temu, da so bila tule not velika imena mestnega sveta, ne? Ti si bil. Colarič je bil. In veliko ime, sicer tudi športa – gospod Zemljarič, ne? Tako, da je to en nauk, da v tranziciji se zemljišč ne tala neuspešnim, ne?

... Iz dvorane: saj to ni bilo od občine..... /// nerazumljivo...

No, jaz trdim, da je blo, seveda... saj...

...../// iz dvorane – nerazumljivo...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim...

G. MIHA JAZBINŠEK

Finžgar je moj prijatelj. Že skoz njegovo hčerko, stoletje že. In mal je že tud oronuo v svojih letih. No in ga perfektno poznam. Zato je dobro Pirnat nazaj odgovoril. Kar je popolnoma pravilno. Pa sooči dva univerzitetna profesorja. Pa se pol razburjaj, ne? Kaj češ, Finžgar je pač pozabil, ne? Ene reči.

No. Ampak, to je primer, ne? Pravzaprav te tranzicije. In primer je, da bog ne daj, ne? Da bi mi takrat to zemljo dal. Ki ni gepirala nogometnemu klubu. In bog ne daj, da bi oni zafrčkal zemljo. Na konc bi bil pa, ne vem, kakšen novi SCT, al pa kakšen podoben Šolmajer lastnik tega. In seveda spet ne bi usoda bla v rokah – v rokah tistih, katerih morajo bit, ne? Infrastruktura bi šla po koščkih stran iz tega mestnega sveta. Na konc bi ble gor hipoteke. Bi bli – in tako naprej. Seveda, če bi pa ta nogometni klub dal garancijo, ne? Če ne bi mel v vodstvu, oprostite, Colariča, Božiča in Zemljariča, ne? Če bi dal garancijo. To bi bilo pa seveda možno kakšen drugačen razgo...

.....konec 1. strani I. kasete.....

...kar se tiče, da bi finančno podprl. Ne pa z nekimi transakcijami zemljišč. Če bi hoteli subvencionirat, bi subvencionirali direktno. Ne? Čista posla. Čista zadeva. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Replika na repliko, gospod Kovačič. Do minute.

G. DIMITRIJ KOVAČIČ

Hvala lepa. Jaz vseeno predlagam, da se držimo točke dnevnega reda, ki smo jo vložili. In je danes na seji. Namreč, gospod Jazbinšek zdaj govori o nekem konkretnem problemu za nazaj. Saj, v redu, saj je v redu. Ampak, tudi apeliram, da poskušamo iz stanja, kakršno je na področju športa v Ljubljani, zlasti na področju nogometa, naredit korak naprej. Stanje je katastrofalno. Ljubljana nima ne stadiona, ne kluba, ki bi bil konkurenčen, vsaj konkurenčen z ostalimi mesti. In predlagani sklepi mislim, da grejo v to smer, da ta korak naredimo. In dajmo bit konstruktivni. In v to smer nekaj naredimo. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Besedo za razpravo ima gospod Černjak. Za njim bom dala besedo gospodu Giacomelliju. Izvolite gospod Černjak.

G. SAVA DOMINIK ČERNJAK

Spoštovana gospa županja. Cenjene svetnice in svetniki. Hvala lepa za besedo. Dejstvo, da bi si vsi želeli v tem mestu, v tej Mestni občini Ljubljana, športnih velespektaklov, ne? Zakaj ne lige prvakov? Uspešnih tekem. Vrhunskih klubov. Vrhunskih športnikov, ki bi dejansko trenirali in nastopali v najboljši infrastrukturi. In ne nazadnje, vsi si želimo spodobnega nogometnega stadiona v Ljubljani. Ampak. To ni. Šport ni samo to. Šport je še precej več. In tudi ne nazadnje, vrhunski šport potrebuje korenine. Temelje, kjer se vse to začne. Če se dotaknem predlaganega gradiva, ki je pred nami. Plusi in minusi. Bodimo najprej pozitivni.

Pohvalil bi ekipo gospe načelnice, da imamo končno strateški, dolgoročen, ne nazadnje, lahko rečem, tudi zelo ambiciozen dokument v naših rokah. Ni idealen. Ni popoln. Ampak, nekje je treba začeti. Tudi pozitivno je, da je bilo dovolj razumevanja, za predlog matičnega odbora, kjer je bila predlagana še dodatna javna razprava. Ki je bila opravljena. Vsaj deloma sta sodelovala zraven, če sem prav razumel, tudi športna društva. Kar se mi zdi zelo pravilno. Društvena dejavnost je tudi v športu izredno pomembna, kot eden od nosilcev športa za vse. Predvsem pa se mi zdi pozitivno, da se daje med glavne prioritete – ne vrhunski šport samo, ampak šport za vse. Od najmlajših, preko vrhunskih športnikov, do tistih, ki se s športom ukvarjajo celo življenje. In dejansko, to mora bit izhodišče in ne le merjenje rezultatov, stotink, ali centimetrov. In ne nazadnje število medalj, ki jih prinesejo naši vrhunski športniki domov. Še posebno me veseli, da je šport otrok in mladine med posebnimi prioritetami. Bi rad poudaril zakaj. Kajti, dejstvo je, kot sem že prej rekel, da se je - vrhunski rezultati rasejo skozi leta. Zato je potrebno začeti pri najmlajših. Tudi predlagal bi, da se kasneje, ko se bodo oblikovala merila za sofinanciranje športnih klubov, da niso zopet, poudarjam, edina merila – medalja, pa osvojeni naslovi. Ampak tudi širina mladinskega pogona in delo s sekcijami na šolah. Na vseh nivojih v lokalni skupnosti. Učinek športa za najmlajše in za mlade pa je bistveno širši. Kajti, ne smemo pozabiti, da poleg razvoja motoričnih sposobnosti, je vpliv športa tudi zelo pomemben za osebnost in razvoj mladine. Saj mladi v dobi odraščanja pridobivajo določene življenjske navade, ki jih spremljajo skozi celo življenje. In mladi bodo živeli tako, kot se bodo naučili v mladosti. In, če to uspemo storiti, jaz smatram, da tudi za ceno kakšne medalje, ali pa pokala manj. Smo opravili dobro delo. Ne – ne nazadnje, s tem se lahko v bistvu tudi dodatno aktivno udejanimo razloge, ko se radi pohvalimo z nazivom – Otrokom prijazno mesto.

No, kot rečeno, še posebej me pa veseli, da so študenti v športu MOL pridobili priznano pomembnost. Ampak, ena lastovka še ne pomeni, ne prinese pomladi. Ampak, korak je storjen in to je pozitivno. In, ne smemo tudi mimo tega, da je pozitivno, da je pozitiven tudi obstoj tega dokumenta. Takšen dokument daje nov zagon športu v Ljubljani, ki pa, se strinjam z mojim predhodnikom, gospodom Kovačičem, čedalje globlje tone v Barjansko močvirje. Nekaj dodatnih predlogov opažam. Kot sem že omenil – šport moramo začeti pri najmlajših. S tem se zelo strinjam. Pogrešam sodelovanje vrtcev in osnovnih šol. Na primer pri popoldanski souporabi njihovih telovadnic in pa igrišč. Samo pokritih telovadnih površin, v telovadnicah, če se ne motim, v Ljubljani, ki so v bistvu – upravljajo vrtci in osnovne šole, je skoraj 90 000 m². Društva morajo zagotoviti transparentnost poslovanja. Kar je pravilno. Vendar mora pa tudi MOL jasno oblikovati transparentna jasna in transparentna merila, za dodeljevanje finančnih sredstev. Vrhunski šport in z njim povezano zbiranje dobrih uvrstitev je pomembno. Ampak, glede na prej omenjene prioritete, je potrebno tudi potegniti jasno črto, do kje se financira vrhunski šport s strani MOL. In od kje naprej država. Uspehi niso pač samo naši. Športna infrastruktura, ki si jo vsi želimo. Seveda je treba jasno določiti prioritete in veseli me, da imamo nekaj prioritet pred sabo. Predvsem pa, jih je potrebno izvajati - ne, kaj bo MOL zgradil. Ampak v jasnem trikotniku. Mesto, država, zasebni kapital. In, če nadaljujem glede infrastrukture. Se mi zdi smiselno, da bi to urejal posebni izvedbeni akt, kjer pa bi morali upoštevati vsaj dve vodili. Eno je, da se plan utemelji in z družbenimi športnimi

in finančnimi kazalci. In drugo, ponovno poudarjam, da se jasno upošteva tripartitno sodelovanje med javnim, civilnim in zasebnim kapitalom. In, če grem z infrastrukturo še naprej, stadioni in dvorane – da. Ampak, pogrešam predloge rešitev problema takih, pomembnih drobnarij – za nekoga, za veliko število mladih. Predvsem pa zelo pomembno, kot je problem obnove športnih igrišč v stanovanjskih soseskah. Ki mladim velikokrat nudijo edino obliko ukvarjanja s športom. In tudi zopet, če grem naprej še z infrastrukturo, to je pa detajl – jaz upam, da sem prav razumel. Da je med prioriteto infrastrukturo tudi uvrščen predlog pokritega skate – roler – bmx parka. To je pomembno za mladi del populacije. Še posebej pa, da odpravimo to mestno sramoto. Ko otroci pilijo svoje vragolije na rolnah med avtomobili. No, sicer, glede na to, da je - delajo to pred bodočo Belgijsko banko. In sedaj na Švicarskem parkirišču, se mi poraja dvom, koliko časa bojo tujci še tolerirali te naše mlade skate-rje in jih nagnali. Ali pa morda oni, namesto nas, poskrbeli za njih.

Naj še enkrat glede študentskega športa. To, daje študentski šport zdaj omenjen, ni veliko, ampak je pomemben korak. Čeprav, da, razen na strani 16. in 22. – ni posebej omenjen. Čeprav posebej poudarjam, da potem – ta populacija je prepomembna, da bi jo lahko kar naprej še tako zapostavljali. Cca 55 000 študentov v Ljubljani, daje prestolnici mnogo. In zopet verjamem, da se nočemo kititi s tujim perjem in da je to tudi eden od načinov, da opravičimo še en naziv, na katerega smo tako ponosni – Ljubljana, univerzitetno mesto. Študenti nimajo možnosti za redno športno vadbo. Tudi možnost podpore delovanja študentskih športnih društev v Ljubljani se mi zdi smiselna. In vse to velja razdelati v izvedbenih aktih. Ko govorimo o univerzitetnem športu, dejansko pogrešam deloma tudi Fakulteto za šport. In zanima me, kolikšno je bilo njeno sodelovanje pri pripravi in izvedbi strategije. Ne nazadnje bi rekel, da so eni od zelo poklicanih, za komentiranje aktivnosti v športu. Še posebej univerzitetnem. In tudi, mogoče za zaključek – zdi se mi koristno tudi več medsektorskega sodelovanja med službami MOL. Pač, kot mogoče drobnarija, vendar pa danes se vsi peljejo do telovadišča. In, ko že govorimo o tej infrastrukturi, je prav, da poskrbimo, da bodo kolesarji lahko kolesarili. Tekalci tekali. Rolarji in skate-rji tudi rolali po svoje.

Skratka, za zaključek – smatram, da je pozitivno, da imamo ta dokument pred seboj. A potrebno je opozoriti, da se delo pri razvoju športa v Ljubljani ne konča s sprejemom te strategije. Ampak, da se šele dejansko začne. Saj bomo vse te lepe želje in visoko leteče besede lahko udeležili z izvedbenimi akti. Tu pa se bo dejansko pokazalo, koliko si kdo želi dobro Ljubljanskemu športu. In koliko ne. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Replika na vašo razpravo, gospod Kuščer. Izvolite. Do tri minute.

G. SAMO KUŠČER

Hvala lepa. Kolega Černjak zelo rad uporablja agit-propovsko dikcijo v svojih izvajanjih. In moram reč, zdele me je pa res zmotilo in se moram oglasiti. Čisto toliko, da se črno na belem označi, da ne sodim v tiste, ki jih on imenuje - vse. Ne? Vsi si želimo to, vsi si želimo ono. Kdo je to vsi? A vsi iz njegove stranke? Vsi, ki tukaj sedimo? Vsi prave starosti? Vsi – plešasti, ne vem – vsi dolgolasi? Kdo je to – vsi? Jaz ne! Jaz ne! Jaz si ne želim novega, sodobnega, ali kako si rekel nogometnega stadiona. Evo. Ne želim si ga! Ne želim si ga in pika. In, zagotavljam vam, da velika večina občanov, ki so mene izvolili v ta mestni svet in zagotavljam vam, da še številni, ki me niso izvolili, ampak so vas izvolili, ne želijo nogometnega stadiona. Ne bom rekel, da – vsi. Mogoče tudi. Ampak, ne bom rekel, da vsi. Ampak, zagotavljam vam, da zelo veliko občanov Ljubljane ne želi nogometnega stadiona za

mestni denar. Preden se ne uredi promet, preden se ne uredijo parki. Preden se ne uredijo propadajoči mostovi. Preden se ne uredijo zelenice, zaradi mene. Kolesarske steze, če hočete. Preden se ne uredijo vrtci, osnovne šole. In tako naprej in tako naprej. Preden se ne uredi kanalizacija, vodovod. In tako naprej. In tako naprej. In tako naprej. Ne želim in moji volivci ne želijo nogometnega stadiona za mestni denar. Če je privatni denar v to vpleten. Če želi kdo za privatni denar zgraditi nogometni stadion. Nekje na obrobju Ljubljane, seveda. Ne v mestu. Naj ga zgradi. Naj zgradi pet nogometnih stadionov. Če se mu to splača. Ampak, ne za mestni denar. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Tri replike na repliko. Najprej gospod Kovačič.

G. DIMITRIJ KOVAČIČ

Hvala lepa. No, jaz bi vseeno mogel ugovarjat temu, da se tukaj – vsi tisti, ki si pa želimo nogometni stadion v Ljubljani, zavzemamo za to, da bi ga – da se bi zgradil z javnim denarjem. Mislim, da to sploh ni vprašanje. Jaz si ga tudi ne želim z javnim denarjem zgraditi. Kajti, mislim, da so vsi pogoji za to, da se ga zgradi z zasebnim denarjem. Samo Mesto, kot tako, je pa dolžno pripraviti pogoje in ureditev prostora za to, da se ta zasebni kapital privabi. In, da se potem pristopi k projektu. In v ta namen je potrebno tudi vložiti, kot posledica predhodne priprave pogojev in zemljišč, seveda mednarodni javni razpis, s tem, da se objavi v kak... Torej, kje, na kakšen način, v kakšnih dimenzijah, kaj je ostalo še na tem območju. In, na ta način pridobiti zainteresirane investitorje, ki pa jih...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. DIMITRIJ KOVAČIČ

To vam pa lahko zagotovim, v svetu ne manjka. Ni potrebno, da je to samo nekdo iz Slovenije. Tudi iz tujine je precej zainteresiranih investitorjev za ta namen. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Naslednja replika na repliko, gospod Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja, tisti stadion, ki bi ga zasebni kapital gradil, je stadion za spektakle. In, če kdo misli, seveda, da bomo dočakali dost hitro stadion za spektakle, ne? Naj vseeno – prvič, bo – enkrat bo dojel, da sto procentno ne more biti to zasebni kapital. In drugič bo dojel, da v vsakem, rekel bi v vsaki veji športa, bi mi moral met seveda en objekt v Ljubljani. Ki bi minimalno ustrezal mednarodnim standardom. Potem je pa seveda, drug vprašanje je pa ta, ko bomo tega mel, it pravzaprav v stadion za spektakle. Ki bo seveda več namenski, eno namenski se ja ne more obdržat. In ta več namenskost pomeni, da bomo na koncu koncev na stadionu za nogomet, mel recimo gladiatorske igre. Ali bomo pa mel tudi, rekel bi – bitke bojnih ladij. Ali pa bomo mel čist navaden vaterpolo. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Naslednja replika na repliko, gospod Černjak.

G. SAVA DOMINIK ČERNJAK

Hvala lepa. Jaz si pa želim stadion. In to vsakič pomislim, ko se vozim, ko mi je nerodno, ko se vozim v Celje na tekme naše reprezentance. Ko si mislim, kako hudimana so tam sposobni to narediti, mi pa ne. Ampak, drugo pa je, kar sem jasno povedal, če so me spoštovani kolega poslušali, da govorimo o infrastrukturi – je treba v bistvu pri posebnem izvedbenem aktu upoštevati vsaj dve merili. Prvi, da se to utemelji z družbenimi, športnimi in finančnimi kazalci. In potem, da se upošteva tri sodelovanje med javnim, civilnim in pa zasebnim kapitalom. Kajti, dejstvo je, da v Ljubljani težko, da bo kdo sam v celoti zgradil stadion. To je prva stvar. In drugo je, da se moramo jasno odločiti med prioriteta. Zato poudarjam te dva posamezna, te dve merili. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. In še zadnja replika na repliko. Gospod Penko.

G. ZVONE PENKO

Jaz osebno si enako želim stadiona. Ampak, kako bomo do njega prišli, je pa mesto, da se tukaj dogovorimo. In ta tripartitna razporeditev sredstev in tako dalje, je naš delež tudi potreben. In tudi idejno vodenje. Hočem to povedati, kolega Kuščer, je diskutiral, si ne želi stadion, pač naj bo vodovod, pa tist, pa un pa tretje. Da ne ponavljam. A si mi želimo otroke? A želimo imeti otroke? Eno populacijo, ki nas bo nasledila. Smo zato izvoljeni, da tudi za njih poskrbimo. To, kar je diskutiral tudi primarno gospod Černjak. Igrišča. Telovadišča. Okrog šol urejena. In tudi obnavljajoča. Ne tako zanemarjena, kot so. Namreč, če bomo mi imeli otroke, bomo imeli tudi v prihodnosti stadione. Ker bo ta – stadione in dobra društva, ki pa ločujem...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. ZVONE PENKO

Saj bom zaključil... ločujem pa športna društva, ki so profesionalna. Tako, kot je Peter Božič diskutiral. In pa tista volonterska, kjer prihaja podmladek. In ne nazadnje, tudi športniki prinašajo promocijo naše države. In pa tudi mesta. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Besedo dajem gospodu Ottu Giacomelliju. Prosim.

G. OTO GIACOMELLI

Spoštovana gospa županja. Cenjeni – mestne svetnice in svetniki. Nisem vajen govoriti pred takim zborom, zato sem si nekaj stvari pripravil. Seveda bi vam pa predvsem želel na začetku povedat, da sestavljavci tega poskusa strategije razvoja športa v Ljubljana, do leta 2012, nismo mel v rokah nobenih posebnih vzgledov.

Moram opozorit, da žal niti Ministrstvo za šolstvo in šport, niti Olimpijski komite, v štirinajstih letih samostojne države, tega nista spravila skupaj. In naj omenim, da je prav Športna zveza Ljubljane bila tista, ki je pred menda petimi, ali šestimi leti dala pobudo, da se to naredi. In smo celo jim ponudili nekatere osnutke. Žal je bilo to preslišano.

Naj se torej vrnem k športu v slovenskem glavnem mestu. Kar pomeni govoriti najprej o izjemni tradiciji. Na primer, o več, kot sto sedemdesetih letih, ki so minila od njegovih prvih društvenih oblik organiziranosti v južnem Sokolu. Po množičnem gimnastičnem gibanju, ki je med obema vojnama v naši prvi skupni državi prekipevalo v vrhuncih slavnih gimnastičnih rodov, z Leonom Štukljem na čelu in ob hkratnem pohodu športa po evropskih vzorih. Ki se je predvsem iz Ljubljane širil na druga območja Slovenije. Sodobni slovenski šport je izjemen razmah v množičnem in kakovostnem pogledu vendarle doživel šele po osvoboditvi. Pri čemer je Ljubljana v marsikaterem pogledu dajala tej dejavnosti in razvoju prav poseben pečat. Na področju športa za vse se ta razmah zrcali še danes v gosti mreži več, kot 200 športnih društev in klubov. Z okoli 50 000 člani, ki so povezani v Športni zvezo Ljubljane. Na tem množičnem temelju, se je ves ta čas ustvarjalo tudi ozračje, ki je ob prepoznavanju posebnih zakonitosti športnega, športne ustvarjalnosti, preko športnega dozorevanja redkih, izjemnih nadarjenih mladih ljudi, nujno rojevalo tudi vrhunce z izjemnimi športnimi rezultati, na najvišji svetovni ravni. Niz vrhunskih športnikov svetovnega kalibra, če za ilustracijo omenim le najbolj znamenita imena, se razteza od legendarnih Mira Cerarja in Iva Daneu-a, pa Branka Oblaka, Katanca, Mateje Svet, Roka Petroviča. Srebrne olimpijske skakalne ekipe iz leta 88. S Primožem Ulago, Matjažem Debelakom in Miranom Tepežem v glavnih vlogah. Pa do Brigite Bukovec, Andraža Vehovarja v devetdesetih letih. Ter še danes aktivnega super strelca Rajmonda Debevca, ki skupaj s člani slovenske bronaste olimpijske skakalne ekipe in Salt Lake City-ja 2002 zaključuje veliko ljubljansko športno olimpijsko bero. Ob tej olimpijski osi, bi seveda bilo treba nanizati še veliko drugih imenitnih imen ljubljanskega športa. Da bi bila slika popolna. A žal na tem mestu tega prav gotovo ni mogoče korektno storiti.

Šport z olimpijskim gibanjem in olimpijskimi igrami, je že na prelomu dvajsetega in – pardon, devetnajstega in dvajsetega stoletja, postal ena prvih globaliziranih dejavnosti. Zato se njegovim izzivom pač ne more upreti noben narod. V vsaki nacionalni metropoli, je v mednarodnih primerjavah športno kulturne razvitosti in kajpak tudi ustvarjalnih dosežkov športnikov in športnih ekip, tako rekoč par ekselance in brez izjeme, v vsaki državi, zapisana pionirska vloga paradnega in vlečnega konja. Tako v pogledu razvoja množičnih oblik športa za vse.

Kot tudi vrhunskega športa. Ljubljana, veliko srce malega naroda, kakor jo je svoj čas poimenoval Cankar, se nedvomno lahko s ponosom ozre na prehojeno pot tudi na tem področju. V prihodnosti in k novim vzorom, je športno dejavnost vseskozi po večini uspešno utirala pot društvena civilna športna sfera. Zmeraj je seveda živela s pečatom družbeno – vsakokratnih družbeno ekonomskih razmer. A vseeno je bila v skladu s subsidiarnim načelom tudi sorazmerno, deležna sorazmerno korektne podpore lokalne skupnosti. V našem primeru Mestne občine Ljubljana. Zagate in zaostrene gmotne razmere, s katerimi se je soočil šport v Ljubljani v tranzicijskem obdobju po osamosvojitvi Slovenije, imajo različne vzroke in tudi različne razsežnosti. Z nekaj poenostavitvami, bi jih bilo mogoče strniti takole. Prvič – gre za zmotno vsiljevanje vzorcev obvezne šolske športne vzgoje. In s tem nesmotrno odrejanje športne dejavnosti civilne družbe, ki temelji na prostovoljnih temeljih. Ključna dimenzija civilno športne sfere. In drugič – kadrovska kastracija športnih zvez bivših ljubljanskih občin

in Mestne športne zveze leta 1990, ki so s tem postale, ob hkratni izgubi avtonomnega vira financiranja, prek bivših telesno kulturnih skupnosti, drugo razredni partner pristojnih mestnih upravnih organov in MOL v celoti. Tudi Športni zvezi Ljubljane, se je ves ta čas oporekala vloga subjekta, ki predstavlja vsa v njej povezana društva.

Gradivo s pogledom na razvoj športa v Ljubljani v prihodnjem poldrugem olimpijskem ciklusu, do leta 2012, ki vam je bilo, spoštovane svetnice in svetniki, posredovan v obravnavo, je prvo obetavno znamenje, da bomo morda te delitve postopoma presegli. Le tako bomo vzpostavili kooperativna razmerja med MOL in društveno športno sfero, ki jo legitimno predstavlja Športna zveza Ljubljane. Samo tako bo možno tvorno partnersko sodelovanje – oblikovanje in izvajanje prožne, celovite in harmonične športne publike. Takšne, ki se bo odzivala na potrebe časa in bo smotrno izkoriščala vse razpoložljive gmotne resurse. In zlasti nenadomestljive potencialne družstvene športne sfere. Športni zvezi Ljubljane, smo prepričani, da smo prispevali zajeten in konstruktiven delež k osnutku razvojne strategije športa v Ljubljani, do leta 2012. Zavedamo se, da nismo mogli ponuditi odgovorov na vsa številna odprta vprašanja. In smo marsikje ponudili le nekakšne nastavke možnih rešitev. Na primer, ko gre za ženski šport. Pa tudi šport študentov. Kot sem že rekel, ni bilo vzgledov. Žal, kot smo lahko brali nedavno v Ljubljanskem Dnevniku, je prav Fakulteta za šport, ki bi kot velik uporabnik društvenih fondov za šport, lahko pripravila strategijo, pa je sodelovala pri montaži obvezne športne vzgoje na univerzi.

Na ta dokument tudi ne gre gledati, kot na nekaj dokončnega. Prav zaradi tega in enkrat za vselej danega. Nasprotno, prepričani smo, da je mogoče strategija, strategijo sproti dopolnjevati in občasno, na primer, vsaki dve leti, po potrebi tudi revidirati. Ne le separatno, po nekaterih, za enkrat še nezadovoljivo obdelanih poglavjih, posvečenih nekaterim izsekom športne dejavnosti. Investicijam, investicijskemu vzdrževanju in tako naprej. Ampak, tudi v celoti.

Z vidika Športne zveze Ljubljana, se nam zdi pomembno poudariti, da smo poskušali uravnovežiti obravnavo obeh velikih izsekov športa. Po naravi množičnega športa za vse. In po drugi strani selektivnega vrhunškega športa, z vsemi njegovimi reprodukcijskimi izseki, od animacije talentov navzgor. Poudarjamo nujnost izbora prednostnih programov na obeh področjih. Ter utrjevanje individualne ter kolektivne verodostojnosti družstvene športne sfere, z doslednim uveljavljanjem instituta članstva. Prav tako ne vidimo alternative, ki bi nadomestila vrednotenje programov športa, prek objektiviziranih naravnih kazalcev dejavnosti. Ne dvomimo tudi o tem, da je treba transformirati nosilce profesionalnega športa v kolektivnih športnih igrah, v gospodarske subjekte, ter jih po evropskih vzorih izpostaviti trgu. Tukaj smo najbrž kar na isti liniji, vsaj v osnovnih potezah, z gospodom Božičem. Pa ne zato, ker mi je prej izrazil kompliment. Ta proces preobrazbe bi seveda ne smel iti na račun in škodo njihovih matičnih društev. V katerih osnovna naloga je in ostaja skrb za igralni oziroma športni naraščaj. Z vidika javnega interesa in z njim skladnega sofinanciranja športnih programov, ne more biti dvoma o tem, da mora Mestna občina Ljubljana podpirati predvsem razvoj lastnih človeških virov, ne pa subvencionirati vprašljivih nakupov in s tem plemeniti mešetarški kapital.

Strategijo, v katero smo skušali kar najbolj prožno vgraditi pozitivne vidike, sicer zelo spornega Zakona o športu in Nacionalnega programa športa, bodo dane šele osnove za pripravo in sprejem izvedbenih dokumentov. Zlasti seveda meril za sofinanciranje programov športa v Ljubljani. Trdo delo se torej šele začne. In kaže se ga čim prej lotiti, da bi Mestna občina Ljubljana, v sozvočju z načelom supsidarnosti, dejansko podprla tiste vitalne funkcije, s katerimi se mora športna sfera dejavno odzvati na zahteve časa. Ob tem bi rad še posebej poudaril nenadomestljivo vlogo MOL in njene Mestne uprave, kar zadeva načrtovanje športnega prostora. Zagotovitev potrebnih soglasij in dokumentacije.

Spoštovani, gospa županja, svetnice in svetniki. Zahvaljujem se vam za pozornost. Predvsem pa za priložnost, ki ste jo izkazali društveni športni sferi, da vam je lahko prek mojih besed, kolikor toliko neposredno predstavila svoje poglede na številne žgoče aktualne probleme športa v slovenskem glavnem mestu. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa tudi vam, gospod Giacomelli. Besedo za razpravo ima zdaj gospod Miha Jazbinšek. Za njim bo razpravljal gospod Peter Sušnik. Izvolite.

G. MIHA JAZBINŠEK

No, tako, kot generalno vedno povem. Nov zagon in tako naprej. No, meni se zdijo to bolj cilji, kot - malo manj se mi zdi to strategija. Še manj se mi zdi pa program. Ampak, to iz naslova, rekel bi – dodelanosti posameznih poglavij. Ker program seveda bi pa že moral biti malo bolj operativen. Kakor je, recimo – cilji in iz njih mal poskusa strategije. Kot je bilo rečeno.

Jaz bom najprej o nekih objektih, pol pa mogoče mal o organiziranosti – organiziranosti v mestu. Torej, tisto, kar bi moralo biti jasno opredeljeno, je to, da bi morali met v bistvu hierarhijo športnih središč. Al pa športnih parkov, ne? Tudi tle, k sm – je blo prebran, je bilo rečeno – ne vem – šport v stanovanjskih soseskah. Kot nekaj več, kot je tlele not pisalo, v osnovnem gradivu. Sem tlele, tuki gor videl. Pa bom eno sosesko mal odkomentiral, mal za šalo. Torej, jaz mislim, seveda, da je treba najprej odločitev dat, da mamo mi – po moje v Stožicah do Save in čez Savo – in čez Savo, seveda, rekel bi glavno vrhunsko športno središče v Ljubljani. In, da moramo seveda tudi iz glave si zbit, da so to neke posamezne lokacije, na katerih bi mogoče kakšna stanovanja gradil. Ali pa karkoli in tako naprej. To je ena perspektivna cona. Povem od Stožic, do Save in čez Savo. Ne? Saj veste, tam je hipodrom še in tako dalje. Čez Savo bi lahko bil vodni park, ali kakor koli, ne? To je nekaj, kar je treba, kar je treba opredelit. In sem notri po moje sodijo seveda tudi vsi vrhunski objekti, ne? Ki majo dimenzijo tudi spektakla, ne? To pomeni, če gre tukaj za velik, več namenski stadion, če gre za veliko več namensko dvorano in tako naprej. Je to ta lokacija. Potem smo mel seveda v Ljubljani svoj čas tako zvane športne parke, ne? Tabor, Narodni dom, ne vem – osebno mislim, da bi moral biti tudi ob Grubarjevem prekopu, tam, kjer smo zapravili lokacijo za, za tri akademije. Če bojo kdaj tam. Skratka, ena mreža mora bit. No, ali pa Tivoli, ne? In tako naprej. Ena mreža mora bit postavljena, ki mora met najmanj, po moje neko dimenzijo – dimenzijo, ki se ji reče – vsaj bivše občine. Ne? Da je to malo strukturirano. Potem seveda pridejo manjši parki oziroma parki v soseskah. No, da se malo pošalim. Recimo, zelo veliko prostora mamo v – v Štepanjcu, ne? Tam mamo en odlok, ne? Tudi. In smo tri igrišča razglasili za naša. Ne? Zdaj vam pa povem, kako to zgleda. Enega nisem pogledal. Enega sem pogledal. Ta je za rugby, se mi zdi na parceli 200/1. To je največja parcela v Ljubljani in zajema celega Štepanjca. K bi vsaj v odloku napisali, v tistem sklepu, če bi napisali, ne? Govorim o naših znanjih, ne? Če bi vsaj od tam napisali – 200/1 – del, ne? Pa približno kvadraturu. Bi vsak vedel kako in bi rekel – to je zdaj naše, ne? Mi mamo v odloku kot športni objekt celega Štepanjca. Zdaj, v tem Štepanjcu je pa zraven še ena parcela, ki ni ta parcela. Ampak, je tam v starem naselju. Tista parcela je bila pa en drug igrišče. Pa ne vem, mogoče bo Trškan povedal katera. Tam so pa gradili zraven še zmeraj ene bloke. Od zad je bil igrišče. Pol pa, ko so bloke nehal delat, so šli pa stran. In so zdaj tam parkingi. To se prav, da mamo, v Štepanjcu mamo razglašen en športni objekt, k so parkingi. Pa razglašen mamo en športni objekt, ki je razglašen na največji parceli v Ljubljani, kar jih je. 200/1. Štepanjc. Od

Save do Save. Od Save do Ljublanice, pa od – ne – od Ljublanice do Grubarjevega, pa od Ljublanice do Litijske. No, samo tako mal – hočem reč.

Skratka, ta hiearhija teh športnih središč mora bit v Ljubljani opredeljena in seveda tudi se predvsem zavzemam za to, da – da je – da spoznamo, da spoznamo to, da mam od Stožic do Save in čez – ne tako nekaj separatno tukaj not – ureditev športno rekreacijskih površin ob Savi in tako naprej. Ampak, da je tle ta temeljni, rekel bi – temeljno športno središče.

Drugo, kar bi človek rekel, prej sem že malo načel to temo. V tej repliki. Vsaka športna panoga, ne? Rabi tudi hiearhijo objektov v Ljubljani. Če bomo enkrat mel, recimo v tem stožiškem športnem centru pač objekte za špektakel, mislim, da prestolnica sme in mora met na vsaki panogi eden stadion z mednarodno licenco. To se pravi minimalno, ne? Minimalno potrebne zadeve z mednarodno licenco. In to velja za kar koli. Za bazen. Za – za stadion. Za karkoli. Za rugby, ne? Za karkoli moramo to met. Seveda, potem pa dol nastopajo seveda objekti, kjer se lahko državne tekme odvijajo. Ali katere koli igre. In potem seveda tudi šolski objekti. To je nekaj, kar moramo spoznat. In verjetno se bo pri tej minimalni mednarodni – z mednarodno licenco, infrastrukturo končal, rekel bi – ta javni interes in javna sredstva, ne? Potem, ko bomo pa prišli seveda na več namenske sisteme, ne? Takrat pa seveda gre za partnerstvo. Mislim, da bo šlo za partnerstvo – javno privatno. Zato, ker je na koncu koncev tudi vprašanje, če bo privaten kapital vendarle zdržal, zdržal eno tako – večji organizem.

Tretje, kar hočem povedat je to, da bi morali met tudi dogovorjeno hiearhijo javnih zavodov. In coniranje kdo kaj vzdržuje. Saj veste kako to je – kaj jaz vem, danes ŽAK, ali Ljubljana, ali kaj že je, danes – jaz se ne spoznam, ne? Vzdržuje Odred, ne? Pardon, NK Olimpijo, ne? Mal kosijo, mal to delajo in tako naprej. No, al pa Tivoli. Mora vedet, do kod seže. Ali seže tudi na bazen, ne? Oziroma na kopališče Ilirijo, ali ne. V svojem segmentu upravljanja, ali ne. In tako. To pomeni, ta mreža javnih zavodov mora bit razčitljiva in narejena profesionalno.

Četrto, kar je, moram reč, da se mi zdi, da moramo tudi domislit, kaj je funkcija Športne zveze Ljubljane. Ali je Športna zveza Ljubljana vrh društev? Ampak tistih, ki so v javnem interesu za Ljubljano, ne? Ali sega, ali sploh more seč tudi za tisto, kar je javni interes v Ljubljani. Ne? Ker šport je vendarle po panogah organiziran iz vrha, iz Olimpijskega komiteja navzdol. Ne? Oziroma Športne zveze slovenske – bivše. In je zdaj vprašanje, ne? To se pravi, tuki je treba na nek način domisliti, ne? To funkcijo, ali je to en obvezen sistem? Lahko se temu reče tudi novodobni SIS. Novodobni SIS za šport. Malo, ali kakor koli to je. En sistem, ki pokriva obvezno vse, kar leze in gre. Ampak, tisto, kar ne presega pravzaprav ljubljanski nivo. Ne? Tisto, kar presega ljubljanski nivo, nisem siguren, da ga bo lahko Športna zveza Ljubljane tudi na nek način počez – čez panoge, lahko vsrkala v – v svoj organizacijski, finančen, ali pa kakršen koli drug – drug sistem. Zato bi predlagal, da se seveda koncentrira v bistvu na tisti šport, ki ima vrh, vrh – v Ljubljani. Hvala lepa.

Op – pardon, pardon. Seveda moram še nekaj o stadionu povedat. To mora biti jasno, ne? Zato, ker pri tem stadionu se bo tudi predvolilka dogajala. In v tej predvolilki bojo vsi pametni, ne? In eni bodo videli velik privaten kapital. Drugi bodo videli samo javna sredstva. Eni bodo videli nogomet, drugi ga ne bodo videli. Jaz opozarjam, da mam mi ene sklepe na mestnem svetu. Ti sklepi pomenijo, da do konca decembra moramo tu na Bežigranski stadion nekaj povedat. Mi smo v zamudah. Pri teh desetih sklepih. Pri vseh desetih. To so sklepi, ki – ki, na katere vi veste, da sem jaz clo tožil na odgovor županjo, teh deset pobud. Ampak, zdaj smo teh deset sklepov sprejel. Tožil sem jo 31. avgusta, ali nekaj tazga. Lansko leto. Ona mi seveda še ni odgovorila. Ne kot svetniku, ne kot – ne kot državljanu. Ampak, to govorim zato, ne? Ker tiste pobude so operativne. Recimo, akt – urbanističen, za Bežigrad. A ga delamo? A ga ne delamo? In tako naprej. In v teh vseh zaostankih, ki smo si jih nabral, ne? Ker mojih pobud niso, niso bile sprejete, dane na dnevni red. Nas je seveda prehitel minister Zver. Jaz upam, da se dela na neki pobudi, ki imamo tudi sklep. In to je sklep, da v okviru Zakona o glavnem mestu – ja, upam, da se dela gospa županja, ne? Jaz vas prosim, da boste do

decembra povedali, ali ste kaj naredili na tem sklepu, ali ne? Na sklepu seveda pa se gre po zakonu o – po Zakonu o glavnem mestu Ljubljana, v artikuliranje. Ker tud v proračun 2006 mora kej pridet, ne? Država nima elementov za proračun. In tako dalje. Ne? Ali ste kaj uredili? Ker, zdaj, seveda, nas je gospod Prelovšek – nas je mal prehitel. Mal rokersko je to naredil, ne? Kar ga čisto razumem. Jaz ga zlo razumem, ker jaz bi, da sem na njegovem mestu, tud preplašen. Preplašen bi bil na tem, kako smo strašili, ne? Da, če bomo meli občinski odlok, ne? Bo zaščita blažja, ne? Če bomo meli pa državni odlok, bo pa zaščita rigorozna. Ne?

Jaz, mi – tukaj, vam polagam na srce gospa županja, javnosti pa tudi, če me posluša – sledeče. Jaz upam, da je gospod Vasko Simoniti, minister Vasko Simoniti s to začasno odredbo, ne? Si dal čas, da bo pripravil trajno zavarovanje. Jaz mislim, da Ministrstvo za kulturo ima intelektualni potencial, da pokaže, kakšno bo trajno zavarovanje do konca tega leta, ne? To je moj javni poziv, gospa županja, da vi njega pozovete, ne? Da vi veste, da ima intelektualni potencial – lahko to razglasi do konca leta. Zato, da se nehamo o vseh stvareh v tej državi samo na politični ravni med seboj pogovarjat. In si noge podtikat. Kajti – kajti laž je, da so Stožice hitro dosegljive. In druga laž je, da so Stožice tisto, kar tlele piše v strategiji osrednji nogometni stadion, v prvi fazi – s petnajst tisoč gledalci. Oprostite, to niso Stožice. V Stožice ne bomo šli s petnajst tisoč gledalci. V Stožice bomo šli seveda z drugačnim nogometom. In v Stožicah, zapomnite si – v Stožicah nimamo tretjine zemlje. Nimamo zemlje tam, k tuki not piše – večnamenska športna dvorana. Te zemlje nimamo. Ne? Nimamo tudi vadišč. Tam. V Stožicah skratka mammo neko zemljo, ki je danes avtocesta, ne? To mammo. Ne? Mammo tud neki zemljo sicer za ceste, ampak, za šport zemlje tam nimamo. Tretjine nimamo. To je prvo dejstvo, ki se ga je treba zapomnit. Drugo dejstvo, ki si ga je treba zapomniti, SCT je šel pod niveleto. SCT je šel pod niveleto, po zazidalnem načrtu. Sanacija tam ni hec. To je velik gradbeni podjem. Pustimo finance. To je velik gradbeni podjem. V kubaturah je velik gradbeni podjem. To se pravi, da tisti, ki bo zdaj govoril, da je – da so Stožice dosegljive, ne? Razlika med Bežigradom in med Stožicami je v denarju in v času – 2,5 x. Kakor koli obrnete. Stožice so dolgoročen projekt. Niso pa to projekt, ki nadomesti, - ki nadomesti Bežigrajski stadion, ali pa nek stadion z minimalno licenco za mednarodne tekme.

Zato prosim, gospa županja, da se resno lotite teh desetih sklepov, ne? Jaz vas bom konec decembra, zato, ker sem v tem angažiran že leto in tri mesece – ne? Prosil, da pokažete koliko daleč ste. In potem bomo lahko prosili gospoda Simonitija, če stvari še ne bojo gotove. Da svoj intelektualni potencial mal hitreje vpreže, ne? Kajti, oprostite, ob tako dobrem materialu, kot ga ma, da ne bi vlada znala trajno zavarovat Plečnikov stadion in pri tem pokazat svoje karte, ne? Ne verjamem v to, da tega potenciala ni.

Zato zahtevam od vas, da od njega zahtevate, da se neha s špekuliranjem na področju dediščine. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Replika na vašo razpravo, gospa Majda Širca. Izvolite.

GA. MAJDA ŠIRCA

Hvala lepa. Na tej točki bi se strinjala z mojim predgovornikom. Res je, za zaščito Bežigrajskega – Plečnikovega stadiona lahko rečemo, da ima Ministrstvo za kulturo intelektualni potencial. To ni težko naredit. Je pa zanimivo, ta temu intelektualnemu potencialu ne sledijo nobeni drugi materialni potenciali. Kajti, proračunski – proračunski pogledi v 6. in 7., nam kažejo, da drugih vizij, razen tovrstnega intelektualnega, intelektualne poteze, ki se ji pravi ohranitev stadiona po merilih, kot so zdaj za eno leto in mogoče kasneje

za več let, nima. In v tem smislu tudi sama apeliram na izrabo, ne samo zakonske, ampak tudi druge možnosti, da ob takih dejanjih – pa mimogrede ne gre samo za primer stadiona, ampak za zaščito tudi dveh, za občino še bolj pomembnejših oziroma ravno tako pomembnih objektov – Mestna občina Ljubljana vzpostavi dialog. Vzpostavi dialog in tudi vizije, kaj ob taki, ob takem izreku lahko sledi občini. Namreč, v temu, v tej resoluciji, kot je tukaj videna in zaznana, tovrstnih vizij, ki bi bile vezane tudi, ali bolj jasnih izjav okrog stadiona ni. In smo – segamo do leta 2012. Oziroma kar mnogo let naprej. Skratka, pridružujem se pri temu apelu, da država ne dela na lastno pest, ali pa samo zgolj s svojimi lovskami po političnih nivojih. Ampak dela v dialogu z občino tudi, kar se tiče stadiona.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Besedo za razpravo ima gospod Peter Sušnik. Za njim bo razpravljal gospod Boris Makoter. Izvolite.

G. PETER SUŠNIK

Hvala lepa. Gradivo, ki smo ga prejeli, kot dodatno gradivo k 1. točki 36. Izredne seje Mestnega sveta, ni gradivo, ki bi uresničevalo zahteve, postavljene v predlaganih sklepih. Vsaj po mnenju naše svetniške skupine, kot večinskega predlagatelja te izredne seje in obravnave te točke. Namreč, želeli smo, da bi se Mestna občina Ljubljana, ne v roku treh mesecev za silo ubranila kritike, da je v ljubljanskem športu vse narobe, s poskusom, kot je ta dokument, ki je danes pred nami. In z izvajanjem uvodničarjev. Tako gospe načelnice, gospe Pavšer, kakor tudi gospoda Giacomellija iz Športne zveze Ljubljana. Kajti mi priznavamo, da v ljubljanskem športu, v preteklih letih, nekaj uspehov vendarle je bilo. In, da je Športna zveza Ljubljana nedvomno dokaj dobro usidrana v šport za vse. Kakor tudi delno v vrhunski šport v Ljubljani. Nihče tega ni osporaval. In nihče nima tega namena, to osporavat. Bolj je nas zanimalo videt pristop mestne uprave, k reševanju, po našem mnenju ključnih dilem na področju športa. In seveda, to pogledno se nam zdi nemogoče združiti v eno samo strategijo, tako različne koncepte in tako različne probleme, kot jih imamo na področju športa.

V Svetniškem klubu SDS vidimo probleme športa. Prvič – na osnovno šolskem, dijaškem, predšolskem območju športa. Ki je nedvomno dobro organiziran tudi preko udejstvovanja Agencije za šport.

.....konec 2. strani I. kasete.....

...problem amaterskega, klubskega športa, ki ga vi imenujete – šport za vse. In je nekje dobil ta status tudi v nacionalnih programih. In nacionalnih dokumentih, ki zadevajo šport. In nekje predstavlja rekreativne športne ekipe. Posameznike, ki se pač združujejo v športnih dejavnostih. In potem vidimo še problem vrhunškega športa, ki pa žal v Ljubljani ni na najboljšem glasu. V nekaterih panogah je mogoče organiziranost in tudi delovanje malo bolje. Na nekaterih drugih malo slabše. Poleg društvene dejavnosti, kakor tudi stanja v posameznih panogah samega športa in financiranja vadbe, kakor tudi udeležnosti Ljubljančanov v tem, vidimo pa problem v tem infrastrukturi. In problem infrastrukture se ne more reševati s strategijo. Posebej ne tako, ki upošteva prvič – kako pravzaprav bomo vključevali, kako bomo višali število kategoriziranih športnikov. Ker mi tle samo – samo gledam, ne? Vi ste si zastavili v svojih povzetkih, na strani 3. – gledam alineja, ob 6% realni rasti sredstev za šport, bomo zagotovili povečanje športno aktivnega prebivalstva za _/// nerazumljivo... »dva – en«

- procent letno. Z izboljšanjem pogojev vadbe za šport nadarjenih otrok in mladine, bomo povečali število kategoriziranih športnikov za do 0,5% letno. In zagotovili primerno funkcionalno uporabnost športnih objektov. Skratka, vrgli smo vse v en koš. Infrastrukturo, športnike, otroke, vrhunski šport. Skratka, vse je šlo točno v isti koš in v isto strategijo. Zato, če imamo objekte v obupnem stanju. Še ne pomeni, da so društva v obupnem stanju in obratno. In jaz mislim, da pričakovanja predlagateljev te izredne seje in njene obravnave, je bilo, da mi ločimo počasi tudi po mestni upravi različne posameznike in odgovorne za to, da se prouči.

Najprej mene osebno, kot mestnega svetnika., zanima situacija na področja športne infrastrukture, kot nepremičnin športnih objektov. Številka ena - v tem dokumentu vi meni niti z besedo ne omenjate in ne analizirate, kaj se je zgodilo na osnovi lastninjenja športnih objektov, ki ga je mesto že izvedlo. Vi veste, da so bile velike razprave v tem mestnem svetu že takrat, ko se je sprejemalo sklepe v zvezi z lastninjenjem športnih objektov. Da seveda bo posledično prišlo do tega, da privatna lastnina zahteva vlaganje privatnega kapitala za vzdrževanje in nadaljnji razvoj športnih objektov. In, da nikakor ne moremo pristat na to, da tisti klubi, ki so tako vehementno zastavili svojo lastninsko pravico in jo terjali od Mestne občine Ljubljana, da jo jim prizna, na teh športnih objektov. Ne morem pristat na to, da se bodo zdaj, ko ugotavljajo, da seveda lastnina ni samo hec, ampak je tudi breme – pridejo nazaj in rečejo – mesto mora skrbet za razvoj športne infrastrukture. Mesto mora skrbet za to, da ima Mestna občina Ljubljana resno športno infrastrukturo. Ampak., predvsem tisto, ki je v javni lasti. Mora pa seveda sodelovat z lastniki športnih objektov – ostalih, da zagotovi neko strategijo in da sploh zagotovi, na kakšen način bomo razvijali to privatno športno infrastrukturo, ki jo je pa v Ljubljani, po naših odločitvah in po odločitvah mestnega sveta in pa pristojnega oddelka – ratalo kar precej enih kvadratnih metrov. In zato seveda tista tabela, ki jo v tej naši strategiji dobivamo glede pokritih in nepokritih površin, niti slučajno ne spada vse v en sklop. To je treba striktno ločit. Toliko je danes v zasebni lasti. Toliko je v javni lasti. Toliko je v šolskem prostoru. Toliko ne. Potem je potrebno povedat, kaj pravzaprav pomeni – in tle moram jaz priznat delno korektnost kolegu Samu Kuščerju, ki je povedal, da njemu osebno seveda modern štadion – nič ne zanima. Kot mestnega svetnika in tudi kot – ne vem, Ljubljančana. Ali pa kot plešastega, ali pa bradatega, ga to ne zanima. Ampak za primerjavo bi seveda pričakoval od mestne uprave, da pove, kakšen pa je vpliv vrhunškega športa na razvoj mesta? Saj vendarle danes obstajajo modeli po svetu, v katerem še v tako kapitalistično usmerjeni državi, kot so ZDA, mesta zavzamejo aktivno vlogo, ne pri financiranju športnih objektov za vrhunski šport. Kaj šele za ekipe v vrhunski šport. Ampak, razumejo pa, da s tem, ko izgubiš športni objekt vrhunškega pomena in ne daš možnosti za razvoj tega privatnemu kapitalu, privatnemu kapitalu – seveda ti zgubiš bistveno drugo zaledje, kar ima seveda vrhunski šport, boljši, kot je – večje gospodarske učinke in tudi druge učinke, ki so zelo, zelo pozitivni za razvoj mesta. Ampak, o tem žal v tem dokumentu ni ne duha ne sluha. Ker na osnovi tega seveda, mi ne moremo reč – mesto mora stoodstotno financirat stadion za petnajst tisoč ljudi. Ni govora. Jaz sem prvi proti. Mesto mora dat možnost za to, da se tak stadion naredi. Hkrati pa ugotoviti, ali je smiselno in pametno, da mesto to financira iz privatnega kapitala – z javnim kapitalom, ali je boljše poiskat privatni kapital? Ampak, tudi o tem ni ne duha ne sluha. In zato jaz trdim, da tisti, ki se ukvarjajo s financiranjem klubov. Naj bodo to amaterski klubi. Se ne morejo ukvarjati istočasno s financiranjem vrhunškega športa. Ker vrhunski šport je predvsem v današnjem sodobnem svetu – velik biznis. In javni kapital ne more financirat milijonske plače vrhunskih športnikov. Ker vrhunski športniki pripeljejo in izražajo predvsem nek interes neke druge sfere. Ne javne. In, če si mi tega ne bomo znali razbistrit, ampak narediti nekega koraka naprej, iz te – iz tega kuloarja, v kateri, kloake, v kateri smo zdaj, na področju vrhunškega športa. Vrhunskega športa v Ljubljani sploh ne bo. Ker vrhunski šport tako, kot če si vzamemo za primer – in jaz sem pričakoval, da bo Športna

zveza Ljubljana malo analizirala tudi po naših sosednjih državah. Ko enkrat vrhunski šport iz mesta izgine, ga je izjemno težko nazaj privabit. Izgine pa. Tudi v Evropi, ki je izjemno nefleksibilna. Kaj šele v ZDA, ali pa v neki Japonski, Avstraliji, če gledamo. Ni problem preseliti vrhunske športne ekipe vb drugo mesto. Izjemno težko je pa pripeljat vrhunsko ekipo nazaj. In zato bi jaz pričakoval, da dobimo mi najmanj neko strategijo – za vrhunski šport mi vidimo, da mesto mora intenzivno naštudirat kako bomo privabili kvaliteten vrhunski šport – ne vem – na območju košarke. Nogometa. Odbojke. Rokometa. Hokeja na ledu. Ali česar koli drugega. Jaz ne vem, moramo pridet do tega, da se začnemo pogovarjat. Za Ljubljano ni interes, da imamo mi – ne vem – vrhunski šport. In ne bomo vlagali samo v to, da imamo vrhunškega športnika na področju ekipnih športov v – recimo baseballu. Pa ne omalevažujem nobene športne panoge, ampak je seveda popolnoma nekaj drugega in v drugem interesu, če imamo mi vrhunsko ekipo na področju nogometa. Ker je nogomet sposoben privabit, ne vem, na vsakih štirinajst dni, v kolikor je bila v ligi prvakov, ne vem – toliko in toliko nekih turistov, ki živijo potem še od vsega družga. Ampak, strategija pa je, kako bo mesto privabilo vse tiste, ki so gospodarsko in privatno zainteresirani za to, da bodo živeli tudi delno od tega športnega turizma in športnega biznisa. V ta konglomerat. Ne da se bo tega lotilo samo. Te strategije žal, spoštovana gospa načelnica in gospod Trškan, ki odgovarjate za šport, ni mogoče sestavit v teh nekaj straneh in reč, saj pravzaprav smo v preteklosti vzgojili veliko, pa veliko nas je vključeno. Vse moje priznanje. Osem in petdeset tisoč pravite, da je ljudi vključenih v klube, ki delujejo v okviru Športne zveze Ljubljane. Čudovit rezultat. Ampak, od tu naprej, jih je treba to razvijat. Po mojih informacijah, Zveza športnih društev Olimpije, tako rekoč paradni konj društvenega športa v Ljubljani, sam sebe sprašuje o rezultati – o razlogih za njegov obstoj. In po petdesetih letih pravzaprav samo še to čaka, ali bo prišel milostni strel od zunaj, ali od znotraj, da se bo ta situacija razvila, ker stvar ne funkcionira. In seveda, najlažje je pokazat na mesto. Saj mesto nima infrastrukture, ki bi bila ta prava. Samo, če se mi hočemo tega znebit, moramo vsaj pridet do nečesa in reč – ja, res je, krivi smo tisti, ki smo dolžni športno infrastrukturo zagotovit. Za take ali pa drugačne športe. Ali pa reč – veste kaj? Ne, mi bomo svojo vlogo omejili na teh in teh in teh segmentih. Od tam naprej je pa stvar privatnega kapitala, da gre v ljudi naprej in vlaga. Ali v šport, ali pa v kaj družga. Saj ni vprašanje, ali bomo zdaj iz mestnega proračuna – jaz ne vem, na osnovi česa smo mi prišli do realnega šest procentnega povečanja? Iz leta v leto? Ne vem, če je to dovolj? Če čmo vse to naredit, kar je tukaj notri napisano, pol 6% na športu ne bo dost. Ne bo dost. Ker že samo za infrastrukturo zmanjka sredstev. Kaj šele, s tem se pa jaz absolutno ne strinjam, da na podlagi interesa Ljubljančanov, ki ne vem, kako ga bomo ugotavljali, bomo namenili za izbrane ekipe – ki ne vemo, kako jih bomo izbirali in kdo jih bo izbiral. V kolektivnih športnih – katerih tud ne vemo, ki tekmujejo v evropskih ligah, enak delež sredstev, kot v letu 2002. Enak delež sredstev, kot v letu 2002. Ob tem, da vemo, kje šport je bil v Ljubljani 2002 in da vemo, da so se pravzaprav razmere bistveno spremenile. In, če ne bomo na področju mestne uprave razdelili odgovornost za to, da se začnemo ukvarjat na eni strani s tistim, kar dejansko sodi v mestno in javno pristojnost, tako z vidika financiranja vadbe, možnosti, razvoja, treninga, česar koli – to je predvsem otrok. Predvsem otrok. Ki potem naprej se lahko vključujejo v dijaški šport, ki že bolj sodi v sfero državnih oblik. In pa tudi delno zasebnih klubskih oblik. Da ne bomo potem poslušali očitke, kako – so bili včeraj na televiziji – koliko pravzaprav starše stane vzbujat interes otrok za nek šport. Kar je velika sramota, tako za Mestno občino Ljubljana, kakor tudi za to državo na sploh. In to se upam povedat tudi ministru za šport. In sem mu to že povedal. Da o tem ne govorimo, če je potrebno ugotovit koliko in na kakšni osnovi, naj mi še sploh sponzoriramo javno infrastrukturo – kot so športni objekti. Gospod Jazbinšek je povedal eno plat, s katero se je mogoče načelno strinjat, ali pa načelno celo ne strinjat. Da mi potrebujemo hiearhijo športnih objektov. Mi predvsem moramo vedet, koliko bo teh športnih objektov javnih, koliko pa zasebnih. In zakaj se bo mesto zanimalo. In

zakaj bo pa zgolj in samo dalo možnost, tako, kot bo dalo možnost za razvoj zasebnih stanovanjskih površin. In bo dalo možnosti za razvoj obrtnih con. Tehnoloških parkov – moramo isto strategijo določiti tudi za področje športa. In dokler mi nimamo tega in bomo to reševali z eno samo strategijo, vse komplet, od trenerja za – za otroške klube, do tega, da bomo reševali vrhunski šport, potem oprostite, je ta strategija razvoja zgolj in samo puhlica, ki bo črka na papirju danes in bo jutri tudi ostala. Zaradi tega ne bomo imeli, če to strategijo mi podpremo. In te razvojne usmeritve. Ne jutri, pa ne pojutrišnjem, pa ne čez štiri leta – vrhunske nogometne ekipe. Ker ta strategija tega ne daje. Tega ne daje, je pa to osnova, za katero je bila sklicana ta seja, da ugotovimo, kako mi tisti del poštujemo, ki spada v našo domeno, da bo potem privatni kapital pa dejansko pa pripeljal tudi vrhunski šport v Ljubljano. In ga sfinanciral in vzdrževal. Ne da je to enkraten aranžma. Kot je bil poskus Mestne občine Ljubljana pri Košarkaškem klubu Olimpije, ki se je potem žal prenesel v bolj netransparentne javne sfere, skozi financiranje javnih podjetij in podobno. Ampak, da jasno in določeno povemo, mesto bo to financiralo. Druge stvari pa mesto ne bo financiralo. In, če mesto ne bo financiralo tudi javni kapital, ki sodi en korak nižje od mestnega proračuna, ne bo financiral. Samo, še enkrat povem – s tako strategijo smo naredili veliko hrupa. Veliko ljudi se je očitno počutilo užaljane, s tem, ko se je sklicala ta izredna seja. In je trpelo ob misli in hitelo s pojasnjevanjem kako smo pravzaprav vendarle uspešni na področju športa v Ljubljani. V resnici pa nihče ni očital, da je vse narobe. Samo rezultati, taki, kot so, so zgolj in samo ena stagnacija, ki si je pa ne želimo. Mi si želimo vendarle razvoja. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. kar nekaj replik. Prva gospod Sodrznik.

G. MAG. JANEZ SODRŽNIK

Hvala lepa. Jaz samo na eno stvar, ker več bom kasneje razložil v svoji razpravi. Ne želim pa, da bi prihajalo tudi pri naslednjih razpravljavcih morebiti do nesporazuma zaradi tega, ker ni kdo natančno prebral, kar piše. Prvič v tem dokumentu zdaj smo mi sledili eni ambiciji, ki se je ves čas do danes zamegljevala. In dobro boste videli, jaz sem bil sam tisti, ki sem vsakokrat posebej, vsako leto zelo ostro nasprotoval takšnemu prikazovanju v proračunu sredstev, kot je to za šport. Namreč, navidezno so sredstva za šport rasla, vendar je razkorak med tistim denarjem, ki smo ga porabili za športno infrastrukturo na eni strani in za dejansko za športno dejavnost, se pravi za športne klube in društva na drugi strani – se večal. Se pravi, zmerom manj je bilo denarja za to aktivnost. Za katero smatram, da je ključna, zato, da bomo mi sploh kot šport – kot tak na nekem nivoju obdržali. Oziroma ga še širili. Ker natančno vemo, da za široko populacijo, se pravi za široko bazo ti lahko tudi računaš, da bo skozi ta proces tekmovalnega športa slej ko prej prišlo tudi do vrhunškega rezultata. To je pa tisto, ki je na vrh piramide in za kar si vsi več ali manj prizadevamo.

No in sedaj ta strategija, natančno piše, posebej v tistem delu, ko gre za financiranje. Da je potrebno v proračunu ločit financiranje. Se pravi za dejavnost na eni strani in za investicije v športno infrastrukturo na drugi strani. Zato seveda ima Peter prav, ko pravi, da bi 6% povečanje tudi slučajno ne zagotavljalo realizacije te strategije. Vendar, 6% - povečanje, je mišljeno izključno za športno dejavnost. Se pravi, za klube in društva. In sicer za tisti segment, ki je postal recimo v zadnjih osmih, ali pa rečmo v desetih letih zelo problematičen. Namreč, ko gre za in tudi to sem že večkrat poudaril, za financiranje profesionalnega kadra v športu. Ja kdo pa bo nenazadnje vzgajal in usposabljal, če tako rečem – naše otroke v športnike in sčasoma v vrhunske športnike, če ne profesionalni kader? Mi smo pa zdaj sistem v Ljubljani pripeljali na trak nivo, ali pa v to smer, da mi nekaj mal sofinanciramo in si

domišljamo, kako blazno velik dnarja smo dali. In potem klube preprosto prepustimo, da niso sposobni sfinancirati – ne vem – druge polovice, ali pa dveh tretjin te plače. In potem so – veste kaj ti profesionalni trenerji? Z velikimi nazivi? In z velikimi mednarodnimi uspehi? Šoferji, čistilke, pa da ne bom zdajle banaliziral do konca. In to je katastrofa. Če mi uspemo v teh dveh segmentih dvigniti nivo, bomo zanesljivo tudi zagotovili, da bo privlačnost same športne vzgoje v teh sredinah, se pravi v temeljnih sredinah, v športnih klubih in v društvih – večja – kar pomeni, da bo tudi avtomatično dosežen tisti cilj, da bo več otrok šlo v te programe. Športna infrastruktura, je pa seveda druga zgodba. Samo to. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Naslednja replika, gospod Božič.

G. PETER BOŽIČ

Gospod Sušnik je nanizal celo vrsto problemov, s katerimi se dejansko strinjam. Jaz, na področju infrastrukture vidim iste probleme. In samo pozabil je pa pravzaprav povedati, ravno tako, kot moj predhodnik, ali pa poudariti in to bi jaz želel narediti – da te dileme, ki so tudi v tej strategiji, so pravzaprav nerazčiščene dileme med profesionalnim delom športa in amaterskimi društvi. Mi mammo v kulturi to analogijo sijajno, profesionalno izpeljano. Mi mammo Zvezo amaterskih kulturnih društev. Mammo neinstitucionalno kulturne subjekte. In imamo profesionalne kulturne institucije. Seveda, s tem, da so vse te institucije v bistvu financirane od države. Na področju športa je pa ta razlika v tem, da imamo ravno tako množično, množično športnih amaterskih društev, zveze društev, potem polprofesionalnih institucij, ki – ki majo svoje profesionalne tajnike in nimajo svojih profesionalnih tajnikov. In na drugi strani ma velike profesionalne klube, ki pa niso organizirani kot institucije, ampak so organizirani ravno tako, kot amatersko kulturno društvo v Zgornjem Kašlju. Tukaj je osnovni problem. In osnovni problem te strategije je natančno – natančno isti. Ni te – ni te osnovne, osnovne delitve. To je ena stvar.

Druga pa, bom izkoristil, ker imam še minuto časa – je pa to, da čisto ta zadnji oddelek, bi rad jaz vedel – in sicer – Športna zveza Ljubljane, izvaja naloge, opredeljene v Dogovoru o sodelovanju med Mestno občino Ljubljana in Športno zvezo Ljubljane ter druge dogovorjene naloge. Jaz bi rad vedel – na mizo, katere so te naloge. In za – a se te naloge financirajo z razpisom, ali mimo, brez – mimo razpisa? To je za mene... V nasprotnem primeru, če to ni jasno, katere so to naloge. In, če to ni jasno, ali je to z razpisom, ali pa brez razpisa, potem pomeni to, da prevzema Športna zveza Ljubljane naloge od oddelka mestne občine – za šport. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Ja. Kar nekaj replik na repliko. Najprej gospod Sušnik.

G. PETER SUŠNIK

Hvala lepa. Saj, gospod Božič je pol na koncu povedal. V – problem – področje kulture je v sto odstotni domeni, no, recimo, da ne bom rekel – ali pa petindevetdeset pa – države in javnih sredstev. Kar pomeni, da seveda je ta razdelitev bistveno lažja, ker gre iz levega v desni žep. V tem primeru športa, je pa seveda prav to vprašanje, ki sem ga jaz želel dobiti odgovorjenega, s strani strokovnjakov za šport. Ki se ukvarjajo in vedrijo in oblačijo v ljubljanskem športu. Vsa desetletja, kar jaz zase vem. Pa še mogoče kakšno desetletje prej. In harajo po tem športu

in prelivajo sredstva iz levega v desni žep. In ne vemo, ali gre za javna sredstva, ali za zasebna sredstva. In zato jaz od njih želim slišati, da ne bo pol kdo rekel – Sušnik, k nima nobenega pojma o športu, zdaj določa kriterije. Sušnik ne bo nič določil. To morate športni strokovnjaki povedati. Pa povedati, ali se ta ločnica da potegniti, ali se je ne da potegniti. Jaz trdim, da se jo da potegniti. Bi pa rad od njih slišal, kje bi to oni radi potegnili. In to ne tam, da bomo mi finan...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, da zaključite misel...

G. PETER SUŠNIK

... financiral milijonske plače vrhunskih športnikov. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Naslednja replika na repliko, gospa Meta Vesel Valentinčič.

GA. META VESEL VALETNINČIČ

Hvala lepa. Ja, jaz mislim, da tu moramo pa dve stvari pa vendarle ločiti. Eno je status društva. Drugo je pa financiranje društva. In to pomešati med sabo ne gre. Zato, ker status društva, to, kar naj bi reševala ta resolucija po tem, kakor je rekel gospod Božič, ne gre. To je zakonodajna zadeva. To je stvar zakona, ki je sprejet na državni ravni. In tega seveda s tem ne moremo ne korigirati, niti ne na tak način... to je pa drugo, ne? Samo z resolucijo se tega žal ne da.

Drugo je pa financiranje, ne? Ampak, še vedno, pri financiranju in pri statusu, imaš nek zakon, ki ti določa range in postopke. Tako, da po svoje sta si kultura in šport, na področju statusno društvenega prava, enaka. Več ali manj enaka. Ker specialni zakoni tukaj ne posegajo v društveno sfero. Toliko, da bi lahko...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

GA. META VESEL VALENTINČIČ

... mi s tem sploh nadaljevali to debato. Ker to ni naša debata. Naša debata je druga, ne? Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Naslednja replika na repliko, gospod Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

No, naša debata je ta trostopenjskost, ne? Amatersko in na koncu gor vrhunskost. To je. In sistemi financiranja se morajo počasi približevati. Pa ne glede na to, ali se temu reče društvo,

ali se temu reče profesionalno društvo, ali se reče malo manj profesionalno društvo. Ali pa amatersko društvo. Ne? Ampak, mislim, no – saj tudi znamo najdt – saj znamo najdt tudi družbe, ne? Namesto društev. To vse sorte znamo najdt in tako naprej. Samo moramo to met strategijo fertik. Da se ne bi dogajalo, kar je glih Peter govoril v Zgornjem Kašlju. Da sem jaz šel zadnjič gledat tam gor v Zgornji Kašelj – v Vevče, ne? K je en športni center, ne? K so sprivatiziral – Vevškega, se mi zdi, ne? In tam postavljajo eno halo. Pa sem rekel – kje ste pa to halo dobili? N e? pa so rekli, to halo smo pa za »gešenk« dobil na Gospodarskem razstavišču. Ne? Razumete? To se pravi, da smo še v tistih real - socialističnih časih, ne? Ko naša mestna lastnina, ki jo imamo na Gospodarskem...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, da zaključite misel.

G. MIHA JAZBINŠEK

K jo mam na Gospodarskem razstavišču, seveda, nekateri, ki imajo kaj za opraviti z Gospodarskim razstaviščem razpolagajo, pa to peljejo prijatlom. Ne pa enim drugim, ki bi za to halo več dal. Ampak, to je naša usoda – tranzicija bo še dolgo. In toliko časa, dokler bomo mel takšno politično strukturo, bo še to dolgo. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Prosim za mir v dvorani, pa mal pozornosti gospod Jazbinšek, tudi vaše, kajti, če želite imeti besedo za repliko, na razpravo gospoda Sušnika, jo imate.

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja. Jaz moram reč, da vrhunski šport seveda mesto lahko najlažje dobi notri oziroma, rekel bi tud zasebni kapital, s ponudbo lokacij, ne? Ne? Drugač to seveda ni možno. Pri čemer težko verjamem seveda, da bi šel zaseben kapital v discipline na državni ravni, pa tudi na mednarodni ravni, ki niso dovolj atraktivne, ne? Zato sem jaz na nek način postavil to ločnico, da mi je men osebno je jasno to, da je treba na nek način pridet do – ali pa pri hiearhiji objektov, - do tega, da mam seveda v prestolnem mestu, ne? Na vsako – na vsako, rekel bi disciplino, objekt, na katerem mam lahko mednarodne tekme in tako naprej. Težko, težko. Zaseben kapital seveda mora met na nek način zagarantiran profit. In to pomeni, da bi bilo po nepotrebem. Razen, kadar gre seveda za popolnoma zaseben športni interes. Kadar gre za zaseben športni interes. Ampak, tisto, kar seveda je mene vzpodbudilo, da sem nekaj o tej hiearhiji govoril je to, da vidite med temi našimi prioritetai tle notri – so neuresničljive stvari. Ne? Recimo, pokriti, olimpijski plavalni bazen. Jaz vam povem, da v tem projektu, kjer ste vi napisani gor, kot glavni šef projekta, gospa županja, ta projekt ni uresničljiv. Zato, ker je skoping na tam projektu, skoping, ki je v tem projektu, tako velik, kot Nama, je lociran v tivolskem parku. Ne? In zato, ker bazen posega v cesto in Celovško in v – v tole, ne? Zato moram reč, da mi od ciljev, ne? Od ciljev, pa rekel bi – ne? Ker mi mislimo, da v tem plavalnem olimpijskem bazenu bomo tudi tuji kapital, ne? Dobili. Za enkrat smo dobili tujega projektanta iz našega denarja. Ne? V – v tem, za ta tivolski bazen. In seveda, ker je tujec, ga je narisal tako, da ga mi težko uresničimo. Ne? Zato – to pomeni seveda, da med cilji strategije in pa programom je velik. In, da bi pravzaprav tele alinee blo treba mal selektivno pogledat, ali so uresničljive, ali ne. Ampak, to vam samo v opomin dajem, ko se bo to še naprej delala ta strategija. Da bomo iz te bere nekaj objektov, ne? Prišli na hiearhijo objektov.

Na hierarhijo parkov. In, da bomo seveda prišli tudi do uresničljivih projektov, na uresničljivih lokacijah. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Replika na repliko, gospod Sušnik.

G. PETER SUŠNIK

Hvala lepa. Zdaj, ta komentar o tujih arhitektih, ki izvajajo in razvijajo in projektirajo tako, da se pri nas ne da izvest, ta moram reč, je bil pika na i današnje, današnje replike gospoda Jazbinška. Ampak, glejte, gospod Jazbinšek – ena – en paradoks je pri vrhunskih športih, za katere smo vsi. Kulminacija vseh kulminacij v vrhunskem športu so olimpijske igre. In na prste ene roke lahko seštejemo države in mesta, ki so jih izpeljale, ne da bi imele zgubo. Pa je to najbolj množična vrhunsko športna prireditev. In seveda to pogledno jaz pričakujem, da bomo imeli eno pametno razpravo o strategiji vrhunškega športa in športnih objektov. In zasebnega vlaganja in vsega družga. Gotovo ne bomo prepričali zasebni kapital, da bi kar tako na ljubo mesta prišel in investiral in nam naredil plavalni bazen, a ne? In tudi marsičesa družga verjetno ne.

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. PETER SUŠNIK

Ampak zato moramo vendarle v naši strategiji vedet, kaj je pa tisto, ki je za nas pa le tako pomembno, da bi mi pritegnili privatni kapital, da bomo tud pa mogoče kakšno stvar dal za zraven, kot lokacijo. Da bi to res meso postalo, a ne? Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Replika na razpravo gospoda Sušnika, gospod Slavko Slak.

G. SLAVKO SLAK

Hvala lepa gospa županja. Glejte, gospod Sušnik, pravzaprav na večino dilem, ki ste jih vi razpravljali, v vaši razpravi, je na nek način na kratko težko odgovorit. Pravzaprav so to na nek način prave dileme. In bo treba na njih iskat odgovore še skozi veliko aktov, ki bodo sledili iz te strategije. In skozi veliko razprav. Ne samo v tem mestnem svetu. Tudi še na kakšnih drugih forumih. Verjetno še v Državnem zboru in še kje drugje. Dejstvo je, da je ta strategija pravzaprav morda nerodno obravnavana na neki izredni seji, ki je bila sklicana verjetno z nekim drugim, bolj ozko usmerjenim namenom, kot pa tem, da bi pravzaprav obravnavali neko temeljno strategijo razvoja športa v Ljubljani. Vendar kljub vsemu menim, da je do sedaj en boljših, da ne rečem najboljših osnov za to, da se pravzaprav iz nje lahko izhaja v razpravo naprej. Vse tisto, kar ste vi na nek način izpostavil, kot problem. Da je treba ločit, da je treba določiti recimo nove razmejitve v zvezi z infrastrukturo. Kdo jo bo financiral. Na kakšen način jo bo financiral. Saj to nas pravzaprav še čaka. Tukaj se govori o prednostnih projektih za športne objekte, ki jih potrebujemo v MOL in, ki jih bi bilo predvidoma potrebno izgraditi. Seveda se ne govori in se ne misli, da bi se ta – se ti objekti izgradili samo z javnimi

sredstvi. Logično je, daje to pravzaprav absolutno nemogoče. In, kot rečeno, v nadaljnjih razpravah in razmišljanjih bo treba določiti na kakšen način pridobiti seveda tudi tuje, ali pa tudi domače investitorje. Ta strategija je pravzaprav osnova za tudi to, da bomo na nek način lahko prišli do Pravilnika o merilih za sofinanciranje in izvajanje letnega – letnih programov. Oziroma letnega programa športa v Ljubljani, ki bo morala biti obravnavana še do konca letošnjega leta. In je tudi v intenzivni pripravi. Iz tega bo sledil pravilnik o merilih za razvrščanje športnih panog v prednostni program športa v Ljubljani, ki bo tudi verjetno potem na nek način določil vsebino razvoja športa. In veliko drugih stvari. Pravim še enkrat, zagotovo je to ena izmed boljših osnov, ki smo jo dobili v – pred sabo v – zadnjih letih in je iz nje pravzaprav potrebno izhajali na nek način izjašnjevat vse dileme, ki se tu kažejo. Ne nazadnje, financiranje, sama struktura pravzaprav proračuna, ko bomo govorili o proračunu, se iz leta v leto spreminja. Vse te stvari so seveda čedalje večje »breme« – v narekovajih...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. SLAVKO SLAK

... za naš proračun. In ravno zaradi tega je potrebno te stvari raz..., odpirat tudi v zvezi z zakonom o športu in o nacionalni strategiji športa. In tam doreč kako in kaj s športom v Sloveniji naprej. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Najprej replika na repliko, gospod Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

Pa smo spet tam, ne? Pri uresničljivosti, ne? Zdaj, te finance so prinešene kar tako. In jaz bi predlagal, da se sploh ven dajo 8 iz take strategije, ne? Če niso specificirane, ali gre za domač kapital, ali gre za tuj kapital, ali gre za naš kapital v resnici. Ali za zaseben kapital. Tu seveda nimajo nobene prave teže. In nobene prave orientacije. Samo vprašanja se postavljajo. Zdaj, seveda moram pa reč, da jaz nisem iz naslova – tujci znajo pri nas projektirat, ali tujci ne znajo pri nas projektirat govoril in kako bi rekel – in v principu, kot govori gospod Sušnik, ne? Mi mamo tukaj na Iliriji projektiran bazen, ki ni uresničljiv. In zdaj se mi zdi, da bi to morala bit pika na i. Ne? Na – pika na i mora biti to, da mamo projekte tuki not napisane, ki...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. MIHA JAZBINŠEK

... ki niso uresničljivi. Ja. Saj to isto velja tud za osrednji nogometni stadion. V prvi fazi, do petnajst tisoč gledalcev, ne? Ne? A razumete? In - in velja še za nekaj družga. Zato, seveda je treba tole, rekel bi – strukturo objektov in tako naprej. Prvič, kar se mrež tiče, kar se urbanizma tiče in kar se tiče hierhije, seveda domisliti. Bojim se pa, da v prostorski zasnovi, ki jo bomo dobili na mizo, bo spet blef. Spet bojo ene cone. Brez seveda hierhije...

GA. DANICA SIMŠIČ

Gospod Jazbinšek, čas se vam je iztekkel.

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. In še ena replika na repliko. Gospod Sušnik.

G. PETER SUŠNIK

Ja, hvala Slavko Slak za – za njegovo repliko na mojo razpravo. Samo mal bi se obesil, kjer je govoril o intenciji predlagateljev. Intenca predlagateljev je bila, v času, ko je bila ta seja predlagana, - ukvarjat se z ekipnim vrhunskim športom, ki je v tistem obdobju v Ljubljani zašel v najslabšo točko, kar jo je kdaj bilo v zgodovini. Na vseh panogah se je ta rak rana širila in širila in širila. In naš namen je bil, opozorit na to, da je treba v mestni upravi začeti razmišljati, o pristopu k vrhunskemu športu v Ljubljani. Ločeno od vseh drugih pravilnikov in od vsega družga, ki je še kako potrebno, ampak je potrebno o tem ločeno razmisliti. Predvsem glede na vlaganje in zainteresiranje privatnega kapitala. In na vlogo javnih podjetij, ki financirajo ta vrhunski šport. In o vlogi vseh ostalih, ki zdaj na vrat na nos rešujejo od Olimpije v nogometu, od Olimpije v košarki. Od Olimpije v hokeju, od Slovana...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel...

G. PETER SUŠNIK

... fuzbalu. In še kaj in še kaj. To je bil namen predlagateljev. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Besedo za razpravo ima gospod Boris Makoter. Za njim bo razpravljal dr. Drago Čepar. Potem pa imam na spisku še tri prijavljene razpravljavce.

G. BORIS MAKOTER

Županja hvala lepa. Pozdravljeni. Takole bi rekel. Jaz pa vseeno mislim, da je taka strategija, kot nam je bila danes ponujena v razpravo in, ki so jo predlagatelji pripravili. Mestna uprava in skupaj s Športno zvezo Ljubljana, le kar prava stvar, da nekje, enkrat, v nekem celovitem kontekstu spregovorimo o tem športu. O športu na tem osnovnem nivoju, kot mislim, da je gospod Jazbinšek rekel – na tem tri nivojskem sistemu. To je osnovni šport, šole, vrteci in tako naprej. Potem šport v rekreacijo, šport odraslih in pa potem tudi vrhunski šport. Ker tukaj se mal navežem na gospoda Sušnika. Mislim, da samo govorit o vrhunskem športu v Ljubljani, o teh problemih in možnostih, seveda brez tega, da se vidi neka celovita, celovit pristop oziroma celovite razmere na področju športa, ki v Ljubljani so. Moram reč, da koliko poznam, mislim, da kar poznam in tudi vi ste lahko spoznali z raznimi brošurami, ki ste jih skupaj z gradivom

dobili ob – za to sejo – da je ta šport v Ljubljani in rekreativni in množični in še kakšen – izredno razvit. Pa da se za njega tudi daje ustrezna sredstva, je organiziran. In predstavlja, bi rekel – tudi v primerjavi z drugimi evropskimi mesti kar nek nivo, ki ga bom rekel v nekaterih tudi razvitejših evropskih državah tako kar mal pogrešajo. Zato mislim, da je prav, da smo se lotili te strategije. Razumljivo je, strategija ni idealna. Sam gospod Giacomelli – mislim in gospa načelnica je omenila, da gre tu za nastavke, da gre seveda najprej za ene analize, za ene ocene, potem pa tudi za nastavke določenih problemov, določenih tudi razvojnih problemov na področju športa, ki se jih bomo mogli seveda na nek način konkretno lotevati. Z nekimi separatnimi dokumenti, analizami, ocenami. Ki bodo prav gotovo ocene športnih objektov, ki bodo prav gotovo ocena razvoja vrhunškega športa. In, da bo časa in možnosti dovolj. Kakor koli, s to oceno smo nekje, bom rekel mal s političnega vidika – neko področje vzeli pod lupo. In šport je pomembno področje. Iz vseh vidikov. Zdravstvenih, družbenih, socialnih in tako naprej. In to je tista prva stvar, ki se meni zdi pomembna. Da smo prišli do nekega dokumenta, ki - in analizira in prikazuje stanje. In daje neke usmeritve, seveda, s katerimi pa ni nujno, da se vsi strinjamo. Ampak, jih nakazuje. Nakazuje usmeritve in daje neke nastavke, ki so, na podlagi katerih je potem možna taka diskusija, kot je danes prisotna med nami. Tako, da to – kar se tiče tega.

Jaz sem pa sicer mel namen nekoliko pobližje spregovoriti o tem segmentu vrhunškega športa, ki ga gospod Sušnik – o tem dost govori o njem. Ampak, ne tok, kako zdaj ta vrhunski šport financirati, ker to je možnosti so razno razne. Stvari danes potekajo tako ali drugače. Ampak, predvsem z vidika, kako mi kot mesto, kot Mestna občina Ljubljana, kakšen naj bo nek – nek širši odnos do vrhunškega športa. In teh vrhunskih prireditev v Ljubljani. Tudi, bom rekel, vrhunskih športnih ekip. Ki predstavljajo mesto Ljubljana v evropskih, raznih evropskih vrhunskih tekmovanjih. In moramo vedet, da imajo ljubljanske ekipe, košarka, kjer koli – saj drugih zdaj pravzaprav več nimamo, na dresih, na hrbtni strani – ime Ljubljana. Ljubljana. Skratka, to je zelo pomembna stvar. Ko te ekipe igrajo v tujini, v drugih evropskih mestih. V teh vrhunskih tekmovanjih, predstavljajo tudi naše mesto. To je zdaj ta stvar, ki se meni zdi pomembna. Da bi tej strategiji, ki sicer govori o profesionalni ekipi in profesionalnih športnikih, kot gospodarskih subjektih, to je na strani 11 je nekaj o tem rečeno. Ampak, to je seveda, s tega vidika – bolj financiranja. Seveda, to je najpomembnejša stvar, ne? Kako se tele reči finančno opredeljujejo. Na kak način funkcionirajo? Kdo je zraven. Ali je Mesto zraven, ali ni. Ampak, kakor koli. Nek odnos se mi zdi, da bi morali tudi mi v tej strategiji do tega vrhunškega športa, ki je za Ljubljano izredno pomemben – jaz si mislim, da je pomemben. In bo še bolj pomemben. Zdaj, v teh, da ne govorim v katerih procesih vzdrževanja Evrope in povezovanja in sodelovanja. Bodo prek športa promovirane in Mesto in tako naprej, športniki Ljubljane in zato bi mogoče tule veljalo vsaj nekoliko bolj afirmativno spregovoriti o tem odnosu Mesta do vrhunškega športa. Če lahko Mesto sodeluje, na kak način. Promocija, turistična povezava. Turistične te stvari, ki so lahko v prid enemu vrhunskemu športu, ki predstavlja Ljubljano in tako naprej.

Druga stvar. Okrog športnih objektov. Mislim, da je gospod Jazbinšek, to je tudi njegova nekako specialiteta, okrog teh športnih objektov dost govoril. Ampak, jaz bi o tem nekaj rekel. Jaz ne vem, mogoče bo tudi moja teza naletela seveda takoj na replike. Mislim, da bo. Zakaj? Zakaj bi morali prav vse objekte, tudi malo večje, prenašati izven nekega mestnega središča? Zakaj bi morali ravno – dobro, jaz razumem, da en stadion nekje na obrobju. Ampak, so tudi neke druge stvari, ki bi jih kazalo – ki bi jih kazalo vseeno zadržati v mestu. Vsaj v nekem tem širšem mestnem središču. Da tudi to mesto nekako živi. Ljudje s tem športom. Prebivalci mesta s tem športom. In, da če ste prebrali, bom se zdaj malo vrnil na sobotno prilogo Dela. Prof. dr. – mislim, da se piše Cerar? Celjc, pardon – Celc, pardon, Celc – iz Idrije. Razpravljaj. On je psiholog. Psihiater. Razpravlja o tem, o tem fenomenu, da se stvari prenašajo izven mesta. Trgovski centri in tako naprej. Kaj to pomeni za mesto? Za

prebivalce? Ko se na enkrat pretrga ta nit. To življenje mesta s takim načinom, ko se pač te stvari tako postavljajo. Tako, da tu bi mogoče tudi veljalo razmisliti. Ko bomo govorili konkretno o teh športnih objektih. Kje jih locirat. Kako jih locirat? V kakem smislu jih postavljat?

Potem naslednja stvar okrog športnih objektov. Zdaj, tud Jazbinšek je govoril o hierarhiji. Ni nujno. Nek, pa tud nekdo mu je repliciral, mislim, da gospod Kovačič. Mesto mora met določene športne objekte. Jaz ne vem. Jaz sem tega mnenja. Mora met en bazen, športno dvorano, stadion, zarad mene tudi – zdaj, v Ljubljani, če se bo pokazalo tole - vodni center bi tudi bilo kar koristno lahko. Ker, če vzamemo, da je Slovenija na tem področju veslanja in tega dokaj razvita in uspešna, zakaj ne bi v Ljubljani skušali pridobit več mladih za ta šport, da se vključi, mislim v te, v to – v te zvrsti. V te zvrsti športa.

Skratka, še enkrat, če tako zaključim. Seveda pa bo pomembno zdaj, ob vsej tej stvari, da bo ta strategija, da jo bomo vsi vzeli za svojo. To bo pomembno. In mi, kot mestni svet, da bomo pol, ko se bo govorilo o teh konkretnih zadevah – objektih, financiranju, zagotavljanju določenega dela sredstev za šport. Nekje se spomnili na to strategijo, kaj smo – jaz upam, da bo sprejeta – kaj smo o njej rekli. In, da bomo potem nekje se tega tudi držali. Potem, seveda je pa pomembno, da jo sprejme za svojo športni klubi, društva. Ker brez njih, brez te civilno športne sfere, o kateri je govoril gospod Giacomelli, seveda samo mesto ne bo moralo uveljaviti in uresničiti tega, kar nekje v teh nastavkih te strategije športa do leta 2012 je zabeleženo.

Tako, da jaz ne bi bil kakor koli tako kritičen. Vzel bi to stvar z nekega pozitivnega vidika. Da smo šport pripeljali v mestni svet. Jaz mislim ena redkih, če ni edina občina v Sloveniji. Ki se je tega lotila. Ki se je tega lotila na nek sistematičen način. In, ki upam, da bo potem tudi športu v bodoče namenjala vsaj – če ne toliko pozornosti, kot ga že zdaj namenja – jaz upam, da celo – da celo več. In v nekih kvalitetnih – kvalitetnih posegih. In opredeljevanju tega športa. In še enkrat pravim, da bomo vsi skupaj našli neke – bom rekel – prijeme, pristope, kako izvleči na nek način iz ene krize vrhunski ljubljanski šport. Ki je v krizi. Ker se je nek padec, neka – neke pomanjkljivosti pokazale. Danes ni čas, da bi to analizirali. Verjetno bomo ob kaki priložnosti lahko. In verjetno tudi na tem področju vrhunškega športa Ljubljana spet postane vodila v Sloveniji. Kot je njega dni bla. In ena vodilnih mest, bom rekel, v tem evropskem prostoru, za kar ima, jaz mislim, da gotovo določene, ali pa celo zelo velike možnosti in pogoje. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Replika na vašo razpravo, gospod Kovačič.

G. DIMITRIJ KOVAČIČ

Hvala. V delu razprave je gospod Makoter omenil moje ime, češ, da mi oporeka... a, ha...

... iz dvorane - /// nerazumljivo...

A, ha. A,ja. Ja, potem, ...

... iz dvorane - /// nerazumljivo...

A,ha. No, no, no.... Potem, potem nisem, ker sem se – bil presenečen, da...v tem smislu, v tem smislu, ne? Da sam pa se ne zavzemam za to, da bi v Ljubljani imeli športne objekte iz različnih športnih panog. Tako, da če se strinjava, potem je to v redu.

No, kar se pa tiče samega – samega dodatnega gradiva, to je strategija. Jaz mislim, da je pozitivno, da se lahko o tem pogovarjamo. Da izražamo svoja mnenja. Takšna in drugačna. Mislim, da tudi sama strategija nima nič zapisanega tako, da bi lahko tej strategiji zelo direktno nasprotovali. Čeprav, seveda, se pa strinjam s tistimi, a ne? In jih tudi razumem vse tiste, ki so imeli kritične pripombe. Tudi sam jih imam. In mislim, da lahko ta diskusija pripeljala k temu, da bomo postopoma zadevo še izboljšali.

Mislim pa, da je nujno, - nujno, da v današnjem zaključku, ko bomo odločali, da se resno lotimo tudi tistih predlaganih sklepov, ki so del pripravljalnega gradiva. Prvotnega. Kajti, poleg nekaterih od teh sklepov, ki so realizirani že s tem, kar danes dodatno imamo na mizi, je pa še nekaj drugih sklepov, ki pa še niso realizirani. In mislim, da je prav, da se pozitivno....

.....konec 1. strani II. kasete.....

...še posebej, še posebej do 6. predlaganega sklepa, ki pa je najbolj konkreten in terja takojšnjo reakcijo. In sicer, odločitve, ki se nanaša na izgradnjo novega stadiona v Ljubljani. Pri čemer, da ne bi bilo pomote, nikjer ne govorimo o stadionu, ki se bo izgradil z javnimi sredstvi. To je kot prvo. In seveda tudi odločitev, ki se nanaša na zagotovitev – zagotovitev trdnega oziroma novega trdnega prvoligaškega moštva, ki bo imel ambicijo rednih uvrstitev v evropska klubska tekmovanja. Mislim, da smo dolžni v Ljubljani, kot glavno mesto naredit vse, kar je v naši moči. Tega pa ni malo. Mislim, da je v naši moči veliko, da do tega dejansko pridemo. In, da bomo tudi na področju nogometa bili oziroma, da bomo v Ljubljani normalna...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. DIMITRIJ KOVAČIČ

... normalna prestolnica. Kajti, to, da danes je Slovenije in Ljubljana edino glavno mesto, kjer se ne igra prvoligaški nogomet v Evropi. Mislim pa, da tudi na svetu, je res dejstvo, ki nas bi moralo do dna duše zaskrbeti. In zato ukreniti vse, da – da ponovno pridemo do starih položajev. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala. Besedo za razpravo ima dr. Drago Čepar. Za njim bo razpravljal gospod Miha Koprivšek. Izvolite.

G. DR. DRAGO ČEPAR

Hvala lepa gospa županja za besedo. Lep pozdrav svetnice in svetniki. Lepo, da razpravljamo o tej pomembni temi. Iz razprave same se vidi, da je to pravzaprav zelo nujno. Da orjemo

neko neobdelano polje. Ne zorano ledino. Torej, razprava nujna. Skoraj z vsem povedanim se da na nek način strinjati. Poudarki so seveda različni. V današnji razpravi o stanju nogometa oziroma športa je najprej prevladovala razprava o nogometu. Predvsem o stadionu. Poteh in stran poteh kapitala, interesov. O spektaklih, na katerih sedijo deset tisoči. No, to je prav. Prav je misliti na promocijo Ljubljane, Slovenije, s športnimi dosežki, prireditvami. Vendar smo videli, da so še druge panoge. In bolj pomembne. Mene je pritegnila razprava gospoda Giacomellija, ki nam je govoril tudi o športni ideji. O množici klubov različnih športnih panog. Pobudi, ki je iz Ljubljane šla v druge kraje Slovenije. Sicer je od tega že skoraj sto let. Vendar, lepo je bilo slišat to misel. V gradivu sem prebral tudi, daje delež športno aktivnih v Ljubljani, da se je zmanjšal. No in zato se sam bolj ogrevam za tisti množični šport, ki vzgaja pod geslom – zdrav duh v zdravem telesu. Torej, bolj za tega, kot pa za tisti šport, ki marsikdaj pohablja tako športnike, kakor gledalce. Tako fizično, kot duhovno. Ampak, zavedam se pa realnosti, da je denar tam, kjer pač ni mojega srca. Da je denar tam, kjer je. Da je psihologija, ki jo je treba upoštevati. Dobro. In, če je pač denar, kjer je, ga je treba vzeti. Vendar poskrbeti, da se pretaka v – tja, kjer menimo, da je prav, da se pretaka. V tisto, kar sem prej omenil. V zdrav duh v zdravem telesu. In menim, da strategija se mora do tega opredeliti in se o tem izreči. Torej, mnogi ste o tem že govorili in to podpiram. Treba se je izreči o odnosu med množičnim in med donosnim športom. O članarini, ki omogoča, da se moj otrok, ki hodi v šolo z ogromnim nahrbtnikom razgiblje in sprosti. Pa do tistega športa, o katerem govorimo – o milijonskih plačah. In, ki s to zadevo nima čisto nobene zveze, razen mogoče preko pretakanja denarja. Ki ga lahko pa, o katerem pa lahko spregovorimo v tej strategiji. Torej, ta strategija mora o tem nekaj reči.

Prav tako mislim, da se mora ta strategija opredeliti do problema, ki tga je opisal gospod Božič čisto na začetku. Da ne bom pretirano dolg. Namreč, enaka organizacija in transparentnost dela. Predpisana transparentnost dela, klubov ali društev. Ne glede na vsote, ki jih obračajo. In to je tudi, o tem je treba nekaj reč. Koliko konkretizacijo že v sami strategiji, to je seveda drugo vprašanje. Ampak, razprava se mora tukaj odpret o teh vprašanjih.

Naslednja stvar, ki jo pogrešam v strategiji in bi bila – bi bilo prav, da bi bila – iz strategije ni videti, da je Ljubljana prestolnica Slovenije. Govorimo o Mestni občini Ljubljana, kot da prestolnica nismo. Vendar bi to moralo biti vidno. Torej, že prej sem omenil in v gradivu pogrešam misel gospoda Giacomellija, ki je povedal, kako so pred več, kot pol stoletja pobude šle iz Ljubljane v druge kraje. Tu, v Ljubljani so nastajale zamisli. Ljubljana ni bila duhovno na področju športa jalova. Nove zamisli so nastajale. In drugi so sledili Ljubljani. Danes Ljubljana v Sloveniji izgublja pobudo. Ne samo, da nima prvakov v panogah, v katerih jih je vedno imela. Ljubljana nima več novih zamisli, ki bi jih posredovala drugim. Je pa še vedno prestolnica Slovenije. Torej, kaj – treba se je vprašat v tej strategiji, kaj Ljubljana, zaradi tega dejstva, da je prestolnica in zaradi naše, središčne lege, lahko stori za Slovenijo? Ni nujno, da nam sistem organiziranosti zagotavlja vodilno vlogo. Nujno pa je, da si to vlogo Ljubljana zagotovi s svojimi zamislami, predlogi, nosilstvom projektov.

Na 3. strani gradiva imamo en seznam projektov za naslednjih, kolk? Nekaj let. Deset najbrž? Ali nekaj takega. Zgradbe in tako naprej. Tu so projekti, nekako za ožjo populacijo. Naredit aktivno. Sam na primer predlagam, torej, da ilustriram, v kakšni smeri razpravljam – predlagam, da bi Ljubljana postala nosilec zamisli projekta vseslovenske kolesarske poti. Ki bi šla, ki bi povezovala ves slovenski kulturni prostor. Šla bi na primer od Višarij oziroma Kanalske doline, ali pa iz Ziljske doline... Namreč, to je zdaj, moramo se zavedat nekih novosti, ki veljajo od lani naprej. Od kar smo v Evropski uniji. Ni potrebno razmišljat samo v okviru meja Slovenije. Mi lahko naredimo, lahko naredimo kolesarsko pot, ki bo povezovala Koroško, se pravi Ziljsko dolino, preko Trbiža, Višarij, Kranjske gore in naprej do Ljubljane. Tukaj bi se lahko razcepila. Bi šla v Kočevje, na Štajersko, Dolenjsko. In na primorsko – spet

recimo do – do Barkovelj, ali pa recimo do Štivana. Ali pa recimo tudi od Štivana naprej do – do Doberdoba. To so slovenske občine. Torej, ta pot bi seveda vodila ob turističnih znamenitostih, kjer bi bile okrepčevalnice in tako naprej. To bi vzpodbudilo turizem. Namreč – te kolesarske poti po občinah – od Kranjske gore do Kopra v glavnem že obstajajo. Tudi v Ljubljani to že obstaja. Treba bi se bilo samo promovirati za nosilca vseslovenskega nosilca projekta. Dat pobudo občinam, skozi katere bi ta zadeva šla. In bi z majhnimi sredstvi, ampak z eno jasno idejo, lahko v nekaj – manj, kot desetih letih. Manj, kot desetih letih – naredili eno čudovito zadevo, ki bi – o kateri bi Ljubljana dala svojo pobudo. Seveda bi Ljubljana morala se lotiti usklajevanja in prevzeti nosilstvo projekta. Tako, da bi ga predlagala. Za začetek, kot pobuda vsem občinam – recimo na tej poti. Dobro, pred leti sem recimo predlagal tudi pot Svete Eme, ki bi povezovala avstrijsko, torej slovensko Koroško v Avstriji in druge kraje Slovenije. To je tudi mednarodni projekt. In pobuda že obstaja. Torej, menim, da bi morala Ljubljana se nekako zavedat, da je – da lahko nekako bolj slovensko ambiciozne projekte predlaga. Že zato, ker je Ljubljana. Dobro, no... Vsekakor bodo razprave še potrebne. Menim pa, da je treba še poudariti – ne pozabimo, da zastopamo tukaj javni interes. In, da smo še vedno prestolnica Slovenije. Iz tega mora izvirati širši pogled in širše ambicije. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Najprej replika na vašo razpravo, gospod Franci Slak.

G. FRANCI SLAK

Hvala lepa. Jaz sem hotel kolega Čeparja samo opozoriti na to, da ta projekt kolesarskih stez obstoja. Vodi ga Direkcija za ceste. V okviru Nacionalnega programa. Tako, da če bi si ga hoteli ogledat, bi ga lahko tudi dobili. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. In še ena replika, gospod Peter Božič.

G. PETER BOŽIČ

Mene pri – kolegice in kolegi, mene pri gospodu Čeparju moti pravzaprav ta izhodiščna mentaliteta. Kjer pravi, da na primer otroci, ki hodijo k telovadbi, ali bi pa radi telovadili, da to nima nobene zveze z vrhunskim športom. To ni res. Ko mi govorimo o infrastrukturi, ali pa ko govorimo o stadionu. Ko govorimo o športni dvorani, ki naj bi bila tudi mogoče na Stožicah, govorimo predvsem o tem – o infrastrukturi. O povečevanju kvalitete športnih prostornin za telovadbo. Petnajst let v Ljubljani tega skoraj ni bilo. In jaz, na primer, če govorim na primer o nogometnem stadionu, ne govorim o nogometnem stadionu, ampak govorim o stadionu, ki reprezentira to širino. Vi morate vendarle vedet gospod Čepar, da mi živimo v neki – v nekem urbanem okolju. Nagnjeni smo. Nas je 350 000 na relativno ozkem prostoru. Kjer je absolutno eden od temeljnih elementov sobivanja in sožitja – je igra. Čista igra. In šport je največja od teh iger. In brez igre ne bi bilo rahljanja odnosov. Z igro, ki se ji reče šport na vseh nivojih, se ukinjajo avtoritarni in totalitarni vzorci vedenja in tako naprej. Ki jih radi prinašamo tako, iz kakšnega podeželjskega okolja v kakšno urbano mesto. Tukaj je problem športa. In govoriti – vsako področje ima svojo največjo širino v množičnosti. In potem vrhunske rezultate. Tudi to je motiv, za – za otroke, ki so stari, ki so po šolah. Predšolski otroci in tako. Jaz, na primer, konkretno – zdejle, včeraj so mi povedal oziroma v petek, da bom jaz moje vnuke vodil na telovadbo. Sicer lahko na stadion Ljubljana, ampak

samo eno uro. Namesto uro pa pol. Če bi pa hotel uro pa pol, bi mogli pa spet dobit Vižmarje – na eno telovadnico v šolo. Problem teh, te infrastrukture je predvsem to, da petdeset tisoč študentov v Ljubljani nima kje telovaditi. Mi vzgajamo anti športne generacije. Ne pa, da jih pohabljam, če – če nekdo tam telovadi. Pa dosega vrhunske rezultate. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Replika na repliko, dr. Čepar. Minuta, izvolite. Gospod Božič, prosim, če izklopite mikrofona. Gospod...

G. DR. DRAGO ČEPAR

A lahko repliciram na Slaka? Ne? Dobro. Vsekakor mi pošljite tisto gradivo. No, glede tega – nagnetenosti v mestu. Tako strašno hudo nagnetenosti – v 350 000 članskem mestu spet ni, ne? Ali, pa jaz se tega popolnoma zavedam. In sem tudi jaz vodil tudi ravno tako svoje otroke na vse te stvari. Ne vem od kje pri hudirju vam misel, da sem jaz kaj rekel proti igri. Igra mora biti. Me poučujete brez potrebe. Torej, jasno, da je potrebno, da je igra. Jaz sem samo hotel povedat mojo – mojo preferenco, ne? Na to vrsto športa, nasproti oni drugi, s katero je povezano, so povezani milijonski zaslužki in nima dejansko povezave s tem, ne?

GA. DANICA SIMŠIČ

Ja. Hvala lepa. Ura je pol sedmih. Odrejam pol urni odmor. Sejo nadaljujemo ob 19. uri. In sicer bo dobil besedo za razpravo najprej gospod Miha Koprivšek. Za njim pa gospa Meta Vesel Valentinčič.

-----o d m o r

G. MILOŠ PAVLICA

... seje. Zdaj mislim, nekako, ko smo že sklepčni, če lahko se malo posedemo po klopeh. Da ne bomo motili razpravljavce. A lahko nadaljujemo sejo? Hvala lepa. Dajem besedo Mihi Koprivšku za razpravo. Za njim Meta Vesel Valentinčič. Kolega Koprivšek, izvoli.

G. MIHA KOPRIVŠEK

Lepo pozdravljeni vsi prisotni. Za začetek bi rad pohvalil pripravljavce tega dodatnega gradiva. Ker se meni tudi zdi smiselna, smiselna razširitev na šport sistematično v Ljubljani. In ne samo o ekipnem, vrhunskem športu. In še znotraj tega ekipnega vrhunskega športa samo o nogometu. Meni se zdi bolj smiseln pristop sistematično o športu v Ljubljani na sploh. Pohvalil bi tudi med kategorije uporabnikov, da se je končno vneslo danes velikokrat omenjeni študentski šport. Verjetno danes velikokrat omenjen zato, ker se je do sedaj, do priprave tega dosledno, ne vem sicer zakaj, črtal iz vseh pravilnikov, usmeritev in strategij, ki smo jih nekaj že imeli pred sabo v preteklosti. Sam bi še – če povzemam nekatere moje predhodnike, bi odgovoril tudi to, da uvodničarji, predvsem tukaj mislim na gospoda Giacomellija – da niso trdili, da v Ljubljani ni več športnih uspehov. Ampak, sem jaz razumel to razpravo v smislu, da je potrebno – da je seveda šport v krizi. In, da je potrebno pripraviti nov način delovanja, ki bo zajemal tako naraščaj, kot splošno športno udejstvovanje. In, da je

to tisto – odskočna deska oziroma jedro, baza za tudi vrhunske rezultate, ki so bili pa naštet, kateri v preteklosti so bili.

Drugače tudi mislim, da se precej meša ta društvena sfera in profesionalni šport, kar bi jaz rekel, da niti ni nujno povezano, da je profesionalni, vrhunski, društveni, pa tist šport za vse oziroma splošen. Jaz mislim, da bi bilo potreba, da bi bila potreba po ločitvi profesionalnega športa, ki obstaja zaradi dobička. Od društvenega, ki ima po mojem namen, da – da zajame čim širše množice v svoje delovanje. In tudi neko načelo vseh - delovanja v društvih, ne glede za katero panogo gre je, da se, če že so kakšni višji prihodki od dohodkov, vračajo v to osnovno dejavnost. Verjetno pa pri profesionalnem športu pa se kuje verjetno tudi dobičke zaradi dobička – za investitorje. Ker verjetno nihče, kot investitor ne vloga denarja samo zato, da bo gledal zanimive tekme. Kar pa je pri nam velika slabost, ker pa se profesionalno društvenega ne ločimo na nobenem drugem nivoju. Na primer davčnem, ali pa kakšnem. So vsi izenačeni.

Tudi meni se zdi smiseln predlog, kot je kolega Jazbinšek rekel, da je verjetno taka temeljna občinska naloga, da zagotovi oziroma, bi bilo zelo fino, če bi bilo – zagotovljen za vsako panogo po en objekt, kateri lahko recimo gosti neko mednarodno tekmovanje. Oziroma ima neko licenco. Potem bi tudi podprl vse tiste, ki so omenili, da gre s to občinsko strategijo, kar v nadaljnjem pomeni tudi podporo financiranjem in tako naprej – da gre podpirati, bom rekel – lastne vire, lasten naraščaj. Da pa tiste športne panoge oziroma profesionalni kolektivi, ki delujejo, kar smo tudi slišali – po principu trga. In sicer zaradi preprodavanja igralcev, pa naj delujejo, kot gospodarske družbe. Naj delujejo zaradi tega dobička. Vendar se mi zdi neumestno predvsem, ne? V tako veliki meri financirat te – te, za enkrat še društva. Oziroma te kolektive, bom rekel, no, ki zbirajo igralce z vseh vetrov. Podpišejo z njimi, ne vem dvo letne pogodbe, pa se ve, da se vse stremi, da se jih bo po prvem letu prodal. Jaz mislim, da bi bilo treba podpirat tiste, s katerih, z nekimi otrok, z naraščajnikov , preko mladinskih vrst, da bi tudi mi morali nekako stimulirat to, da se vključujejo domači igralci. To predvsem velja za kolektivne športe.

Mel bi pa še eno tako napotilo za naprej, po tej strategiji, ki upam, da bo potrjena. In sicer potem, naslednji akti, ki bojo izhajali iz tega. Razni pravilniki in drugo. Bi samo omenil eno stvar, na katero sem pri svojem delovanju naletel. In sicer bi prav konkretno predlagal, da se v teh pravilnikih upošteva, da za objekte, katerih športi so sicer prepoznani, kot tisti, ki jih mesto sofinancira – da pa objekt, uporabo objektov namreč za njih. Da za tiste, ki pa takih objektov nimajo v Ljubljani zagotovljenih, zagotovljenih – da se jim sofinancira tudi uporaba teh objektov drugje po Sloveniji. Zdi se mi, pa lahko čisto z enim konkretnim primerom povem. Pač – Ljubljana nima velike skakalnice. Če se gre samo glede smučarskih skokov. Ta je v Kranju. Vendar, treningi, ki potekajo na skakalnici v Kranju, kar je seveda v Kranju treba našim klubom – morajo plačat uporabo skakalnice. Mesto pa ne sofinancira, ne povrne teh stroškov. Čisto en tak primer. Pa verjetno s kakšnimi plavalci še podobno. Zdaj ne vem, sicer, kako je – zdaj, en sicer je bazen na Slovanu. Kodeljevem. V glavnem, mislil sem v tej smeri, da bi s pravilniki bolj življenjsko uredili, da – da pač tisti, ki tega nimajo v Ljubljani, da se jim pomaga, če morajo v kakšen okoliški kraj hodit.

Za konec pa še ena hudomušna, ne? Ki sem si jo pa prej zapisal, ko je bilo rečeno o prvoligaškem nogometu in sramoti veliki, da glavno mesto – da Ljubljana nima nobene ekipe, ki bi nastopala v prvi ligi. Pa si lahko to, če si čmo obrniti zgodbo, da v vsaki stvari vidimo kaj tudi pozitivnega. Lahko rečem, da to pa je začetek decentralizacije. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Meta Vesel Valentinčič, razprava. Za njo Majda Širca.

GA. META VESEL VALENTINČIČ

Hvala lepa za besedo. Skorajda mi je, tako, da se malo opravičujem, da si jo vzamem, zato, ker vem, da je že dolgo tale razprava – že dolgo teče. Ampak, nekak ne morem, da ne bi, zato, ker imam šport pač rada. In pač mislim, da ga nekje poznam.

Za začetek. Jaz sem videla že zelo veliko dokumentov o športu, ki so nastajali v Sloveniji, pa tudi od zunaj, dokler sem še profesionalno delala na tem področju. In, ocenjujem to, kar imamo dejansko – strategijo pred sabo, kot v nasprotju, s kolegom Sušnikom, kot zelo dober dokument. In ena od bistvenih stvari, ki mu dajejo kvaliteto, je po mojem prav ta vseobsežnost. Zato, ker strategija je po mojem pač neka marena, pod katero dejavnost pa spraviš, ti pa kaže smeri – ti kaže osnovne proporce nadaljnjega razvoja. In je dobro, da je zajeto vse. Seveda, strategijo je pravzaprav lahko narest. Ker teorija, ne? Teorija je jasna vsem. Teorija je v celem svetu več ali manj. Razen določenih točk enotna. Kaj je dobro, kaj je slabo, kako naj bo? Problem bo v izvedbenih aktih. Bi ga rada videla junaka, ki bo prišel s prednostnimi športnimi panogami. Tisti, ki poznate šport, spomnite se Portoroških sklepov. Saj so bili nekaj novega. Ampak, padli so na prednostnih športnih panogah. In jaz upam, da bodo ta merila, da bo ta akt imel tako objektivna merila – nekaj malega sicer smo že videli. Eno pot, kako naj bi to zgedalo. Da bo zadeva imela objektivni pomen. Da ne bo prišlo do lobističnih pritiskov. Tako, kot se je zgodilo pri Portorožu. Ker potem, seveda, nobena stvar se ni mogla dokončati.

Prednostne športne panoge bodo pa olajšale, tako mestu, kot tudi, če bo prišlo do tega na državi – marsikaj. Od financiranja, do organiziranja in potem tudi seveda do dobrega vzdrževanja infrastrukture športne. Tako, da mislim, da izvedbeni akti bodo tisti, ki nam bodo pokazali, da smo sposobni v Ljubljani šport razvijati res. Tako, kot ga v strategiji zapišemo. Ali bomo tu padli, na tem izpitu. Jaz upam, da bomo uspeli.

Zdaj, šport, kot dejavnost, se mi zdi, da tu nekaj ni bilo povedano, kar se meni zdi zelo pomembno. Šport, kot prvina kakovosti življenja. To se gleda predvsem iz nekega narodno gospodarskega vidika lahko. Iz vidika zdravja naroda. Iz vidika storilnosti, produktivnosti naroda. Naj tu povem, recimo, leta nazaj se je že v Sloveniji odvijal en projekt. En eksperiment, kjer so – meni se je zdelo pač to zanimivo, delavke v Iskri, imele dvakrat tedensko redno športno vadbo. Usmerjeno. In oni so potem merili, glede na to, da so delavke delale pač na traku, res. Se da pač objektivno meriti storilnost. Dvignila se je za 20%. 20%, ne? In to so številke, ki v bistvu tudi v svetu jih nekak dosejajo. Saj zato firme plačujejo šport svojim zaposlenim. Tako, da se mi zdi, da ta vidik je seveda treba poudarjati tudi zato, ker v svetu, razvitem svetu, javna sredstva za športno dejavnost usmerjajo v šport za vse. Večinoma v šport za vse. Pri nas si, po mojem, tega ne moremo špogati zato, ker vrhunski šport, na tako majhnem trgu, ne more preživeti zgolj na trgu. Sicer pa, tam, kjer ima štirideset milijonski narod, je verjetno lažje govoriti o tem, da se mora vrhunski šport sam financirati. Pri nas se bo pa po mojem težko. Lahko se bodo morda financirale najbolj atraktivne panoge. Nikakor pa se ne bodo mogle financirati – recimo temu – ženske športne panoge, kar pomeni, al jih odčrtamo, ali pa rečemo – interes javni je, da ta panoga živi dalje. Dam za primer, recimo žensko košarko. Tako, da to so take dileme, ki niso čisto lahko rešljive. V tako malem tržnem prostoru niso.

Dobro, če grem potem naprej na vrhunski šport. Tukaj sem, prav tako se mi je zdelo, prav malo navijaško je bilo. Ne? Skoz govorimo o kolektivnih športnih panogah. O katastrofi. O padcu. Jaz pa mislim, da je bila Ljubljana pravzaprav zelo dober vrhunski šport. Ogromno je panog, nekaj je individualnih, nekaj je tudi kolektivnih – rokometašice Krime niso ravno individualna športna panoga, ampak vendar – pogledjmo – plavanje, atletika, smučarski skoki, strelstvo, ma tega – tega je velik. In za eno Ljubljano, s tolik prebivalci, kot jih ima, je po mojem to na neki relativni ravni izjemno veliko vrhunskega športa. Tako, da nismo slabi.

Mislim, da smo dobri. Seveda, je pa treba zaznat probleme tam, kjer se začenjajo sesuvat ti veliki klubi. Pa se ne sesuvajo zaradi sistema športa, ampak se sesuvajo, po mojem mnenju zaradi ljudi, ki so ta šport nekak zasegli za svoje privatne biznise. To je bilo zelo tako rečeno, ampak zadosti krat je to res.

Vrhunski šport se mi zdi pomemben tudi zato, ker je piramida nesporno tista, ki ne da ima samo špico. Ta špica pravzaprav zagotavlja bazo. Spomnite se, kadar so v Ljubljani kakšna velika prvenstva, svetovno prvenstvo v hokeju, ali kaj tazga. Mularija, s palcami, takimi in drugačnimi, po cestah igra hokej, ne? In to so stvari, ki v bistvu potem vlečejo otroke, mladino v šport. Zato to ni samo vrhunski rezultat, kot sam po sebi – kvaliteta. Ampak, mislim, da je kvaliteta to, da šport sploh živi.

Promocija. Seveda je – mislim, da je pomembna. In Slovenijo marsikdo pozna bolj po športu, kot po čem drugem. In seveda tudi Ljubljano. Tako, da to se mi zdi, da promocija je tudi ena izmed točk, ki lahko upraviči nekaj javnih sredstev tudi v vrhunski šport.

In zdaj, če se lotim še zadeve direktno v – v tejle resoluciji, v dokumentu, ki se mi zdi, da pa rabi mogoče malo naše pozornosti. In se že veliko o tem govori. To so objekti. Na strani 33, so pravzaprav, skoraj taksativno našteje prioritete. Ki so dost konkretno opredeljene. Meni se zdi to malo nevarno. Nevarno zato, ker nimamo osnove, ta pravih osnov, ki bi take prioritete opredeljevale, kot prave. Zato mislim, da prvo, kar je treba narediti, namreč, tam je neka varovalka, ki pravi takole. Mestni svet MOL bo sprejemal sklepe, ki bodo pripravljene – pripravljene na podlagi strokovnih študij o nadaljnjem razvoju – recimo in – in investiranju in infrastrukturi v športu. To je fajn. In te osnove moramo imeti. In po mojem bodo te strokovne študije verjetno kdaj pa kdaj zahtevale tudi kakšno revizijo. Revizijo tega spiska. Ki je po mojem res taksativna in na koncu koncev zaprt. Se ne konča s pikcami, ali pa s čim drugim, ampak je zaprt.

Kaj pričakujem? Pričakujem, da bo mestna uprava naredila hitro in kvalitetno popis športnih objektov. Tako s strani lastništva, kot seveda tudi s strani javne mreže. Pa tudi zasebno je treba vedeti zato, da veš, na kolk objektov lahko računaš. To mora biti ekzaktno narejeno. Ko je to narejeno, lahko narediš analizo teh podatkov. Kaj imaš? Kdo s tem upravlja? Ali gospodarji? In, kako se to uporablja? Funkcionalnost. In to je seveda analiza, ki ti potem lahko naprej po mojem da usmeritve, kaj je pa res prava prioriteta. In kje nas zmanjka. Mislim, da nas zmanjka za zdaj pri upravljanju. Upravljanje je seveda zahteva, ki še kako – še kako bremeni lastnika. Kajti, lastnik je tisti, ki nekomu nekaj da v upravljanje. Vprašanje je, kakšne so pogodbe. Kakšen je nadzor. In kako se potem dejansko te stvari izvajajo. V objektih. Glede na to, da nesporno športni objekti propadajo. Tako tisti, katerih je last, ki so v lasti mesta, kot tudi ostali – so v slabem stanju. Se pravi, da nekaj v upravljanju ne štima. In mislim, da prav upravljanje s športnimi objekti, bi mogla biti posebna točka, kjer bi bil potreben razmislek – ali bi bilo smiselno iti v neko institucionalno obliko gospodarjenja oziroma upravljanja s športnimi objekti. Znotraj mesta Ljubljane. S tem bi racionalizirali marsikaj. Ker nekaj je treba vedeti. Športna društva, ki vzamejo objekte v upravljanje, enostavno marsikje nimajo dovolj znanj in možnosti poslovanja. Poslovnega upravljanja teh objektov. In tukaj mislim, da bi mogla ena institucija, ali pa mesto samo, kot tako, s svojimi službami, v bistvu nuditi en strokovni servis, neko pomoč. Neko znanje, ki bi racionaliziralo poslovanje teh športnih objektov. Magar tudi, da bi se šlo v skupne nabave določenih zadev. In bi se s tem nižale cene. In tako. Tako, da se mi zdi eden najbolj pomembnih izvedbenih aktov, ki jih bomo tu sprejemali – bodo prav ti sklepi. Notri smo rekli, sprejemali bomo sklepe. In ti sklepi seveda morajo pa res temeljiti na zelo dobrih strokovnih podlagah. In jaz upam, no, res upam, da smo to sposobni v tem mestu speljati. Bila je mal dolga, se opravičujem. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

In prislužili ste si dve replike. Kolega Božič.

G. PETER BOŽIČ

Kolegice in kolegi, jaz seveda oporekam temu, da je bila to navijaška diskusija. In sicer zakaj? Zaradi tega, ker smo mi, kot je že prej Peter Sušnik povedal, smo pripravili, ali se pripravljali na to izredno sejo o športu, predvsem o tistih delih športa, ki se nam zdijo problematični. In je že prav povedano že spet, da se nismo – da nobeden ni podcenjeval uspehov drugih športnih panog, ki jih je Meta navedla. In, da – ti uspehi so bili še zmeraj, so že desetletja – isti. Bodisi v atletiki, v smučanju in tako naprej. Samo, zgodilo se je pa nekaj, kar nihče ni pričakoval – da smo nekateri opozarjal, da se bo točno zaradi sistema, zaradi zakonodaje, - da se bo ta del profesionalnega športa začel sesuvati. Zaradi tega, ker niso ustvarjeni pogoji za profesionalizem. Ker niso ustvarjeni pogoji za normalen trg. Ker niso ustvarjeni pogoji za – za infrastrukturo in tako naprej. To je – to je ena stvar. Druga stvar, o kateri bi rekel tudi to, da smo bili vsaj nekateri nad tem gradivom razočarani, ne zaradi tega, da – ker se ne bi strinjal s temi – jaz bi rekel – to so bolj izhodišča za strategijo, ne pa strategija. Strategija zahteva veliko več opredelitev, konkretnih stvari in tako naprej. Ampak, smo bili predvsem razočarani zaradi tega, ker tu noter niso razrešitve nekih problemov. Najbolj akutnih problemov, ki izhajajo iz – iz – ki izhajajo iz samega sistema. Niso razrešeni problemi profesionalnih in amaterskih klubov. Niso razrešeni problemi prioritet. Prioritete se dela predvsem z infrastrukturo. Saj se je ne dela na pamet, kakor Portoroški sklepi. Tisto, kar boš ti naredil v infrastrukturi, tisto bo tudi, tisto boš tudi ti dejansko podprl. Mi – so – teh prioritet enostavno ni. Kar so, kar jih je notri so volontaristične. Zaradi tega, ker jaz govorim o športni panogi, ne pa o infrastrukturi za športne panoge. Če bom jaz delal stadion za nogomet, bo – bo to prioriteta. Če bom delal – in tako naprej – vemo, o čem govorim. Teh stvari v tej, v tej strategiji ni. In tukaj je to tisto razočaranje, ki ga jaz delim z ostalimi, ki so bili nad to strategijo razočarani. Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Kolegica Viktorija Potočnik. Replika.

GA. VIKTORIJA POTOČNIK

Spoštovani gospod podžupan, spoštovane svetnice in svetniki. Repliciram na svetnico Meto. Meta – jaz upam, da mi ne boš zamerila. Današnja razprava, niti se nisem želela vključiti, pa me to spominja resnično, kot da v tem mestu niti dobro ne poznamo problema. Niti nismo kaj dosti naredili. Glede na to pa, da Meto cenim, pa bi jo vseeno spomnila, ker je sedela še v prejšnjem mandatu, daje seveda še kako dobro narejen popis športnih objektov v Ljubljani. Tudi opredeljeno njihovo lastništvo. Da je v osnutku celo tistega mandata bil sprejet odlok o upravljanju, ki ni zagledal dneva luči. Da je bila sprejeta strategija trajnostnega razvoja tega mesta, ki je veliko teh elementov že vsebovala. In, če se še spomnite, spoštovani tisti, ki ste bili v prejšnjem mandatu, bil je sprejet tudi – so bile sprejete zasnove prostorskih planov, kjer je Ljubljana se jasno opredelila, kje bo gradila velike, manjše in srednje športne objekte. Ta strategija, Meta, tebi samo to, da tega materiala je ogromno. Veliko. Ne Meti Veselovi – vi ste gospa Metka – je veliko v tej upravi, je veliko bilo narejenega. In žalostna sem, seveda, da se danes res ne pogovarjam o strategiji, ki bi opredelila tudi terminske plane. Kdaj se bo Ljubljana lotila Ilirije? Kdaj – kot enega izjemno pomembnih plavalnih objektov. K Ljubljana, kot veste, nima niti olimpijskega pravega bazena. In številnih drugih objektov, ki so že v prostorskih zasnovah, ali pa celo že v – kot – kot projekti na javnih razpisih –

pridobljenih – začela izvrševat. Zato je to, kot je že Peter povedal, to zame že zgolj izhodišče za strategijo, za katero bo potrebno vsaj malo še bolj odpret predale mestne uprave in pogledat, da je že veliko narejenega. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Replika na repliko. Kolega Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

Samo glede Ilirije. Opozarjam, da je prav. Lahk je tud tam olimpijski bazen, ne? Tekmovalen in tako naprej. Ne more bit pa integriran s shoppingom. Tako, kot je. Ker je potem neuresničljiv. In drugič, nadomestno mora bit kopališče – recmo vsaj pri bazenu Tivoli. Zunanjem narejen. Pod tem pogojem, da se kopališče preseli, je tu lahko. Vendar paviljonski objekti in samo objekt za – za, rekel bi, zaradi mene vrhunski. Nič ne drekam, draga moja Vika. Jaz povem – povem, daje v parku narisano shopping za 4500 m², ki ni uresničljiv, razen, če bo šel v keho tamle na upravni enoti – vsi, ki dajejo gradbena dovoljenja in tako naprej. In razen, če bomo mi četrtino cestnega sveta Celovške dal za uvoze v ta shopping.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Razprava. Odgovor na replike, kolegica Meta Vesel Valentinčič. Izvoli.

GA. META VESEL VALENTINČIČ

Hvala lepa. Torej, odgovor Viki. Seveda, jaz celo mislim, da je bilo v prejšnjem mandatu za šport narejeno ogromno. Na področju objektov, lastninjenja. Se pravi tistega, kar nam je naložil zakon. Ampak, posel ni bil končan. Posel ni bil končan. In zato jaz pravim, da s polovičnimi ali pa z delnimi podatki in analizami, se seveda ne da strategije gradit. To je prvo. Drugo, kar se tiče pa replike kolega Božiča. Jaz pa nisem prepričana, da ni možno profesionalizma uvajat v šport. Popolnoma lahko. Gospodarsko družbo lahko ustanoviš vedno. Pa ne glede na profesionalnost. Poleg tega. Zakon o športu uvaja kar nekaj kategorij. Od profesionalnih športnikov. Od samostojnih športnikov. Tako, da ni čisto neurejeno. Vprašanje je samo, kako se ta zakonodaja. In kako se zakonske možnosti uporabljajo. Gospodarsko družbo, na področju športa, seveda se da ustanoviti. In lahko nosi dobiček. In lahko seveda jo ustanovi kdor če. Oziroma ima interes.

In še to bi rekla, ker smo ravno pri bazenih, ne? Mislim, da je zlo mal bazenov. Športnih bazenov. Ne govorim o teh atlantisih. Športnih bazenov, ki bi se lahko sami sebe gradili in pokrivali. To so v načelu komunalni objekti. V načelu komunalni objekti, ki jih lahko lokalne skupnosti oziroma države gradijo in so sami, enostavno sploh - športni - športni bazen se sam ne more preživljat. Še s tolik trgovinami po mojem ne. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala. Kolegica Majda Širca. Za njo Brane Omerzu.

GA. MAJDA ŠIRCA

Hvala lepa. Jaz mislim, da nihče nima problemov reč ne nogometnemu stadionu, plavalnemu bazenu, športni dvorani, skakalnici, gimnastičnemu centru, ledeni plošči. Do 2012 tukaj

menim, da se ob odločevanju o temu, ali si to želimo, ali ne – da seveda ne bo nihče delal problema. Si bo pa vsakdo delal probleme takrat, ko bo pogledal v nadaljevanje teh dopisov, kjer pa vendarle zasledimo vsa odprta vprašanja, ki jih ta strategija ne da. In je res izhodišče za izhodišče. Namreč, o številu sedežev bi morali še... jaz težko govorim, gospod Jazbinšek, no...bi morali se še odločati. Hkrati bi pa morali tudi, to je pomembno, kar pa se je težje odločati, vendarle – vsako leto zagotoviti še milijardo 320 tolarjev za nabavo tistih infrastrukturnih oziroma tistih površin, ki bi vse to omogočale.

Ampak, ne bi razpravljala, rada bi samo odgovor na vprašanje, na tiste teze, ki se nahajajo na zadnji strani dodatnega gradiva in govori o temu, kdo izvaja to strategijo in kdo so nosilci za – za organiziranje športne in izpeljavo, nadzorovanje in izpeljavo celotnega letnega programa športa na MOL-u.

Štirje nosilci so tukaj. MOL, oddelek za šport, potem imamo javne zavode, ki se ukvarjajo s športno dejavnostjo. In imamo Agencijo za šport. In tukaj imamo še Športno zvezo Ljubljane. Danes je bilo že odprto to vprašanje. Jaz bi ga rada samo še ponovila oziroma poglobila. Športna zveza Ljubljane je tista, s katero se MOL dogovarja z nekim odlokom, ki skrbi za izvedbo določenih kriterijev, ki sooblikuje športno podobo v Ljubljani. Et cetera, et cetera, dela merila, pripravlja merila za športne angažmaje in tudi za – pripravlja tudi kriterije za sofinanciranje iz proračunskih sredstev. Seveda, meni se postavlja vprašanje, glede na to, da gre za Športno zvezo, ki....

.....konec 2. strani II. kasete.....

...ali gre morebiti tudi za konflikt interesov glede na to, da so med mestnimi svetniki tudi vodje. Da je tudi vodja Športne zveze Ljubljane? In hkrati, kako se ta odlok dogaja, če nimamo, če se ne soočamo tukaj z javnimi razpisi oziroma z izbori med, mogoče tudi drugimi subjekti na tem področju? Kajti, če bi dala to primerjavo, potem je podobno, kot če bi se odločali pri izvajanju kulturne dejavnosti. Potem bi imeli za skrb – isto, javne zavode, ki skrbijo za svoj program. Bi meli oddelek na MOL-u, ki skrbi, ki bi skrbel za strategijo. Bi imeli mogoče še kakšno agencijo v obliki javnega za voda. In bi imeli eno društvo, ali pa eno zvezo društev, ki bi si jo izbrali za našega partnerja, od katerega recimo predsednik ali predsednica bi bila mestni svetnik oziroma mestna svetnica. Sprašujem seveda mestno občino, ali obstaja morebiti tudi kakšna druga ureditev, ki je bolj transparentna? Ki bi skrbel za upravljanje športa v Ljubljani? Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Replika, kolega Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja. Jaz sem tudi gledal te študije, alinee, ne? In bom kar povedal. Jaz, dobro, upravljanje z objekti – to je ena dejavnost, ne? Ki ni identična dejavnost dejavnosti, rekel bi – športnih društev in tako naprej. O.k.. To se ve, jaz sem tudi prej sam diskutiral, treba je ene par racionalnih zavodov postaviti. In bo stvar jasna. Zdaj, kar se tiče Agencije za šport, tako, kot jaz to berem, gre pravzaprav za agencijo za amaterstvo, ne? Izvajanje amaterskih programov. Tle piše – šport - ... Ljubljana edina, ki izvaja športno vzgojo otrok, mladine ter dogovorjenih

rekreativnih tekmovalnih akcij za občane Ljubljane, ki niso vključeni v sistem redne vadbe. In tako naprej, ne? To je tipičen, rekel bi – kaj? Rekreativna, neorganizirana rekreacija in tako naprej. In tako naprej. Se mi zdi, da je to. Organiziranje akcij in tako dalje. Lahko tudi maratona zaradi mene. Ki – ki ne šteje vrhunsko, ali kakor koli to je.

Zdaj, seveda ta oddelek za predšolsko vzgojo, je pa čisto suh, ne? Ne? Oddelek za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport povezuje aktivnosti vseh subjektov, nije valjda? Ki sodeluje pri izvedbi letnega programa športa, ne? He, he... on je nosilec od strategije naprej. Ne? Ne pa za letne programe športa, ne? Si jaz predstavljam, ne? Tako, da bi to seveda – on ima tukaj ogromno funkcij, ki morajo biti malo drugač opredeljene, ne? Športna zveza – pa je treba najdt zdaj ta profil, ne? Ta profil, ne? Zdaj, tukaj je ambicija celo vrhunski šport in tako naprej. Iti noter, ne? Pol pa piše tlele not – izvaja naloge, opredeljene v Dogovoru o sodelovanju med Mestno občino Ljubljana in Športno zvezo Ljubljana, ne? Zdaj, kje pa je ta dogovor, pravzaprav? Ne? Pa kok to stane, no? In kaj pol v resnici s tega dogovora naredi, ne? To bi bilo nekaj. A 2%? Si ti tamle rekel? A je to – a je tud to gradivo iz teh dveh procentov? No, pol bi moralo biti bolj profesionalno, no... To pomeni, seveda, da – moralo bi biti tisto, kar sem jaz rekel – to so cilji, zametek in program pa sploh ni, ne? In bog ne daj, da bi pol, tako, kot je Meta rekla, ne bli sposobni pravzaprav že danes ene strukture postaviti v tej strategiji. Pa nismo, ne? Recimo, investicije so nametane tako, kot približno vohamo, ne? Da je nekaj pripravljeno, pa da nekaj bo. Jaz mislim, da se mora del tega, seveda, da se razmerje med – med prvo in drugo alineo, je treba vzpostaviti seveda v prid prvi alineji, ne? To se pravi v prid – v prid – v prid oddelka, ne? Oddelka, ne? To mora bit jasno, še posebej, če mam v sklepah to, da se mora ojačat. In, da mora bit tud samostojen, beremo v nekih sklepah. Ne? Zdaj bo pa samostojen, pa bo sam neki povezoval iz naslova letnega programa športa...

G. MILOŠ PAVLICA

Čas...

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja. To se mi zdi, da je premalo. Tako, da je tu treba seveda vestno, vestno preštudirat razmere med prvo in drugo alineo, če je to ta tretja alineja – v bistvu neke občasne akcije, ne? Neka izredna vadba. Nekaj, kar ni organizirano. Ampak, so neke prireditve. Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Brane Omerzu. Za njim dr. Gomišček.

G. BRANE OMERZU

Hvala za besedo, gospod podžupan. Jaz upam, da me vsebinska razprava o športu ne bo preveč zanesla, pa – bom sorazmerno kratek, ker ne bi rad... Pa vendarle, preden grem na nekatere proceduralne stvari, bi nekaj rekel, ne? Danes in tudi pogosto zelo radi mahamo z vrhunskim športom, s športom, z ne vem čem vse, ne? Pa kako moramo za to skrbet, ne? Jaz se spomnim ne dolgo tega nazaj, ko je bila predlagana Akademska Športna zveza Olimpije za nagrado mestne občine, ob petdeset letnici delovanja. Zdaj mi pa povejte, katera športna asociacija v Ljubljani ima več vrhunskih rezultatov? Je Mestni svet Mestne občine Ljubljana – bil proti temu, da dobi ta športna asociacija nagrado Mestne občine Ljubljana. To za začetek.

Drugo, jaz mislim, da je, kar bo tudi kasneje vidno – da bi mogli mi razpravljat predvsem o tistem športu, ki je v javnem interesu. In tako je bilo tudi prvo gradivo, ki gaje pripravil oddelek, naš oddelek v – v – mislim, ta pododdelek za šport, na Oddelku za predšolsko vzgojo, vzgojo in šport. V mesecu maju letošnjega leta. Če pa že govorimo o vrhunskem športu, ne? Se moram tu močno strinjat s kolegico Meto Valentinčič Vesel. Mi mamo nekatere komercialne, nekatere pa nekomercialne vrhunske športe. In mi moramo doreč kaj in kako s profesionalnim športom. Pa ne samo v mestu Ljubljana. Mi nimamo profesionalnih športov v pravi obliki. Bi bile to firma. Ampak, imamo kvazi profesionalne klube, ki potem pomenijo vendarle neko življenje na račun športnika, ampak življenje nekaterih drugih. Razno raznih managerjev, razno raznih posrednikov in tako naprej. Mislim, da je eden prvih takih dokumentov, ki je opozarjal na to, je bil narejen že v sedemdesetih letih, v Jugoslaviji, ko je vzpodbudil strašansko velike razprave in nasprotovanja proti brošuri, ki jo je napisal znan jugoslovanski športnik Ljubomir Šimonovič Duci – Pobuna robota. Ne bi blo slabo, da jo kdo vendarle prečita, čeprav mislim, da sta v Ljubljani samo dva izvoda. Od tega eden na DIF-u. Moram reč, da sem tud zlo zaskrbljen za razno razne prioritete. Vesel sem, da je kolegica Meta omenila Portoroške sklepe. Še nekaj me bega. Nekateri, ki so to strategijo pripravljali, so pripravljali tudi strategijo Portoroških sklepov. To nekateri vendarle, vendarle poznamo. Da ne bi zašel v vsebino tega, bom pa naslednje rekel. Ker to je bil moj prvi namen. Poglejte, mnogo manj pomembne akte v Mestni občini Ljubljana oziroma v tem mestnem svetu sprejemamo po dvofaznem postopku. Strategija je v bistvu nek nacionalni program. In ga sprejemamo tkole – po enofaznem postopku. In drugo, kolega Pavlica, mislim, da je predvsem na tebi velika odgovornost tudi zdaj, kako bomo stvari speljali naprej. Jaz sem to že predlagal. Zopet se nam pojavlja tisto, kar se nam je pojavilo pri tistih dokumentih okol varnosti v Ljubljani. Jaz, kot mestni svetnik, imam v razpravi tri dokumente. Vi se spomnite, da smo mel v maju mesecu dokument, že prej omenjeni, ki ga je pripravil oddelek – Usmeritve za razvoj športa v javnem – poudarjam – javnem interesu v Mestni občini Ljubljana, do leta 2008. Tega dokumenta nismo zaključili. Tega dokumenta nismo zaključili! Ampak, to ...

G. MILOŠ PAVLICA

To, da...

G. BRANKO OMERZU

Prosim?...

G. MILOŠ PAVLICA

Ta dokument je bil umaknjen.

G. BRANKO OMERZU

Je bil umaknjen. Ampak, ta dokument je. Ne moremo reč, da ga ni. In to je bil dokument za razvoj športa v javnem – še enkrat poudarjam – v javnem interesu. Potem se nam pojavi dokument, ki so ga predlagale svetnice in svetniki – Stanje nogometa oziroma športa v Ljubljani danes in v prihodnje. In, oprostite, mi mamo tudi danes točko dnevnega reda – 36. seje – nadaljevanje – Stanje nogometa oziroma športa v Ljubljani danes in v prihodnje. In jaz ne vidim nobenega amandmaja, k tem dokumentu. Nobenega amandmaja ne vidim, da bi kdor koli ta dokument umaknil. Ampak, vidim pred seboj samo predlog gospe županje in sicer – Mestni svet predlaga, da k 1. točki 36. seje sprejme naslednji dodatni predlog sklepa – Mestni

svet Mestne občine Ljubljana sprejme Predlog Strategije razvoja temeljne razvojne usmeritve športa v Mestni občini Ljubljana do leta 2012. Torej, po formalno pravni poti, bi mi morali sprejeti stanje nogometa oziroma športa v Ljubljani danes in v prihodnje. In k temu dokumentu potem še dodatni sklep, ki smo ga dobili in ga je pripravila Športna zveza Ljubljane in Mestna občina Ljubljane. Zdaj mi pa razlož, kolega Pavlica, k si že predsednik statutarno pravne komisije, kaj to pomeni? Jaz sem na te stvari opozarjal. To se bi dalo elegantno razčistiti. Z zelo malo truda. Pa vendarle verjetno ni bilo te volje. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

No, prvo proceduralno informacijo, da tako rečem, ne? Prva zadeva je – gradivo, ki smo ga sicer obravnavali, je bilo umaknjeno, s tem, da je bil končan postopek v tem gradivu in ni bilo več aktualno. Lahko je vsebinsko vezano s to točko. Ampak, o tistem gradivu je bila končana razprava. Gradivo je bilo umaknjeno iz obravnave. In s tem se je zgodba končala.

Drugič, na – pri 36. seji smo sprejeli nekatere sklepe. Sejo smo prekinili po drugem odstavku 106. člena. S tem, da – z obvezo, da mestni, da uprava predloži dodatna gradiva, ki bodo celoviteje razložili položaj športa v Ljubljani, ker smo takrat že ugotovili, da ne gre samo za vprašanje nogometa. Ampak, da se vprašanja širijo tudi – kar je ugotovil tudi matični odbor – tudi na druga vprašanja s področja športa. Prepričani smo bili, seveda, da se najboljše odgovori na to vprašanje in na to zahtevo mestnega sveta s tem, da se predloži nek tekst predloga strategije, za katero smo tudi danes v obravnavi sicer slišali, da je nima praktično še nobena občina – da tudi ni neke metodologije za pripravo te strategije. Da jo nima niti država, ne? Da jo nima niti Olimpijski komite pripravljeno – tu je nek poskus teksta, ki je bil s civilno družbo usklajevan. In to je gotovo njegova prednost. In ta gradivo je blo posredovano z dopisom vsem svetnicam in svetnikom, kot dodatno gradivo, na predlog prve točke. Kot dodatno gradivo na predlagani material. V skladu z zahtevo mestnega sveta. In o tem danes odločamo. Sicer pa po poslovniku odločamo o strategijah enofazno. Enofazno, ne? Izvoli.

G. BRANKO OMERZU

Prvič, gospod podžupan, povej v kateri točki poslovnika statuta to piše, da strategije sprejemamo po enofaznem postopku? In drugo, tvoj odgovor mene nikakor ni zadovoljil. Mi mammo dokument – Stanje nogometa oziroma športa v Ljubljani danes in v prihodnje, ki ga ni predložila mestnemu svetu gospa županja. Ona ni bila predlagateljica. Predlagatelji so bili svetnice in svetniki. Res, da je sklep – dodatno gradivo. Ampak, gospa županja točno ve, da, če hoče nadomestiti dokument – Stanje nogometa et cetera, et cetera – bi mogla vložiti amandma, da amandmira kompletno, da se to umakne. Ali pa najdt odgovor svetnicam in svetnikom, da to umaknjeno. Tako pa zgleda, da bomo najprej sprejeli dokument – Stanje nogometa in k temu dodatni sklep.

G. MILOŠ PAVLICA

Tako je.

G. BRANKO OMERZU

A to je ...

G. MILOŠ PAVLICA

... material nadomešča ... /// dva glasova hkrati – nerazumljivo...

G. BRANKO OMERZU

Se pravi, dva dokumenta bomo mel?

G. MILOŠ PAVLICA

Material se ne nadomešča. Glasovalo se bo o predlaganih sklepih, ki so jih predlagali predlagatelji seje, kar je popolnoma relevantno in normalno. Po tem pa seveda tudi o gradivu, ki je bilo, kot, na zahtevo mestnega sveta, kot dodatno gradivo predloženo mestnemu svetu.

G. BRANKO OMERZU

Zakaj pa ne o stanju nogometa oziroma športa v Ljubljani danes in v prihodnje? Kdo ga je pa umaknil?

G. MILOŠ PAVLICA

Rekel sem o sklepih, ki so jih predlagali predlagatelji sklica izredne seje bomo glasovali...

... iz dvorane – nerazumljivo...

Sicer pa, za postopek – 87. člen Statuta Mestne občine ureja, kaj se sprejema dvofazno, trofazno in enofazno. In v – dvofazno se sprejema proračun, prostorski akti in odloki. Razen odlok iz tretjega odstavka tega člena. Vsi ostali akti se sprejemajo enofazno.

... iz dvorane – nerazumljivo...

G.

Prosim, če mi potem še obrazložite 22. člen našega poslovnika?

G. MILOŠ PAVLICA

Ja.....

... iz dvorane – nerazumljivo....

Saj to je isto. To je predpisano. Ne more biti poslovnik v nasprotju s statutom.

... iz dvorane – nerazumljivo...

... pač dal proceduralne – pogledjte si akte in jaz ne vem... kaj lahko še okol tega rečem. Replika na. Izvoli. Kolega Božič ma že dolg časa roko. Ja, izvoli. Malo manj, no...

G. MIHA JAZBINŠEK

Ta prijazen sklep, ki smo ga mel...

G. MILOŠ PAVLICA

Kolega Jazbinšek, kolega Božič...je pred tabo.

G. MIHA JAZBINŠEK

A pred mano?

G. MILOŠ PAVLICA

Ja. Skoraj.

G. PETER BOŽIČ

No, jaz bom zlo odkrit. Če kakšen poslovnik, je to, da za tako pomemben akt, kakor je strategija športa v mestu Ljubljani, predvideva samo enofazni postopek. To je za mene popolnoma nesprejemljivo. Zakaj? Zaradi tega, ker strategija je strategija, ki sigurno doživlja lahko toliko pripomb, kukr smo jo dops mel na to strategijo, za katero jaz niti približno ne trdim, da je slaba strategija. Oziroma, da so stvari, ki so not zapisane slabe. Sam so pa notr stvari, ki niso sprejemljive. Na primer – dokler jaz ne dobim informacije, kakšne so tiste naloge, ki jih bo posebej financiralo županstvo oziroma MOL, v zvezi športnih društev Ljubljana. In dokler za njih pač ne bo potreben razpis, tolik časa jaz za ta akt ne bom glasoval. In – in tako naprej. To se prav, da – da je treba popraviti poslovnik, pa po mojem mnenju je veliko boljše, da se potem tale strategija pač ni sprejeta in jo potem sprejmemo kdaj drugič, ko bo upoštevala te naše pripombe.

G. MILOŠ PAVLICA

Jaz se opravičujem, ampak o proceduralnih pojasnilih pravzaprav ni razprave. Jaz sem naredil presedan, da sem ta pojasnila dal. K se mi je zdelo korektno. Izvoli, kolega Jazbinšek besedo, ampak, da ne bi razpravljaj...

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja...

G. MILOŠ PAVLICA

Ker to je v nasprotju s poslovnikom, ki sicer res ni idealen. Se pa strinjam...

G. MIHA JAZBINŠEK

Mi smo en prijazen sklepa sprejeli, ne? Prejšnjič. In zdaj smo dobili eno prijazno gradivo, ki se mu reče strategija. Malce je neprijazno v tem, da je do 2012, pa je to tko, kot en srednjeročen družbeni plan. Mal na šest leta, pa pol zlo obvezujoč postane, kakor je ta termin not, pa tko naprej. Ampak, istočasno pa ta vsebina ne pokriva teh šest sklepov. Ne? Ne pokriva, ne? Tuki piše na oktobrski redni seji. Strategija razvoja športnih objektov in njihovega upravljanja. Ampak, to pa pomeni seveda drugačen material, kot je ta material. Ker zdaj pomeni, seveda, ali je ta prijaznost pri županji bila prisotna, da je mogoče pogledala, kateri sklepi od tega so še relevantni, kateri pa niso. Ali bo to koalicija na grob način, ne? Pravzaprav od nas, ne? Preglasovala ene sklepe, ki bi lahko bili dobri, ne? V resnici pa pomeni, če ne bomo za njih glasovali. Pri čemer morajo biti popravljene datumi, moram reč, ne? A razumeš? Sklepi, ki bi bili dobri, seveda...

G. MILOŠ PAVLICA

Kolega Jazbinšek...

G. MIHA JAZBINŠEK

... če bojo realizirani, ne?

G. MILOŠ PAVLICA

Ko bomo prišli do sklepov, se bomo sploh pogovarjali o vsakem posameznem in bomo o tem glasovali, ne?

G. MIHA JAZBINŠEK

No, prav, no. Hvala lepa za – za, ne? Ampak, moraš pa neki vedet, ne? Da pol pa strategija nima smisla, če mamote te sklepe, ki pravijo, da je treba strategijo dopolniti. In to eksplícitno. Po parametrih, ne?

G. MILOŠ PAVLICA

Ja. A lahko?

G. MIHA JAZBINŠEK

No. Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Nadaljujemo. Normalno. Za – za razpravo... izvoli, proceduralno, kolega Omerzu.

G. BRANKO OMERZU

Kolega podžupan, jaz predlagam, da se sestane Statutarno pravna komisija. In, da do tega vprašanja, kaj je s tem dodatnim sklepom, zavzame stališče.

G. MILOŠ PAVLICA

Ja. Dobro. Statutarno pravna komisija se sestane v banketni sobi. Sejo nadaljujemo 8.25.

G. MILOŠ PAVLICA

Nadaljujemo s sejo. Če zasedete svoja mesta. Na... a dovolite, da lahko nadaljujemo sejo? Hvala lepa. Na Statutarno pravni komisiji smo imeli razpravo o primernosti ali neprimernosti take obravnave, kot jo imamo zdaj. Statutarno pravna komisija odločitev pravzaprav ni sprejela. Normalno je in to je bilo tudi razvidno, to je razvidno tudi iz poslovnika, da postopkovne zadeve niso kršene. V skladu poslovnikom, se strategija sprejema enofazno. To je popolnoma jasno. In s statutom tega Mestnega sveta Mestne občine Ljubljana. Tako, da postopkovno pravzaprav procesi niso bili kršeni okrog tega sprejemanja. Vse zadeve, ki so bile danes predlagane, se dajo sanirati s predlogi proceduralnih sklepov, po 6. členu. Tudi, če bi kdo želel recimo prekiniti današnjo razpravo in jo nadaljevati kdaj drugič. Da bi imel, da bi ustvarili nek odnos do možnih amandmajev na samo strategijo. V kolikor bi kdo smatral, da je to potrebno, je to edina praktična pot. Sicer bomo kršili poslovnik in naredili nek prejudic, s katerim se bomo ukvarjali kasneje. Če zdaj sklepamo, da gremo v dvofazni postopek.

Skratka, danes bomo glasovali, kot sem že prej večkrat rekel, o sklepih predlagateljev. Po vrstnem redu. Od sklepa do sklepa. In po tem bomo glasovali o predlaganem sklepu županje, ki je predložila strategijo, kot dodatno gradivo k tej točki dnevnega reda. Strategijo je možno zavrniti, možno jo je proceduralno, po 106. členu, kot sem rekel – predvideti nadaljevanje razprave v kakšni drugi točki. Ali pa jo sprejeti.

Nadaljujemo z razpravo. Kolega, dr. Gomišček. Razprava. Izvolite.

G. DOC. DR. GREGOR GOMIŠČEK

Hvala...

G. MILOŠ PAVLICA

Za njim... Žagar.

G. DOC. DR. GREGOR GOMIŠČEK

Najlepša hvala. Lepo pozdravljeni. Obljubim, da bom kratek. Vendar sem se vseeno moral oglasiti. Glejte, tukajle sem na izredni seji, kjer naj bi obravnavali problem nogometa in izpada Olimpije iz prve slovenske lige, dobil na mizo strategijo. Predlog strategije razvoja. In sicer piše, da je nacionalni program športa v Republiki Sloveniji sprejel Državni zbor, 3.3.2000. Veljati pa je začel 17.3.2000. To se pravi, krovni zakon, državni zakon so – smo, so sprejeli leta 2000. Mi obravnavamo tole strategijo na izredni seji in sicer še clo na tej izredni seji, smo dobili tukaj en predlog, kot dopolnilo. In jo bomo zdaj po enofaznem postopku, namesto, da bi se ukvarjali s problemom nogometa in stadiona, kakor sem zastopil to izredno sejo, bomo zdaj, kot končni produkt, sprejeli po petih letih in petih in pol letih, tako, skoz stranska vrata – bomo sprejel strategijo, ki je podlaga za pravilnike in druge akte, ki so podlaga za

operacionalizacijo letnega programa športa, ki se sofinancira iz proračuna Mestne občine Ljubljana. Tko sem jaz tole nekako zastopil, kaj mi danes delamo.

In sicer, zastopm, da bojo pravilniki in drugi akti pripravljene v dveh mesecih po sprejetju te strategije. To jaz govorim zaradi tega, ker sem mel nekako občutek, da ste vsi predhodniki pred mano govorili, da ta strategija je sicer v redu. Da je dost stvari, ki bi jih morali spremenit. Tega očitno ne bomo mogli. Ampak, da hudič se skriva v podrobnostih. In, kakor jaz ocenjujem, predlagatelj smatra, da te podrobnosti se bodo pa uredile v dveh mesecih, od danes naprej. Če bomo mi to sprejeli. Tko približno delamo mi z našo strategijo za šport v Ljubljani.

No, pa poglejmo zdaj, samo en primer bom vzel te strategije. Strategijo, sicer moram reč, da nekdo, ki je v športu – jaz si predstavljam to strategijo, ne more ne vem kolk dolg časa pisat. Ne more. Zaradi tega, ker so na splošno, posebej problemi iz športa v Ljubljani, se mi zdi, da so v redu razdelani. Nakazani so tud problemi, kako se kaj ovrednoti, glede na to. To se pravi, problematika je dobra, rešitev pa ni velik. Če mene vprašate, so tle rešitve take, ki jih po mojem leta 85 – bi ravno tako videl, kakor jih zdajle vidijo v tej strategiji. Ne vem. In, če se kdo upa v dveh mesecih to dobro razdelat. To ste pa genijalci na MOL-u. Ne? To ste pa genijalci. Posebej se mi zdi, da ste genijalci zaradi tega, ker, če jaz gledam tole prvo stran. Poglejte – Strategija razvoja – od zgoraj je Športna zveza Ljubljane. Napisana, kot avtor. To se pravi, jaz si predstavljam, da je Športna zveza Ljubljane to naredila. Vi ste pa od spodaj napisali Mestna občina Ljubljana, Oddelek za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport, Služba za šport. Tako, da jaz po tej naslovni strani, bi si jaz predstavljaj, da je to prej delo Športne zveze Ljubljana. Ki nekako predstavlja društva, ne pa mestne občine, ne? Je sicer lepo, da sodelujete, vendar, h, h – si težko predstavljam, da boste tako sodelovanje konkretizirali dejansko v – v dveh mesecih.

No, zdaj, samo eno točko bom, da ne bom daljši. Bom vam povedal. Zakaj se mi zdi to zlo, zlo nerealno. Lejte. Pri projektih za športne objekte ste napisali – prednostni projekti za športne objekte, ki jih potrebujemo v MOL in jih bomo predvidoma zgradili v MOL do leta 2012 so – in ste jih kar naštel, en, dva, tri, štiri, pet, šest, sedem. Sedem objektov od osrednjega nogometnega stadiona, pa do ureditve športno rekreacijskih površin ob Savi. Teh sedem stvari mate zdaj notr. In to pol ni nobenega dvoumja. To je zdaj notri. Mi bomo to danes sprejel. In vi bote v dveh mesecih razdelali pravilnike, kako to operacionalizirat. Pri tem – pri tem, da je bla strategija na državnem nivoju oziroma zakon, sprejet leta 2000. In zdaj smo – ponavljam že spet – pet let in pol kasneje. To se prav, v petih letih in pol, nimamo še nič od tega narejenega. In vi si zdaj upate dones to sprejet in v dveh mesecih napisat stvari, kako bodo 2012 narejeno. Neverjetni optimisti ste. Ne? In to je najbolj pozitivno, kar lahko rečem. Pri tem, da je pogoj, pogoj, da bo sploh ta strategija lahko šla naprej in da ma eno osnovo, je to, da bo moralo letno – do leta 2012, se bodo morala sredstva povečevat za realno 6%. Vsako leto mam v tej občini večji deficit pri proračunu. Vi pa temeljite te stvari na realni povečavi sredstev za 6%.

Jaz ne vem, no. Jaz vas čist ne razumem. Da ne govorim. Prva točka je – osrednji nogometni stadion. Ne? Sam pomislite, koliko let se pogovarjamo. Kolk enih idej smo mel. Koliko enih izračunov smo mel. Pa smo praktično na začetku. Jaz vam želim vse najboljše. Jaz vam tudi želim, da vam ne bo treba več zehat v tej naši dvorani, ker res dolgočasno ratuje. Ampak, veste, čas za mestne svetnike je pa tud problematičen. Petinštirideset nas je in takele, takele razprave in take odločitve, čez stranska vrata privlečene moramo – moramo – če bo šlo tako naprej, jaz ne vem, kaj bo pred volitvami?

Glejte, če hočete vi pokazat, da ste nekaj naredili – pa to ni resno, no. ... Če hočete na volitvah povedali, da ste to strategijo, pa uno, pa tretjo – sprejel. Dejte no, saj veste, da to ni realno, no. Sej tok pa smo že... naredite nekaj, da bo Olimpija v prvi ligi čez pet let – že to dost. Pa že to bi blo preveč za debatirat. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Predlagate torej, da nehamo delat do volitev? Če prav razumem? Razprava, kolega... a, ja replika, kolega... Žagar... Razprava, kolega Žagar. A lahko se malo zberemo? In damo besedo tistemu, ki sem mu jo dal. Kolega Žagar izvolite.

... iz dvorane – nerazumljivo...

A lahko? A smo lahko tko vljudni, tisti, ki ste ravnokar govorili, da date tudi drugim besedo?

... iz dvorane – nerazumljivo...

G. JANEZ ŽAGAR

Hvala lepa. Jaz bi tako rekel. Vsaka strategija, ki jo imamo, je boljša od nobene. Res pa je, da bi mogoče – mal za predolg rok bomo sprejel dokument, tako na hitrico. Čeprav, z vsebinskimi nekaterimi pogledi se jaz strinjam. Nekoliko je pa ta strategija mogoče bolj opis zatečenega stanja. Ja. In mogoče, nekoliko manj pa vidim ciljev, ki naj bi bili pa v prihodnje. Ampak, dobro...

G. MILOŠ PAVLICA

Lahko prosim vsaj malo dovolite, da...

G. JANEZ ŽAGAR

Mogoče bi rekel tako. Naslednje leto, pa še...

G. MILOŠ PAVLICA

... razpravljavcu...

G. JANEZ ŽAGAR

Pa še čez dve leti, bi se mogoče dalo delat tudi po tej strategiji. Razen to, da je mogoče še moteče, da v tej strategiji je nekaj pravilnikov že vgrajenih. Skoraj vgrajenih. Tisto je pa mogoče že mejčkn... nekje je premalo natančno, nekje pa nekoliko preveč. Vsaj pri tistem točkovanju posameznih športnih dosežkov.

Bi pa jaz razpravljajl nekoliko drugo zgodbo. Mi smo to, torej, jaz sem dal podpis za sklic te izredne seje na to temo. Ne morem reč, da so mi bili potem čisto vsi sklepi najbolj po godu. Ampak, kakor koli, dobro je, da se pač razpravlja, če je zadeva tako akutna, da nam šport v Ljubljani drsi navzdol, kakor pravijo večina avtorjev teh dokumentov. Me pa, je pa moja misel, bi bila v to smer, da mi v Mestni občini Ljubljana imamo organiziran oddelek, ki se s tem ukvarja. To za šolstvo in šport. Katere bi pač jaz zadolžil s katerokoli strategijo, da mi razvijejo šport v to smer, da je čim večja populacija vključena. In, da mam čim večji nabor. In čim večji možen dosežek bodočih, tudi vrhunskih športnikov na tem področju. Da

dosežemo v Sloveniji, bi rekel, mogoče najboljši odstotek dobrih športnikov, glede na populacijo. Nikakor si pa ne predstavljam, da bi katerikoli župan zadolžil oddelek, ki se ukvarja tudi s športom ta malih otrok v vrtcih, pa more misliti o gradnji, - in šol, prizidkov, igrišč ob šolah. Da bi pa bil istočasno zadolžen tudi za to, ali se bo Ljubljana promovirala preko nekega kluba, kaj jaz vem? Real, ala Chelsy ali pa kaj? Da bi pa to bilo mu - zadolžen nek referent s tega oddelka. Jaz mislim, da to bi bil pa lahko strateški razgovor, kateregakoli župana, ali županje s pač nekim managementom, katerem – uspešnim v tem ljubljanskem bazenu. In bi se dogovorili, kako bodo skupaj, tudi mogoče en delček iz proračunskih sredstev, če pač nam promotivno toliko prinese, zorganiziral, da bo nekoč tukaj en tak zveneč klub deloval. Jasno, prej je blo veliko rečeno tudi o teh pogojih. Se pravi, to so nek stadion, ki bi tudi to omogočal, če želimo, da se na našem teritoriju to dogaja.

Ker sem pa že pri objektih, nobene potrebe ni, da ima Ljubljana, na tem teritoriju – ni tako mejhen, ampak tako velik pa tudi ne, vrhunske objekte za vse športe. Niti najmanj ne more Ljubljana postat znana po smučarskih skokih. Naj bojo v Kranjski gori. Pa tudi, če je Ljubljana, se bi pojavila tako, kot Maribor – organizator smučarskih skokov, ali tu, v neki bližnji prihodnosti. Ali pa svetovnega pokala v slalomu. Pa bi smučali tamle v Kranjski gori. Mislim, da je ta, da so te razdalje tako mejhne, da ni potrebe, da bi mel take objekte tukaj. Ker tud narava tega ne omogoča.

Mogoče, o.k. – bazen, ja. Bazen ja. Da bi bil sposoben teh mednarodnih tekmovanj. Za enkrat to nekako pokrivajo s Kranjem, kakor je meni znano. Tako, da navsezadnje, če iz tega ven razmišljam, nikjer ni nujno, daje - mora bit glih ljubljanski nogometni klub vrhunski v svetovnem merilu. Lahko je zaradi mene to celjski, lahko je mariborski. Navsezadnje, lahko je, navsezadnje, lahko je tudi kranjski. Samo, da ime te dežele nekam ponese. Hvala bogu, še bolj ponosen bi pa bil, če bi bil to ljubljanski. Ampak, glede na akterje, en se mi pred mano obrača – če do zdaj, trideset let to ni bilo možno, še naslednjih trideset let na ta način ne bo. Vsekakor je pa namen današnje točke bil prvenstveno, kot je že moj predhodnik govoril, gospod Gomišček, da nekaj pokrenemo, da Ljubljana pride do takega objekta, kjer se bo pa tak vrhunski nogomet sploh lahko lociral in razvijal. Mislim, da ne bi smel današnje točke zaključiti samo na ta način, da pač sprejmemo strategijo, ki jo je pač pomagala mestni upravi očitno pripraviti Športna zveza Ljubljana in bi se na to temo vse končalo. Jaz mislim, da kdorkoli je župan, mora imeti mimo oddelka za šport, ki pač se ukvarja s to osnovno dejavnostjo športa, od malih not na gor, za čim širšo populacijo in tudi za čim večje število dosežkov, toliko smelosti in managerske sposobnosti, da bi pač organiziral, da bi čim prej prišli do enega tazga objekta. In tudi kluba v Ljubljani. Ki pa nikakor, še enkrat poudarjam, ga ne moremo vezat na – izključno na delo nekega oddelka. Da bo že iz vrtcev ven pripravljal, da bomo v Ljubljani pa mel en tak zveneč klub. To je pač mogoče čez pet..., čez pet let, da bo uspelo spet tak nabor tekmovalcev vzpostaviti. Ampak, tako ne.

Bi pa spomnil še na eno zadevo. Že kar jaz se prav pretirano skoraj na šport ne spoznam. Tako, da bi težko veliko govoril na to temo. Pa sodil. Eni se bolj. Rezultati so vidni, hvala bogu. Ampak, deset let sem v mestnem svetu, pa nikakor ne morem izluščit, kdaj sem nazadnje na otvoritvi nekega športnega objekta v Ljubljani. Ne? Mislim, da sem bil nazadnje v – v Kašlju, ko je bila športna dvorana, ampak, žal, ta je za štiri metre prekratka, za mednarodne tekme. Tudi tega jaz sicer nisem vedel, to so mi drugi povedal. Toliko za enkrat, če bom pa doživel kakšno repliko, se bom pa tudi jaz poskušal oglasit. Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Ne eno, kar dve. Kolega Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja. Izhajam iz teh štirih metrov, ne? K so bli premal, ne? Ne? In izhajam iz tega, kar je gospod Žagar rekel, vsaka strategija je boljša, kot nobena. Oprosti, strategija, ki zaradi štiri metrov prizadane objekt, da ne dobi licence, je boljš, da je ni, ne? A razumete? Ne? To pomeni, seveda, da če je strategija slaba, je slabša in ne sme bit. In to bom jaz zdajle pogledal na enem samem detajlu, k smo govorili tudi pač o objektih tud zelo velik. In bom primerjal prvi sklep naš, nas, podpisnikov. Ki reče, ne? Predstavi strategijo razvoja športnih objektov v Ljubljani in njihovega upravljanja. Zdaj pa, če vzamem jaz to strategijo. Objektov nima nič noter. Ni na hierarhijo. Od upravljanja pa piše samo, da so javni zavodi. Če bi zdaj prva točka bila vsaj mal razdelana v tej strategiji, bi pisali, da so štirje javni zavodi, al pa trije. Al pa sedem. Ampak, kok je javnih zavodov, oprostite. V tem mestu eden mora to strateško povedat. Ne pa, da sam seb notorično dejstvo, da zavodi so – tovariši. Seveda. Seveda! In smo vse opravili, vse mammo, vemo, da so zavodi, ne? Razumeš? Kar pomeni, da je papir prazen. To je papir, ki bi lahko bil vprašalnik, ne? In povsod manjka dvopičje v teh – v preambulah in ciljnih manjka dvopičje za temi notoričnimi dejstvi. In manjka kvantifikacija. Če bi pa ta prvi sklep tuki bil narejen, pa ne bi mogla županja prineset – recimo tele objekte, tlele, k so notr. Pa napis, da so zavodi. Ampak, bi morala napisat vsaj – cilj bi bil – trije, ne? Al pa cilj bi bil – eden. To pomeni, seveda, da prazen papir, pomeni, da prepreči dobremu sklepu možnost realizacije. In zato se praznega papirja ne sme sprejet. Ta prazen papir je v odnosu do teh konkretnih sklepov, ki – ki smo jih podpisniki dal, ne? Pomeni to, da je spet zablokirano, spet je zablokirano nekaj, da bi šlo naprej. In zdaj, koalicija, seveda, kakor jo jaz poznam, ne? Ki je vedno bolj monolitna, ne? Bo pri teh sklepih glasovala proti. In za strategijo bo pa glasovala pa – za. Ne? To se pravi, glasovala bo za prazen papir. Od teme do teme. Jaz sem sam ta prvo povedal. Ampak, to, oprostite, da je leta 2005 – ne zna nihče napisat. Koliko javnih zavodov? Na kerem teritoriju? S kerimi funkcijami? Oprostite, to je pa škandal. Ne? To je pa škandal, ne? K proračun delamo, vemo, kok jih je. Kok jih je treba... kok je tega dnarja in tako naprej.

G. MILOŠ PAVLICA

Čas...

G. MIHA JAZBINŠEK

Seveda, škandal. No in zdaj seveda, mi bomo sklepal spet o enem realsocialističnem papirju, ne? Še ko smo družbene plane delal, smo boljš delal. Častna beseda. Nekaj kvantifikacij je blo. Ne? Nekaj kvantifikacij je blo. Tle pa niti to ne vem, kolk je zavodov. Ne? Ja. No, mogoče bo pa vedel to Sodrznik povedat, zato, ker menda je 2% dobil, ne? Oprost, sem tamle zvedel...

G. MILOŠ PAVLICA

...zdaj pa že drugič. Zdaj pa že drugič...

G. MIHA JAZBINŠEK

A 3%? 3%. Ne, Sodrznik je dobil 3% - je dobil, ne? Za tole gradivo, ki zahteva oprostite – bi ga jaz naredil. Jaz naredil.

G. MILOŠ PAVLICA

Ja....

G. MIHA JAZBINŠEK

Za tisoč petsto Evrov... Častna beseda! Častna beseda! To, skoz mu delam družbene plane. A razumete. Nič ni klapal in papirje smo od sebe dal. Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Vse čase ste preživel, povedal ste pa tarifo. In res, nič čudnega, da mam šport, k mam – kompletna civilna, skor velika večina civilne sfere ne zna enega pametnega papirja napisat. Skupaj z upravo. Kar bi se nanašalo na šport. Kolega Božič ma... kolega Božič ma repliko.

G. PETER BOŽIČ

Ja. Jaz sicer ugovarjam Žagarju direktno. Ampak, ga ne krivim za tisto vsebino, ki jo je tukaj povedal, ker to je ena taka splošna stereotipna resnica, ki je – ki jo širi gospod Jagodic iz – sekretar Olimpijskega komiteja Slovenije, kadarkol, ob polnoči, ob dveh ponoč, zjutraj, ob sedmih in tako naprej. Češ, da seveda nogomet ni konkurenčen. Da je nogomet nekaj, kar je pravzaprav navsezadnje ni potreben sploh za Ljubljano, ne? Ali pa to, da ne moremo met vseh vrhunskih športov v Ljubljani in tako naprej. Zdaj, zakaj jaz temu tako ugovarjam? Ne zaradi tega – ne zaradi nogometa. Ravno tako, kakor ne bi gradil dvoran samo zaradi nogometa. Ali pa – ali pa stadionov. Ampak, gre tukaj za en res soc-realistični voluntarizem, kjer se načrtuje plansko kje bo kje – kakšna lokacija. In tako so se nogometni možje v Sloveniji odločili, da bo središče nogometa najprej v Mariboru, pol so se pa celo odločil, da bo v Celju. I(n, seveda, zdaj problem tega voluntarizma je ta, da v Celju, na primer, je na tekmi devetsto ljudi. Termini za nogometno reprezentanco, so pa izredno pičli. Jih ni velik. Jih je ene sedem do osem na leto. Tisto so polni. Mate pa krasen stadion, res čudovit stadion, za devetsto ljudi na eni prvenstveni tekmi.

Ravno tako se Ljubljančani n e dajo prepričat, da bi hodili k vodilnim Domžalam na tekmo. Jih je bilo zadnjič, v soboto, ko sem bil tam, jih je bilo petsto. Na tekmi. Pa vodijo. Kaj govorim? Govorim o tem, ljudje božji, da ne more bit planiška skakalnica v Ljubljani. In, da ne more bit Nogometni klub Olimpija v Planici. To je problem te pameti voluntaristične. Pardon, tam sedi gospod Aleš Kardelj. Ne namreč – on ni kriv, ampak to je kardeljanstvo. Ne? Da se – da se delajo lokacije tako, kakor kakšnemu politiku in politiki pade na pamet. Ne pa to, ali je to primerno okolje za nek šport. In, da v tistem okolju dosega vrhunske rezultate. Al pa tega okolja ni. V tem je problem tazga razmišljanja. In to je naša Nogometna zveza plus Slavko Gaber in še kdo, so lepo to naredili, da mam zdaj središče nogometa v Celju, z devetsto igralci – gledalci na tekmi.

.....konec 1. strani III. kasete.....

...Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Replika na repliko, ... a? Odgovor na replike? Ja, dobro, odgovor na replike. Prvo Žagar, potem pa kolega Koprivšek.

G. JANEZ ŽAGAR

Najprej moram dvema odgovarjat. Gospod Jazbinšek, jaz s štirimi metri, me nekako – pa nič hudega. Tista dvorana je čist polna. Not se igra. Res pa ni vrhunskih tekem. Zato pa naj bodo morda bližje centru. Tista dvorana služi namenu. Hvala bogu, da je tam narejena. Fajn bi pa blo, če bi bila še mednarodna tekma tam. Ampak, dobro, to je bolj kašeljski, bi rekel poljski – ne bom rekel sindrom, želja, da bi se tam dogajale zadeve višjega nivoja. Drugač pa – dvorana funkcionira.

Kar se pa Petra tiče. Jaz sem ravno tako govoril, da – skakalnica planiška je lahko v Planici. Ni pa treba, da jo imamo tudi v Ljubljani teh dimenzij. Lahko jo pa tudi v Ljubljani sezidamo, če bi bil tak interes. Ne? Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Replika na repliko, kolega Koprivšek.

G. MIHA KOPRIVŠEK

Ja. Glede teh skakalnic. Planiška skakalnica je seveda, ali pa planiška skakalnica, ali kokr jih še je, so seveda lahko v Planici. Kar pa seveda ni razlog, da ljubljanske skakalnice ne bi bili v Ljubljani, glede na to, da na primer iz Planice nobenega skakalca ni. Ker tam tudi nobeden ne živi, ne? Pa tudi, če bi še Rateče, pa Kranjsko goro zraven vzel. Tudi tam kakšnega silnega navala na to ni. Je pa to seveda prostor s tradicijo. Glede na to, da pa vsi, vsaj poletne tekme, vsi resni premikajo v bližino mest. Če že ne v samem – mesta. Zarad obiska in drugih marketinških potez, mislim, da bi eno tako glavno mesto, kot je Ljubljana, z enim primernim objektom takoj dobil poletni grand pri, pa če ga je Kranj takoj, ga tudi Ljubljana lahko takoj. Planiške pa naj ostanejo za tisto marčevsko prireditev v Planici. Ampak, verjetno, otrok iz šole, ki se šolajo tukaj v Ljubljani, ali pa v Kranju, ali pa kje drugje, se ne bodo za vsak skok vozili v Planico.

G. MILOŠ PAVLICA

Kolega Jakič, ali ste mel repliko?

... iz dvorane – nerazumljivo...

A ha, potem razprava, če prav razumem. Potem razprava, kolega Sodržnik...

G. MAG. JANEZ SODRŽNIK

Žal bom kako minuto daljši, kot sem načrtoval. Ker določene stvari je vendarle treba pojasnit. Nekatero se pa preprosto ne da. Ker tistim, ki nastopajo tu z eno veliko dozo, bi rekel – neznanja, pa žlehnobe, se pač ne da odgovoriti. Vseeno sem dolžni spomniti, da ta mestni svet, na nekatere stvari, ki so se v teh dveh letih zgodile v zvezi s to problematiko, kot odgovor na tiste, ki imate bojazen, da bi danes sprejemali takšen akt, ki je, kot hitro, nepričakovano,

nepripravljeno in tako dalje, ne? Mogoče vas ni bilo tu. Mogoče niste sodelovali pri dosedanjih razpravah, ampak, naj vas spomnim, da danes četrtič obravnavamo problematiko športa v Ljubljani, v zadnjih dveh letih. Vsakič z istim namenom, da premaknemo, kot so se nekateri izrazili, voz, ki gre po hribu navzdol, v eno drugačno smer. Se pravi, da naredimo neke nove pogoje, kvalitetnejše za razvoj športa v Ljubljani, v naslednjem obdobju. In, če se le da, da to storimo skupaj. Ne tako, da bomo očitali eden drugemu in to storili s preglasovanjem. Jaz mislim, da - sam si kot športnik, športni delavec seveda želim, da bi šport obravnavali, kot neko, bi rekel – prvino kakovosti življenja, ki je eminentna vsem, ki je potrebna vsem in tudi, ki je apolitična. Torej, bi rekel takšne narave, da iščemo rešitve, ki bojo za vse dobre.

Lani smo obravnavali, pred poletjem, prvič material, ki ga je pripravila mestna uprava. In skupaj ugotovili, da ni dovolj dober. Letos, pred poletjem, spomladi, smo obravnavali material, ki ga je pripravila mestna uprava in ugotovili, da ni dovolj dober. Letos julija, je vložila skupina svetnikov material, ki je imel sicer ambicijo, da se razpravlja predvsem o eni aktualni temi, vendar je bil dovolj jasno začrtan, da je problem športa širši. In, da je potrebno pripraviti pač celovite rešitve, ki bodo pogled tega mesta dale, kako šport razvijati v naslednjem obdobju. In zato seveda bi kvečjemu pričakoval neko benevolenco in bi rekel pozitiven odnos do tega, da je organizirana športna sfera pač zagrizla v ta, bi rekel – relativno težak zalogaj in šla pripraviti nek dokument, ki je seveda zmeraj možno trgati na take in drugačne načine. Ki je jasno v naprej obsojen na to, da vsem ne bo všeč. Ker je ni rešitve v tem mestu, pa tudi ne na tem svetu, ki bo vsem všeč. Ampak, ki seveda sledi določenim stvarem, ki so – prvič – pogojene z zakonodajo in, ki so odgovor na tisto, kar je sedaj po mojem in po našem prepričanju narobe.

Mi mam v Ljubljani pravzaprav en problem. In sicer, da imamo preveč športa. Morate vedet, da je polovica slovenskega vrhunškega športa skoncentrirana v Ljubljani. Zato je seveda eden neposreden odgovor zakaj je premalo denarja, avtomatično na dlani. Da se vsi borijo za to, da bi našli svoj prostor tudi pri občinski blagajni in pri državnih jasliah – je tudi naravno in tudi pričakovano.

Kaj je sledila ta strategija? Al pa kaj sledi ta strategija? Predvsem to, da se ne ukvarja s podrobnostmi zaradi tega, ker na podrobnosti bodo odgovarjali tisti pravilniki, ki bodo notr zapisani. Kasneje jih bom komentiral. Predvsem pa zagotavlja večjo transparentnost v delovanju in financiranju športa v Ljubljani. Mi smo do sedaj, v zadnjem obdobju, financiranje izzvali na osnovi meril, ki ne veljajo več. V tem trenutku mi meril, na osnovi katerih bi lahko izvedli javni razpis nimamo. Mi zelo poudarjamo to, kar me je po svoje kar mal zbolelo v današnjih razpravah, ne? Volontersko delo. Športno sfero in tako dalje. Marsikdo izmed vas je bil v svojih razpravah razdvojen diametralno nasprotno v enem izhodišču. Po eni strani velike besede o tem, da je treba športu dati podporo, ga razvijati in tako dalje. Po drugi strani pa ena velika doza nezaupanja v to športno sfero. V civilno športno sfero. V civilna športna društva in klube. Pa lepo vas prosim. V teh športnih društvih in klubih deluje čez šestdeset tisoč ljudi. Ki so naši prijatelji, sosedi, sorodniki in tako dalje. A zdaj vse njih sumit, da so sumljivi, zaradi tega, ker v dveh treh klubih, ki so mogoče bili javno malo bolj izpostavljeni – so se dogajale nepravilnosti, kraje in kaj tega? Jaz mislim, da je to skrajno ne fer. Da to tud ni dobra popotnica za to, da bomo mi športu dali neko veljavo v tem mestu. Če ne bomo vsi mi tega naredili. Pa lahko mi sprejemamo še take akte in deklaracije, pa športa ne bomo dvignili na višjo raven.

Pojavljala se je dilema, ki ni razčiščena, da se razumemo, niti na državni ravni, niti, ko gre za zakonodajalca. Kje je meja javnega interesa? Vsi se zlo pozivajo. Ja, sprejeli bomo akte in definirali področja, ki so v javnem interesu. A res? No, zdaj pa povejte, kaj je v javnem interesu? Jaz vam povem, kako jaz gledam na to – kaj je v javnem interesu. Za mene je v interesu javnem vsako društvo, ki organizira šport ali pa pristočasne aktivnosti, ki motivira

mlade ljudi, da se bojo ukvarjali s športom in tako dalje. Vse zame je to javni interes. Ker javni interes tega mesta mora bit, da imamo zdrave ljudi, ki bojo sposobni delat. Če zdaj, mogoče zlo poenostavim, seveda. Poslušate, v tem mestu ni bil nikoli problem, ko smo se pogovarjali, koliko denarja bomo dali. Zdaj pa na drugi strani – za socialne programe, pa ne vem – za zdravljenje narkomanov in tako dalje. A veste kakšni efekti bi bili, če bi mi del tega denarja namenili na to stran. Da bomo sploh mladini preprečili, da bi se znašla na oni strani? Se pravi, da jim damo možnost, da se ukvarjajo v športnih društvih. Da jim damo pogoje za to. Da jih vzpodbujamo in jim povemo, da je to nekaj dobrega. To je bistvo zgodbe. In bistvo te strategije.

Jaz sem danes največ se naposlušal česa? Zgodb o objektih. O prioritetah in tako dalje. Dva samo v tej dvorani sta govorila o tistem, kar je pa bistvo te strategije. To je – o financiranju in razvoju športa otrok in mladine. Kakovostnega programa, kar je spet mladina. In, na koncu, kot vrh piramide – vrhunski šport. Objekti so seveda podsistem, ki je za delovanje in za vzgojo teh ljudi potreben. Vendar, obstajajo športi, ki ne potrebujejo objektov. Kot je tek v naravi, jogging et cetera. Saj to ljudje počnejo tudi z nami, ali pa brez nas. Brez oblasti, brez objektov in tako dalje. Hvala bogu. Da ljudje se sami ukvarjajo s športom. Ker, če bi bili od nas odvisni, bi bila itak katastrofa. Ampak, mi moramo predvsem otrokom, mladim ljudem, ki se pripravljajo na življenje, vcepiti vrednote. Jim, jih naučit. Jih navadit na to, da bo njemu normalno, da se bo vsaj dvakrat na teden ukvarjal s športom. Ker verjemite, je dokazano, če meni ne verjamete, da se potem ljudje boljše počutijo. So bolj zdravi. So boljši sodelavci. So bolj tolerantni in tako dalje.

No, zdaj pa, da ne bom pridigal predolgo. Vprašanja so bila, kako je nastajala strategija? Strategija je v veliki meri determinirana z veljavno zakonodajo. Zakonom o športu. Z nacionalnim programom. Ki so, roko na srce, mnogi se strinjamo s tem, zastarel in sporen v nekaterih segmentih. Vem, da ministrstvo in vlada pripravljajo na tem področju spremembe, pri katerih tudi sodelujem skozi strokovni svet. Ampak, zakonodaja velja. Si lahko mislimo, kar čmo o njej, ampak velja, ne? Vendar, verjemite mi, da smo mi s to strategijo naredili pa vendarle korak naprej. Smo poskušali sledit nekatere rešitve, ki so sistematično odgovorile na ta sklop vprašanj. Prvo in to sem že enkrat danes povedal je to, da smo mi razdelili financiranje dejavnosti in financiranje infrastrukture. Ker do sedaj je bilo skoz zamegljevanje teh dveh segmentov. In tistih 6% se nanaša na financiranje dejavnosti. Se pravi za financiranje športnih klubov, društev, profesionalnih trenerjev, izobraževanja v športu in tako dalje. Še enkrat bom ponovil. Mi si zaman domišljamo, da bo lahko – bi rekel, kljub vsem spoštovanju do volonterjev, klubi uspešno še naprej vzgajali in bi rekel izobrazili tako vrhunske športnice in športnike, kot do sedaj. Če ne bojo za to imeli profesionalnih ljudi. Trenerjev. Ki jih je potrebno pač plačat. Tako, kot vsako delovno silo. Meni se zdi skrajno nepošteno – bom zelo direkten, pa mogoče bo kdo vzel za slabo, ampak, to, da ni problem v tem mestu plačat šesto uradnikov. Ki dobijo vsak mesec osmega plačo. Pa naredili kaj, ali ne – nimamo pa denarja za petindvajset profesionalnih trenerjev. Pol se pa čudimo, zakaj je s športom nekaj narobe v tem mestu. Pa nekaj je hudo narobe z nami, da lahko tak sistem dopuščamo. In ambicija te strategije je, ki jo moramo potem prelit v merila – da bomo to spremenili. Bolj jasno in enostavno, kot to povedat, se ne da. Se ne da.

Naprej. Upravljanje objektov v mestni lasti. Kolega Jazbinšek je pri tej, zelo bi rekel – podcenjevalno in zasmehovalno se o tem, torej pogovarjal. Povsem neutemeljeno. Tu mislim, da z veliko dozo žlehnobe. Dejstvo je, da je strategija dobra. In to marsikoga moti. Jaz to verjamem. Najboljši akt, kar smo ga do zdaj meli v mestnem svetu. Pa ne rečem, da je – da je idealna. Tam ti lepo piše – glejte, kdor ni dobro prebral. Na štiriintrideseti strani. Piše, da je treba naredit pravilnik, za vrednotenje, upravljanje in koriščenje javnih športnih objektov. To je odgovor na tisto, kar je bilo v teh sklepih predvideno. Pripravljeno, ne? In je povsem jasno, da ta ne bo možno ga jutri obravnavati. Niti v dveh mesecih. Tu se pa strinjam, ne? Logično.

Ampak, morate pa nekaj vedet. Da, če hočemo naslednje leto iz proračuna delit denar v skladu s to strategijo, ki bo sprejeta. Upam! Potem bo pač treba vsaj dva pravilnika pa sprejet. Pravočasno. To je pravilnik o izboru izvajalcev letnega programa. Se pravi, po domače merila za financiranje. In pa pravilnik o uvrščanju športnih panog. Torej, temu so – programov. In to bo zelo zanimivo delo. Ker veste zakaj? Ker potem bo še slabš, kot je dons. Ker bo vsak izmed vas videl neko svojo zgodbo zadaj za temi merili. To je normalno. Tudi tako je v življenju. Mi poskušamo pač tu, v sodelovanju z mestno upravo. In tu smo, bi rekel – vzpostavili nek nivo komunikacije, ki je dober. Tudi za naprej trdim. Nek nivo komunikacij, ki bo zanesljivo prinesel dober rezultat.

Veliko vprašanje je bilo o – tudi lastninjenju športnih objektov v tem, kar se je v preteklosti dogajalo. Verjetno se boste spomnili, da sem bil jaz sam eden izmed resnejših kritikov tega, da je MOL zlorabil 64. člen Zakona o športu. In je pravzaprav preveč polastnil. Sam recimo sem si prizadeval k temu, da bi več tega pustili v upravljanju in vsaj delnem solastništvu tudi športnih društev in športnim sredinam. Ampak, zdaj je, kar je. In dejstvo je, da MOL mora za to upravljat. In za to zagotavljat sredstva. Vsekakor bo pa tisti pravilnik moral odgovoriti na vprašanje, kako ta sistem pocenit. Verjetno tudi na ta način, da bo iskal rešitve. Bodisi skozi reorganizacijo obstoječih zavodov. Ali vzpostavitvijo nekega krovnega, ali kaj podobnega, kar je bilo že tudi v preteklosti, v prejšnjem mandatu enkrat, v proceduri, pa se je potem ustavilo.

Športna zveza Ljubljane je krovna športna, civilno športna asociacija v Ljubljani. Združuje približno osemdeset procentov klubov in društev. To je odgovor na tiste, ki jim je – torej, čudno, zakaj je temu tako. Ki predstavlja ta društva in klube in nima ambicije, da bi predstavljala a priori vse. Tiste, ki vidijo v njej interes in se v njo vključijo. V vsakem primeru, mi pa verjemite, da je dobro, da ima mestna uprava sogovornika na strani civilne družbe. Ker, verjemite mi, evropski trend gre v to smer, če še mi tega nismo ugotovili. Da civilna družba pridobiva na pomenu. V vseh segmentih, ne samo na področju športa, da ne bo nesporazumov. Da je partner, nepodrejena državi, ali pa oblasti. Da je partner tej oblasti. In se mi zdi nekorektno tak odnos, glede na to, da smo mi bili tisti, ki smo opravljali vrsto javnih razprav. Na katerih je sodelovalo po sedemdeset klubov in društev. Mi smo na osnovi sklepa odbora, pristojnega, skupaj z mestno upravo organizirali še eno javno tribuno. Na katero ste bili vsi povabljeni, pa smo prišli trije svetniki. Pa je škoda. Ali pa štirje, se opravičujem. Pa je škoda, da vas ni bilo več, ker bi dobili vi direktno iz baze, kaj si ljudje mislijo o tem. Bi bilo celo bolj poučno, kot da mi zdaj tole razlagamo, ne? Dejstvo je, da ti ljudje morajo dobit občutek, da ta oblast ima nek pozitiven odnos do njih. Da si pač prizadeva, da bo drugač stvari uredila. Se pa razume, da idealno to ne bo. Niti danes, niti jutri. Ampak, da bomo morali pač skozi spremembo teh pravil, priprave teh meril urejat postopoma.

Vprašanja so bila, zakaj ravno 2012? Ja, za božjo voljo, zaradi tega, ker se šport ravna po olimpijskih ciklikih. Če se spomnite – dve leti stara merila, ki so bila, niso bila merila, so bile neke usmeritve – so imeli letnico 2008. Ja, zakaj le? Zaradi tega, ker so takrat olimpijske igre. In je logično, da so pač nove usmeritve narejene na nov olimpijski cikel. Ki se konča 2012. Veste, šport, je pač podsistem, ki se ne ravna po nek, al političnih željah, al pa po nek, al proračunskih uzancah. Ampak, je živa stvar. Ki se pač razvija. Ki ima svoje zakonitosti. In vsakemu športniku je natančno jasno, da mu je ključen cilj enkrat priti na olimpijske igre. Ker to je vsakemu vrhunec v življenju in kariere. In to je tisto, kar mi moramo slediti. Jasno, da ni rezultat sam po sebi vse. Vendar je merilo, ki mora tudi nekaj šteti. Da pa bomo mi največ naredili, če bomo investirali denar v te – v to bazično dejavnost klubov in društev. Kot sem rekel, v profesionalne trenerje in tako dalje, je pa tud verjetno vsem jasno.

Na koncu še to. Prej je blo rečeno, s strani gospoda Omerzuja, da je Atletska športna – pardon, Akademska športna zveza Olimpija – je praznovala letos oziroma praznuje petdeseto obletnico. In od mesta ni dobila priznanja. Res je. Žalostno. Ampak, moram vam povedat, da

je dobila od predsednika države, dr. Janeza Drnovška državno odlikovanje za prispevek v športu. In še ene par nekih zelo lepih stavkov je zraven. A veste kdo jo je predlagal? Športna zveza Ljubljane. Veste zakaj? Ker smo prepričani, da je tako prav. Ker Olimpija je vodilni klub Ljubljane. Društvo, ki je dejansko naredilo daleč največ. Ki je sedaj v neki krizi. Sami se sprašujejo zakaj. Jaz bi znal dober odgovor povedat, pa ga v tem trenutku še ne bom. Bo pa še prilika za to. Tudi zaradi zgrešenih pogledov na to, da je možno zgolj in samo z denarjem vse rešit. Ne da se vsega rešit samo na ta način. Potrebno je ustvarjat zadaj bazo, mlade ljudi, ki bodo sposobni določene izzive novega časa pač sprejet, ne? Torej, moje mnenje je, seveda, da mi lahko strategijo brez najmanjšega slabega občutka sprejmemo. Danes, jutri, kakor se bo večina odločila. Nikakor pa ne morete ubežat temu, da bo enkrat to treba naredit. Saj jaz razumem, nekateri težko sprejemate odločitve. Ampak, najlažje je reč – tole ni še idealno, ni perfektno, dejmo še mal prestavit, pa dejmo še mal govorit. Lahko, ampak opozarjam vas, da bo mestna oblast in mestna uprava v tem primeru v težavah, ker bo morala pač tiste akte, ki bodo podlaga za financiranje, sprejemati z zamudo. In ne si dovolit zgodbe, da bi v naslednjem letu, ko bodo volitve, ponovili napako, ki se je zgodila letos, ko so klubi in društva dobili denar za delovanje julija meseca. Ker drugo leto, bo pa to skor mini revolucija. In bi res bilo slabo. Za vse nas. Ne samo za tiste, ki so v tem trenutku na oblasti. Ker konec koncev smo le vsi na istem vozu, ne? Torej, plediram za razum in da gremo naprej. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Replika, kolega Jazbinšek.

G. MIHA JAZBINŠEK

Jaz sem nepošten, zloben, posmehljiv, nekorekten. Sem. Priznavam. Ampak, končal bom pa, kot ne zloben, pošten, neposmehovalen in korekten. Torej, dragi moj Sodrznik, torej, jaz sem mislil, da je samo Združena lista abonirana za SZDL nakladanje, oprostite. Zdaj sem pa ta SZDL nakladanja slišal v taki dimenziji, da je nemogoče prenašat. Pogledj – in potem, potem probam ugotovit, kaj je tisto, kar ste vi naredili? In rečeš – razmejiti financiranje med dejavnostjo in objekti. Pa ljudje božji, to so v proračunu različne postavke. Saj mora bit razmejen – že zgodovinsko nazaj in zgodovinsko naprej. Če pa ste vi s strategijo rekli, da ne bomo več švindlal. Je pa to druga tema. In potem rečeš – merila, evropskost. Pa, človek božji, merila so zakonska amaterija. Zakon reče, merila morajo bit za talat dolar. Tuki pa mammo mi papir, ki reče – bomo merila, tovariši! Bomo naredili! Dejmo! To pomeni, da smo si – to je gradivo, ki govori – stopimo korak naprej. V zamudi smo pa štiri leta z zakonom. A me razumete? Ja. In še timeing si dajo v dveh mesecih. Ampak, zdaj bom pa prijazen. Zdaj bom pa prijazen do tega praznega papirja. Bom povedal, zakaj bom prijazen do njega. Zato, ker ta papir ni seveda isti, kot tistih šest sklepov. Ne? In ne vem zakaj se je postavil zdaj Sodrznik na drugo stran. Prvih šest sklepov govori bližje nogometu in bližje vrhunskemu športu. In, nekateri sklepi tukaj, so operacionalizacija tisto – tista operacionalizacija, ki jo tudi v tej strategiji notr – je navedena. Ali pa tako, kot je Meta diskutirala, ne? Treba je v naslednjem koraku objekte operacionalizirat mal. Ne? In tako dalje in tako naprej. Zato mislim, ne? Da bo najbolj tvorno sprejeti vseh teh šest sklepov in strategijo. In tisti, ki bo bolj konkreten, bo povozil unga, ki ni konkreten. Če so, če gre za identično materijo. In oprostite, zakaj bi pa jaz bil posmehovalen, če men gospod Sodrznik pove notorično dejstvo, da javni zavodi so. Pa hudiča, kakšna je to strategija, da javni zavodi so – vem, od leta tri – od leta 93, ko je bil sprejet Zakon o javnih zavodih. Ta je dobra. In Zakon o športu. Vem, da javni zavodi so. Mene zanima, kok jih je? Ta je dobra. In, zdaj kar na enkrat sem nepošten, zloben, posmehovalen, nekorekten in tako naprej. Zato je moj konstruktiven predlog, ker si te – v

bistvu – sklepi med sabo ne strižejo. Razen nekaterih operacionalizacij. Da sprejmemo vseh teh šest sklepov. Tudi glede novega stadiona. Saj bo treba enkrat skleniti, kje bo nov stadion. Naj delajo na tej strategiji. Čeprav mamozdele Bežigrad v igri. To se pravi – vseh šest sklepov in strategija. Če pa ne bo šlo teh...

G. MILOŠ PAVLICA

Čas...

G. MIHA JAZBINŠEK

... teh šest sklepov skoz, ne? Potem pa jaz tudi seveda ne bom glasoval za strategijo. Hvala lepa.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Replika na repliko, kolega Sodrznik.

G. MAG. JANEZ SODRŽNIK

Izraza nepošten nisem uporabil. Vse ostale sem. In stojim za njimi.

... iz dvorane – nerazumljivo...

Kar preberi magnetogram, včasih imaš težave s poslušanjem, predvsem pa z artikulacijo tistega, kar drugi rečejo. Sploh ne bom odgovarjal na to, ne? Kolegu Jazbinšku se preprosto pozna, da v življenju se ni ukvarjal s športom, da ni nikoli bil v nobenem športnem društvu. In on preprosto na tem področju ne ve, kaj je resnično. .../// nerazumljivo...///

... iz dvorane – nerazumljivo...

...laik bi temu rekel. Brez zamere. Ma vso pravico, ne? To je sicer njegov problem. Žal ga zdaj prenaša na vse nas. In poskuša na vsak način dokazati, da vse, kar je napisano, da je nič vredno. Da je slabo, da je prazen papir in podobno. Nasprotno, ponavljam. Trdim, da je v ta dokument vloženo dovolj dela. Da je dovolj kvaliteten, da lahko predstavlja izhodišče, da se vsi tisti akti in merila in tako dalje pripravijo in sprejmejo. Odločala bo pa večina v mestnem svetu. Upam, da po neki realni presoji, ne pa zgolj po neki drugi. In na koncu je postavil vprašanje, zakaj sem se postavil na drugo stran? Zdaj, čisto dobro tega nisem razumel, ampak, če je šlo za nogomet, moram povedati, da je stvar...

G. MILOŠ PAVLICA

Čas...

G. MAG. JANEZ SODRŽNIK

... zelo enostavna. Zaradi tega, ker sam gledam na šport, kot neko celovito pod področje. Ne samo en segment notri. On vidi samo svoj stadion. Saj v tem je problem. Jaz pa gledam na šport celovito. To je vsa razlika. Hvala.

G. MILOŠ PAVLICA

Hvala lepa. Razprava, kolega Istenič.

G. GREGOR ISTENIČ

Hvala lepa gospod podžupan. Spoštovane kolegice, pa kolegi. Tudi jaz bi se tukajle mau rad oglasil v zvezi, pri tej razpravi, s to strategijo. Sem eden izmed tistih, ki je mnenja, da je ta dokument, bom rekel – dober. Da bi pa bil, bom rekel - boljši, kot sama strategija – bolj primeren, da so to ena izhodišča za samo strategijo. In na podlagi tiste razprave, ki se je danes tuki notr odvila, se ta strategija lahko tudi ustrezno popravi, dopolni oziroma izpelje tako, da bomo res dolgoročno lahko zasledovali ene cilje. In poskrbeli, da se bo v Ljubljani šport, šport za vse, vrhunski šport, za otroke in pa mladino, lahko tudi razvijal.

Zdaj, mel bi par takih mejnih detajlov, glede – nekaj samo v zvezi z gradivom. Nekaj pa s to javno razpravo. Namreč, jaz sem tudi na tej javni razpravi, ki jo je organizirala Športna zveza Ljubljana, ob sodelovanju z Oddelkom za šport. Zlo sem bil presenečen oziroma clo razočaran, kako se je ta javna razprava, ali pa tribuna sploh odvila. V sredo, to se je dogajalo vse v enem tednu – v sredo je bil sprejet sklep, da se organizira ta javna razprava in so iz oddelka ali – ne vem, ali iz Športne zveze – poslali vabila na to javno razpravo. Če vemo, da pošta hodi k društvom – so dejansko dobila društva v četrtek to pošto. V petek, ob 11.00 uri je pa ta razprava že bila. To se pravi, če so društva dobila to gradivo – strategijo – ne vem, a so imeli čas, da ga lahko dobro preštudirajo? Da pogledajo, kaj je v tej strategiji napisano? Da se nanj opredelijo in se potem tudi, bom rekel – v veliki meri, tudi udeležijo te javne razprave. Res je, da je bilo na tej javni razpravi prisotnih okrog petdeset, petinpetdeset predstavnikov društev. Ampak, mogoče ne vse. Ne tisti reprezentativni, ki bi jih ta tematika – tudi zelo tiče. Tako, da, če se bo že delala ena taka javna razprava oziroma, da se o določenem dokumentu, strategiji, ki je zelo pomembna za mestno, sploh, za sam razvoj športa v mestu. Bi le prosil, da pristojni oddelek poskrbi, da je ta razprava bolj transparentna in da se ji nameni tudi več časa. Zdaj, druga zadeva je ta, katero so že kolegi mau opredelil. Pa bi rad še malo...

GA. DANICA SIMŠIČ

Lepo prosim za nekoliko pozornosti, kajti kolega Istenič ima razpravo.

G. GREGOR ISTENIČ

... določeno podrobnost bi, ali pa nejasnost bi si tudi rad malo bolj razjasnil. V upravljanju športa v Ljubljani piše, ne? Da imamo tam načrtovano organiziranje, izpeljavo letnega programa športa MOL in imamo naslednjo mrežo. To ste že vsi o tem razpravljali in vsi mel svoje določene dvome. Tuki je Oddelk za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport. Izobraževanje, javni zavod Agencija za šport Ljubljana. Javni zavod in pa Športna zveza Ljubljana. Tuki notr piše, da imajo opredeljen dogovor o sodelovanju med Mestno občino Ljubljano in pa Športno zveza Ljubljane. Zdaj, jaz sem dobil v roko en dokument, ki ga je podpisal predsednik Odbora za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport. Kjer so zaprosili mestno upravo, na 22. seji Odbora za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport – je bil sprejet

sklep – 22/1, da odbor pridobi strokovno mnenje Oddelka za predšolsko vzgojo, izobraževanje in šport oziroma stališče o sporazumu med Mestno občino Ljubljana in Športno zvezo Ljubljana, ki je bil parafiran 17.6.2004. Odbor bo vaše mnenje uvrstil na prihodnjo sejo odbora. Za ta akt vem, da je bil spisan. Ne vem pa, ali smo dobili odgovor? Ali, če ga je odbor tudi dobil? Ker, namreč, kaj se naredi? Tuki enega odgovora nimamo, kaj je s tem dogovorom. V sami strategiji se pa potem da, bom rekel – tukile – na podlagi enega dogovora določene bonitete oziroma, ali pa kakšne stvari, ki jih lahko rečemo, da so pristranske – da se določene stvari ne izvedejo v skladu z zakonom, ali pa z javnimi razpisi. In to dilemo bi jaz pred tem rad res razčistil. In bom rekel, kot – ta zadeva se mi zdi zelo primerna – izhodišča za samo strategijo.

Zdaj, prihaja mi še do enga zelo zanimivega paradoksa navzkriž enih interesov. Namreč, vemo, da nekje – skoz čez vso gradivo, ne? Se vleče – ali pa prepleta ena izvedbena vloga Športne zveze Ljubljana, ki naj bi pri določanju, vrednotenju elementov, pripravi meril, pripravi določenih ocen športnih programov, bil en partner, ki bi sodeloval in usklajeval z mestno upravo določena svoja stališča, ali pa mnenja. Zdaj, če tko gledamo, vidl smo, da en – mestna uprava mora zastopat javni interes. Mislim, da pa cilj športne sfere, je pa mogoče – ne vem, nisem tako dobro poučen, lahko pa tudi širši, bistveno širši, kot je javni interes. Zaradi tega, bom rekel – mi prihaja do ene take kolizije interesov. Zdaj, čisto tako povem – z javnim interesom se določijo tiste programe, ki lahko največ prispevajo k razvoju širšega pojmovanja športa. Mislim, da v tem primeru je uprava dolžna pripraviti posebne podlage, za določitev takega javnega interesa v športu. In pa ustvarjanje pogojev in pa razmer, za ukvarjanje s športom vseh meščanov in pa meščank. Ne samo tistih, ki so vključeni v delovanje, to se prav, kot aktivno v športnih društvih, ali pa tistih celo, ki so vključeni v Športno zvezo Ljubljane. Zdaj, če tko pogledamo, a ne? Športna zveza, ki ma mau širši interes, in pa mestna uprava, ki ma mal bol javni interes, se morta pri določeni pripravi aktov, merilih, uskladit. Mi ne vemo, kaj je javni interes, kaj je pa širši interes. Ker, če mestna uprava pripravi en dokument in reče – javni interes, kot ga vidi mestna uprava je tak in takšen – ga lahko organizirana športna javnost, recimo predstavniki Športne zveze Ljubljana, - na drugi strani rečejo – ne, mi pa vidimo interes, javni interes širše. Naj v končni fazi oba dokumenta prideta pred nas. Svetnice in svetnike. In se potem mi, na podlagi določenih argumentov odločamo, kaj je – bom rekel tisto bolj primerno, ali manj primerno.

Kaj se lahko zgodi? Lahko se zgodi, kot je že povedal kolega Sodrznik, da se lahko samo sredstva, ki so namenjena za delovanje društev, vsakoletno povečevala za 6%. Vemo, da v sami strategiji smo notr opazil, da nam kar nekaj manjka, na področju infrastrukture. Da bi zadostil samim merilom, ki jih je izdala, ne vem – Olimpijski komite, ali nacionalna zveza. Smo pri pokritih terenih malo po kvadraturi na člana oziroma na prebivalca. In pri tem, čep bi bilo treba usklajevat interese med društvi, z enim takim širšim interesom in pa med ožjim, javnim interesom, se lahko dogaja to, da bo športna infrastruktura mau trpela. Al pa ne mau. Veliko. Mislim pa, da v našem interesu pa je, da mi pa moramo zagotoviti, da mesto ima športne objekte, kateri so dostopni vsem. In, da se v njih lahko vrši tako vrhunski šport in ustvarjajo pogoji za vrhunski šport, za šport za vse. Za mladino, za študente in pa predšolske otroke. Oziroma šolo obvezne otroke.

Zdaj, zmotilo me je v sami strategiji še to, da je za oceno vrhunškega športa pristojen strokovni svet za vrhunski šport Športne zveze Ljubljana. Dotiranje teh programov je povezano z oceno zmožnosti za realizacijo ciljev, s katerimi je sofinanciranje utemeljeno. Tuki bomo že spet dal – bom rekel eno moč Športni zvezi Ljubljani, katera v določni meri, ali pa vsaj zdaj – še ne vrhunškega športa, še ne zavzema oziroma ne pokriva – da bo tudi Športna zveza dajala ocene in pa merila, kako naj se vrhunski šport razvija. Mislim, da je temeljna naloga, da za promocijo, za širitev vrhunškega športa, predvsem poskrbimo tudi mi.

Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Besedo za repliko ima gospod Sodrznik. Izvolite.

G. MAG. JANEZ SODRŽNIK

Hvala lepa. Samo na dve točki, torej, dve opazki se bom skoncentriral. Prvič bil je uporabljen termin, ali pa bila sta uporabljena dva termina – javni interes, pa širši interes, ne? Mislim, da je kolega Istenič ravno zamenjal vsebinsko obrazložitev teh dveh terminov. Namreč, po mojem gledanju, bi, torej, če uporabim njegovo razmišljanje, seveda. Sam se namreč z njim ne strinjam. Je javni interes širši interes, ki naj bi ga imela Mestna občina Ljubljane. Športni interes ali pa rečmo interes športne sfere je pa logično parcialen in ožji. Ampak, to je naravno stanje. In zaradi tega je važno, da sta ta dva v nekem partnerskem dialogu in skozi, ne vem – argumentiranje – dokazujeta in usklajujeta različne potrebe, poglede in interese. To je normalno. Absolutno nisem za to, da bi nadaljevali s prakso, da je samo mestna uprava tista, ki o vsem odloča. Ker se je pokazalo to do sedaj, kot slabo. Mi smo leta 96 v tej mestni občini izdali navodilo o načinu oddajanja telovadnic osnovnih šol. Ampak, mestna uprava še dandanes ne ve, kako se te šole oddajajo. Telovadnice. Vsaj za nekatere primere. Mi še zdaj vemo za primere, ko recimo, jih pod roko oddajajo in služijo cash posamezni ljudje. Lepo vas prosim. Ko pa to opozoriš, ne? Je pa, na koncu izpade, da je bad guy tisti, ki je opozoril, ne tisti, ki to dela. Mi hočemo in želimo, da pridemo v položaj, ko bomo lahko na te stvari opozarjali. Pa ne samo opozarjali. Saj to lahko že zdaj, ne? Ampak, da nas bo kdo resno vzel, pa poslušal. Pa to je vloga tega usklajevanja. Ali pa tega predstavnštva, ki naj bi ga organizirana športna sfera mela. Nič drugega.

Po drugi strani je pa povedal, to je pa tista druga opazka – bistveno resnico, ki jo jaz seveda še kako dobro razumem. Me sicer žalosti, ampak jo jemljem, kot neko realnost v tem mestu v tem trenutku. Mogoče bo čez čas drugače. Namreč, bilo je rečeno – blo bi fino, če bi meli dva dokumenta. Enega, ki ga naredi športna sfera, enega, ki ga naredi mestna uprava, pa da jih pol soočimo, pa da vidimo, kateri je boljši. Narobe. Čisto mimo. Ta dokument je zdaj tisti, ki sta ga ta dva akterja soočila. In uskladila. In športni sferi ni čist pogodbo, ker ni čist po njenem. In mestni upravi ni čist pogodbo, ker ni čist po njenem. To je dokaz, da je v redu. Ampak, kaj govori o teh dveh dokumentih? Da ni problem v vsebini. Ker ste vsi po vrsti, tudi on je zadel, da je dober, načeloma, ne? Da ni problem v vsebini, ampak v predlagatelju. Dragi moji, to je pa zlo narobe.

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite... Ja, ste že zaključili. Replika na repliko, gospod Jazbinšek. Minuta.

G. MIHA JAZBINŠEK

Jaz upam, da ste v koaliciji pazili, ne? Ker je tudi Športna zveza Ljubljana sodelovala pri tem gradivu, pa ker je predlagateljica, gospa županja, da ste nekak uskladil, ne? Ne? Mogoče pa ne vem, gospod Istenič sam hotu tist, kar sem jaz prej diskutiral, ne? Prve alineje ni nič. Druge alineje še in še. In pa mogoče to, kar sem zdele razumel. Najprej sem mislil, da bi Športna zveza oddajala objekte, ne? Pol sem pa ugotovil, da ne, da bi opozarjala. Ne? Opozarjala tud zdaj, si rekel, ne? No, jaz mislim, da je 2% za opozarjanje preveč. Ne? In, če bi šlo za ta soočenja in tako naprej, da bi bil recimo procent čist v redu. In bi iz tega naslova podprl tudi funkcijo Športne zveze Ljubljana. Samo, da bi seveda tuki mi mel določen manevrski prostor.

Ne? Ker tale gradivo, ne? Oprostite, ne? Ki ima, ponavljam, pa nisem nič žleht. K je, k je strategija in tako naprej. In Športna zveza...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, da zaključite misel.

G. MIHA JAZBINŠEK

Kot – kot glavna mavrica na tem gradivu Športna zveza, ne? Se mi zdi, da jaz bi pa naredil pa za 0,5% takšno gradivo. Vem, da so še neke druge aktivnosti. Ampak, vseeno naredil bi za manj denarja in več. Ampak, še enkrat apeliram, Sadržnik – sklepi, tistih šest in to, niso v nasprotju. Te pokrivajo eno sfero. Uno, uni sklepi pa pokrivajo drugo. Nekaj sklepov je pa oboje...

GA. DANICA SIMŠIČ

Gospod Jazbinšek, pravkar sem..

G. MIHA JAZBINŠEK

... prosim, da glasujemo za vse sklepe.

GA. DANICA SIMŠIČ

Dobro. Naslednja razprava, k besedi je – prosim? Odgovor na repliko? Lahko je replika na repliko. Ja, izvolite, kajti odgovor na vse replike, ker jih ni bilo več, ne? Potem je samo ena minuta. Izvolite.

G. GREGOR ISTENIČ

Ja, tukajle bom rekel, da se jaz s kolegom Janezom ne strinjam, ne? Da mene predlagatelj moti. So samo določena vprašanja, na katera mi niso jasna in na katera ...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim za mir v dvorani, da bi se vsaj slišali, če se že poslušamo ne.

G. GREGOR ISTENIČ

... odbor mestnega sveta odgovor na ta vprašanja ni dobil. Zato se meni pojavlja vprašanje, dilema. In bi imel rad ta odgovor. Mislim, da je ena čist legitimna zadeva, da se ta odgovor dobi. Zdaj, kaj si jaz mislim pod Športno zvezo Ljubljane? Mislim si to – neki utemeljuje organizacijske in pa strokovne temelje društvene sfere, ki pa so bolj usmerjene in a pravice njenih članov in pa društev, ki so v njej vključene, ne pa tok, bom rekel, na vso ostalo populacijo v mestu, ostale meščanke in meščane. Ne vem – mladino, ali pa predšolsko mladino.

Smo v eni demokratični združbi. Kjer – nekje sem prepričan, da ena demokracija nekaj velja. In, da je treba tuki...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, da zaključite misel.

G. GREGOR ISTENIČ

... poskrbet, da se javno in transparentno vodi razprava. In, da se v teh stvareh, bom rekel – v tej razpravi tudi upošteva mnenje športne javnosti. Ker edin tako bo lahko šport napredoval. Ne pa, da se usklajuje, ker potem ne vidimo tiste diferenciacije, ne vidimo tistih mejnih variant. In potem bomo lahko zavedeni. Ker vemo, da šport, na žalost je pri nas tako, je samo ...

GA. DANICA SIMŠIČ

Čas se vam je iztekel.

G. GREGOR ISTENIČ

... al pa zaključevanje tistih močnejših osebnih interesov. Kdo je močnejši.

GA. DANICA SIMŠIČ

Sama ne bom imela nobene replike. Besedo za razpravo ima gospod Jakič.

G. ROMAN JAKIČ

Hvala za besedo. Pozna ura je in temu primerno – bo dolžina moje razprave. Mene veseli, da je kljub vsemu mestni svet danes opravil razpravo, ki obsega šport. Da se ni skoncentriral zgolj za nogomet. In pa stadion. Ampak, da je šel kljub vsemu pogledat čez plot in se je lotil kompletne strategije razvoja športa v Mestni občini Ljubljana. Pa kljub vsemu, pred sabo imamo zelo konkretne predloge in sklepe, v katerih se je treba izreč z glasovanjem. Zato bi želel vas gospa županja in pa seveda kolegice in kolega obvestiti, kako nameravam glasovati in kaj se mi zdi primerno podpret.

Še enkrat naj povem, da mi ni bilo škoda časa poslušati razprave. Čeravno so nekateri pledirali za to, da nismo strokovnjaki. In, da o tem ne bi smeli govoriti. Publika mora imeti besedo, tudi pri tem, predvsem pri omogočanju pogojev za razvoj športa. In res je, da je en »fil ruž« te diskusije bil ta konflikt interesa. In, če so mojo kolegico Majdo Širco obtoževali konflikta interesov, glede na to, da je bila predsednica Sveta Kinoteke in ji očitajo koruptivnost. Potem je seveda senca padla na kolega Sodrznika, glede konflikta interesov. Kot predlagatelj, zagovornik, na drugi strani pa prejemnik določenih sredstev, ki izhajajo iz te strategije. Jaz seveda verjamem, da je kolega Sodrznik in glede na to, da ga poznam, že dolgo v športu. In o športu razmišlja, kot tako. Ampak, senca je padla in to senco kljub vsemu je težko – težko obrazložiti. Na žalost.

Ampak, predlogi sklepov. Jaz bom seveda podprl dva transparentna, ali pa dva sklepa, ki govorita o transparentnosti. To je predlog sklepa predlagateljev, ki govori o tem, da naj Mestni svet Mestne občine Ljubljana zadolži pristojno mestno upravo, da pripravi na mestnem svetu in pa seveda pošljejo v čimprejšnjo obravnavo pravilnik, ki bo urejal financiranje športnih klubov iz javnih sredstev. Proračuna, ter javnih podjetij ter zavodov. Seveda upam, da bo pri tem zagotovil najširše soglasje s celotno civilno sfero. Ampak, to

seveda ne pomeni, da bo civilna športna sfera odredila, kakšen bo ta na koncu pravilnik. Ampak, kljub vsemu mora pridet do soglasja. Drug tak predlog transparenten, se mi zdi – predlog Svetniške skupine oziroma Kluba Nove Slovenije, ki govori, da mora pristojni oddelek podati poročilo o dosedanjem finančnem poslovanju športnih klubov iz javnih sredstev proračuna javnih podjetij in zavodov. Ne nazadnje, to smo opravičeni do tega, da vidimo kako in komu se v tej Mestni občini Ljubljana delilo. Sredstva.

Nimam nič proti predlogu, pod številko 5., ki govori, da je treba Ministrstvu za šolstvu in šport predlagati, da prednostno obravnava pobudo za spremembo predpisov v športu et cetera. In, seveda, jaz upam in pozivam kolege iz vladajoče, na državnem nivoju – vladajoče koalicije, da seveda bodo to v resnici, skozi kolega, nekdanjega mestnega svetnika, zrealiziral. Predvsem me zanima ta socialni status poklicnih športnikov. Ki so razburil javnost, z odhodom Jolande Čeplak v Monaco. Ko je seveda znala povedati, zakaj gre tja. Odhaja. Zato, ker so športniki pravzaprav neopravičeno obdavčeni, glede na to, da predstavljajo to Slovenijo v mednarodni športni javnosti.

Seveda bom pa proti sklepu predlagateljev pod točko 6. In tle bom seveda souporabil besede mojega kolega, dr. Gomiščka, ko govori o genijalcih. Pri tem sklepu se je izkazal, kot genijalci, predvsem v drugi alineji, ko govorite o tem, da mora Mestna občina Ljubljana zagotoviti prvoligaša. Program, program, v katerem bo nek klub čez nekaj let v evropski ligi...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim...

.....konec 2. strani III. kasete.....

...to je podobno, kot, da bi – da bi opredelili program Atletske zveze Slovenije, da bo Jolanda Čeplak letela minuto štirideset. Na osemsto metrov. To je zelo težko doseči.

Sem pa pripravil, skupaj z nekaterimi kolegi predlog, ali pa spremembo predloga 8. sklepa, ki ga je predlagala županja.

In sicer v skladu s prvim odstavkom, županja, jaz ga formalno tudi vlagam, 106. člena Poslovnika Mestnega sveta Mestne občine Ljubljana. Danes je bilo veliko diskusije o tem, ali ne bi bilo primerno diskusijo, ki se je danes odvila, seveda rezultirati v nekem predlogu, zato, da bi lahko, seveda na osnovi današnje razprave, na eni od naslednjih sej, obravnavali in sprejeli predlog strategije razvoja.

Strategija razvoja Mestne občine Ljubljana, ki je danes predložena, kot dodatni material – še enkrat poudarim, kot dodatni material. Kdo je že govoril o tem? Kot dodatni material, se mi zdi preveč resna, da bi jo, kot dodatni material, kot strategijo sprejeli. Glede na razpravo. Nimam nič proti, ampak sem povedal ene par stvari, ki me – ki me v njej tudi mene motijo. Tudi, če hočete Športna zveza Ljubljana, pa ne to vzeti narobe, se mi zdi, da ne more biti partner Mestnemu svetu ali Mestni upravi. Ampak, je lahko samo predlagatelj Oddelku za šport. Ker zato Oddelek za šport imamo in seveda imamo oddelek, ki se s tem ukvarja. To pa pomeni, da je oddelek tisti, ki odloča tudi o razporeditvi denarja, o – končno določi kriterije. Seveda na podlagi dogovora in pa razgovora s Športno zvezo Ljubljane.

Zato predlagam, da Mestni svet Mestne občine Ljubljana, na osnovi današnje razprave, na eni od naslednjih sej obravnava in sprejme predlog strategije razvoja, temeljne razvojne usmeritve športa v Mestni občini Ljubljana do leta 2012.

To je v bistvu proceduralno, v skladu s prvim odstavkom 106. člena Poslovnika Mestnega sveta Mestne občine Ljubljana. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa. Žal vam ne bom dosti pomagala z replikami, kajti proceduralni predlog ima prednost. Odvisno od tega, kakšna bo odločitev o proceduralnem predlogu, je potem možnost nadaljnjih razprav oziroma replik.

Gospod Jakič je predlagal, da dam na glasovanje proceduralni predlog, da Mestni svet Mestne občine Ljubljana, o strategiji razvoja športa v Ljubljani, do leta 2012 odloča na eni od naslednjih sej. Po našem...

... iz dvorane – nerazumljivo...

Prosim? Upoštevajoč današnjo razpravo, glede na to, da tega proceduralnega predloga nimam pisno, bomo seveda povzeli – bomo povzeli...

... iz dvorane – nerazumljivo...

Bomo, bomo povzeli po vašem, po vaši razpravi točno formulacijo tega. Razumela pa sem, da je to po 106. členu, zatorej o tem proceduralnem predlogu, po našem poslovniku ni razprave. In se samo glasuje. Torej tak proceduralni predlog dajem na glasovanje. Tak proceduralni predlog o odločanju o strategiji, ne o drugih sklepih, dajem...

... iz dvorane – nerazumljivo...

... na glasovanje.

Ugotavljamo navzočnost.

Ugotavljanje navzočnosti zaključujem.

29 svetnic in svetnikov je prijavilo navzočnost.

Glasujemo torej o proceduralnem predlogu.

Kdo je za in kdo je proti?

Glasovanje zaključujem.

ZA 21, 9 PROTI.

Ugotavljam, da je proceduralni predlog, glede strategije sprejet.

No in zdaj smo pri replikah na razpravo gospoda Jakiča. Najprej ima repliko gospod Sodržnik. Izvolite.

G. MAG. JANEZ SODRŽNIK

Hvala lepa. Samo ena zadeva, ki se nanaša na, bi rekel – besede, ki so bile izrečene. Absolutno ne sprejemam takšne kvalifikacije, kot je bila rečena, da je senca padla, ali nekaj podobnega. Pa lepo vas prosim. To zanesljivo ne bi pričakoval od ljudi, ki so do zdaj delali v športu. Pa jaz sem zelo ponosen na to, da sem predsednik Športne zveze Ljubljane. Da me je tolk ljudi izvolilo, kar pomeni, da mi je tudi eno veliko odgovornost naložilo. To sem že cel čas in to volontersko. Pa kaj vi mislite? Da vi dajete denar Sodržniku, ali kaj? Pa ne se hecat. Gre preprosto za to, da tam veljajo neka pravila, ki jih skupščina sprejema. In zanesljivo ne bo mestni svet tisti, ki bo odločal, kako bo športna zveza ravnala. Kakšen odnos bo vzpostavljala. Povsem logično je, da si Športna zveza prizadeva in zahteva to, da bo šport mel kaj reč zraven pri tem, kako se bo denar delil iz javnih financ. Če pa to oblasti ni všeč, pa tudi prav. Saj to mi je logično. Ampak, slej ko prej se vsaka oblast navadi, da mora civilno družbo poslušat. In športna društva in tako dalje. Mi zgolj smo transmisija in zastopamo interese teh klubov, ki jih je dvesto petdeset. Fajn. Sej lahko se tudi ne pogovarja mestna uprava z nami. Ampak, Do zdaj se je pokazalo, da je blo to slabše, kot če se. Zato pričakujem, da bomo nadaljevali s tem, kar smo zdaj vzpostavili, to neko normalno komunikacijo. Nek odnos usklajevanja in tako dalje. Saj za mene, al pa rečmo za športno sfero, se zgodba ne neha pri strategiji. Šele začne se. Marsikdo od vas je danes rekel. Ta hudi akti šele prihajajo v mestni svet. In meni je prav zabavno, ko vidim, kako težko je takšen akt, ki ima neka – vi pravite, daje deklaracija, ali pa resolucija – kako težko doseže neko stopnjo soglasja. Kaj šele, ko bo šlo za konkretna merila, na osnovi katerih se bo delil denar iz javnih financ. Zato zavračam kakršen koli konflikt interesov. Če kdo smatra, daje problem v tem, da en subjekt v športu, ki se mu reče Športna zveza, kandidira in dobi sredstva iz proračuna, potem pa jaz mislim, da je s tistim, ki to sprašuje, nekaj narobe. Enakopravna tekma, ki so sedaj na javnem razpisu. In poročila. In verjemite mi, v preteklosti so dobivali denar tisti klubi in društva, ki niso imeli po več let sklicane skupščine. Ki bi potrdila legitimnost njihovega delovanja. Ki bi potrdile, bi rekel – bilance in tako dalje. Pa v tem mestu ni bil problem, da se jim je denar nakazoval. Zdaj se počasi vzpostavlja red. In sam si prizadevam k temu, da bo edino merilo za financiranje to, da boš izpolnjeval pogoje. Zakonske in tiste, ki jih bo mestni svet predpisal. Se pravi, članstvo, izpolnjevanje načrta, finančni plan. To so osnove. In zato ne vidim nobenega problema, da naj bi se seznanili svetniki tudi s poročili vseh klubov in društev. To bo v redu. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim gospod Pejovnik? ... Replika na repliko, gospod Pejovnik. Izvolite.

G. PROF. DR. STANISLAV PEJOVNIK

Hvala lepa gospa županja. Mislim, da bi blo prav, če vam preberem en stavek. Športna zveza Ljubljana izvaja naloge, opredeljene v dogovoru o sodelovanju med Mestno občino Ljubljana in Športno zvezo Ljubljana. Ter druge dogovorjene naloge. Žal v tem tekstu nikjer ne piše – na osnovi razpisa. Če bi pisalo, da je to na osnovi javnega razpisa, potem bi se sam, pa verjetno tudi kdo od mojih kolegov, opravičil. Ker pa ni nikjer tukaj omenjen javni razpis. In, ker smo večkrat želeli pojasnilo o tem, kako ta dogovor zgleda – pa seveda mora gospod Sodržnik sprejeti našo in naše mnenje, da senca – senca dvoma obstoja. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Naslednja replika, gospod Kovačič. Do tri minute. Izvolite.

G. DIMITRIJ KOVAČIČ

Hvala lepa. Gospod Jakič, vi ste, kot argument za to, da boste zavrnil 6. sklep govoril nekaj, kar v tem sklepu ne piše. In sicer, da je to, da smo pač predlagatelji genijalci, ker želimo sprejet sklep, da bo Mestna občina zagotovila v Ljubljani nogometnega prvoligaša. Tudi, če bi tako pisalo, to ni nobena, nismo nobeni genijalci, ali pa nekaj, kar bi bilo težko uresničljivo. Če je to uresničljivo v vseh državah na svetu, potem verjetno tudi za Ljubljano to ne bi smelo biti neuresničljivo, da bi imela tudi Ljubljana nogometnega prvoligaša. Oziroma Slovenija, v Sloveniji, da bi imela Ljubljana prvoligaša. Ampak, to, v tem sklepu ne piše. Piše zelo jasno, da – da se v roku treh mesecev pripravi program, ki bo opredelil vlogo Mestne občine Ljubljana, pri ustanovitvi novega ljubljanskega nogometnega moštva. Torej, ki bo opredelil, program, ki bo opredelil vlogo MOL-a. Ne, ki bo zagotovil, čeprav tudi to ne bi bilo za Ljubljano nek poseben problem.

Potem pa – ki bi – ki bo, to se pravi, ta program, pa ima ambicijo, da bo najkasneje v nekaj letih postalo trdno prvoligaško moštvo, z ambicijo rednih uvrstitev v evropska klubska tekmovanja. To mislim, da je ambicija vsakega glavnega mesta v Evropi in v svetu. In ta ambicija se tudi redno realizira, razen v slabih letih, ki so pa bolj izjeme, kot pravila. In v okviru tega programa se določi tudi dolgoročna poslovna strategija novega nogometnega moštva v Ljubljani. Dolgoročna poslovna strategija, v kateri bo sodelovala Mestna občina Ljubljana. In to je vse, kar v tem sklepu piše. Nobenih zagotovil, ampak program. In to, ne vem, a mislite, da je to tako neuresničljivo? Potem pa ne vem, kje živimo. Če – če tukaj, v – kot – predstavniki najvišjega organa upravljanja, ali pa odločanja v mestni občini, nekateri razmišljajo, ali pa razmišljamo, da je to neuresničljiva ali težko uresničljiva vizija. Hvala.

GA. DANICA SIMŠIČ

Replika na repliko, gospod Jakič.

G. ROMAN JAKIČ

Hvala za besedo. Samo bi repliciral kolegu Kovačiču. 6. Predlog Sklepa glasi – zdaj pa pozorno poslušajte: Mestni svet Mestne občine Ljubljana, zadolžuje županjo, da prednostno, v roku treh mesecev pripravi program, ki bo opredelil vlogo. Županja bo pripravljala program, zato, da bomo čez nekaj let mel trdno, trdnega prvoligaša. Ne? Zdaj, seveda lahko različno beremo. Jaz sem prepričan, da bi županja želela, da bi mel trdnega prvoligaša že naslednje leto. Tako, kot mi vsi. Ampak, ne vem, če je to prav, da se zapiše v sklep. Da se zadolži županjo, da pripravi tovrstni program. Županjo se lahko... županjo se lahko zadolži, da poskuša po svojih močeh zagotoviti delovanje, dobro delovanje klubom, skozi, seveda, sistem financiranja. Ne more pa županja....

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, če zaključite misel.

G. ROMAN JAKIČ

Ne more pa županja pripraviti program, zato, da bomo imeli trdnega prvoligaša. Pa lahko Kovačič še kakor toliko obrača besede, je zame to, da županja dela prvoligaša, no.

...iz dvorane – nerazumljivo...

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim za mir v dvorani.

... iz dvorane – nerazumljivo...

Dialog bosta lahko kasneje nadaljevala, zdaj nima nobeden od vaju besede. Besedo za repliko na razpravo gospoda Jakiča ima gospod Božič. Božič mikrofona.

G. PETER BOŽIČ

Kaj je zdaj, ja. Zdaj bom pa poskušal bit miren in se ne bom razjezil. Obljubim. Poglejte, jaz na žalost, v nasprotju z mojimi kolegi iz frakcije, podpiram ta sklep od Dimitrija Kovačiča. In bom povedal zakaj. Če bi šlo tukaj za voluntarizem, da bi ustanavljali na silo nek klub, ki ga nikoli ni bilo. Tako, kakor je to delala in lociral prvenstvo, al pa prvo ligo na primer, ki je nikoli tukaj ni bilo, tako, kakor je to delala politika. Državna in mestna. In – in Nogometne zveze, na primer v Celju, potem bi bil jaz proti temu. Ker pa gre tukaj za čist nič drugga, kakor samo za to, da se obnovi tisto, kar smo zatr. Nam je uspelo v petnajstih letih, da smo zatrli. Pa to ni noben voluntarizem. Mogoče je tuki v tem sklepu kaj slabo, nerodno izraženega. Ampak, gre pa enostavno za vzpostavljanje enega normalnega stanja glede športa, al pa tistega osrednjega, al pa, ne? Razvojno najbolj pomembnega športa v glavnem mestu neke države. In, če mora tukaj sodelovat mesto enkrat drugač, kakor pa s sklepom, z odlokom, da se vzame prvoligaša v zemljišče. Potem mislim, da to ni noben voluntarizem. In mislim, da bi lahko mirno ta 6. sklep sprejeli. Hvala lepa.

GA. DANICA SIMŠIČ

Hvala lepa in še ena replika na razpravo gospoda Jakiča. Gospod Jazbinšek, izvolite.

G. MIHA JAZBINŠEK

Niti ni zlo, kako bi rekel – replika. Bolj vprašanje bo. Torej, kar se 6. člena tiče, prvič, jasno, da županja bo dala program od sebe. Saj ma aparat 555 ljudi, plus z Ljubljansko športno zvezo podpisan dogovor, ne? Ne? Tako, da je tuki, se mi zdi... ali ni podpisan? Je podpisan? No... ne vem. Neki govorijo tle o dveh procentih. No, mislim, da je tak program možno naredit. Ne? Ob takem, rekel bi, intelektualnem zaledju. Kar se tiče pa same dikcije, se mi zdi, da, če bi pisal namest – ki bo najkasneje, ki bi najkasneje. Lahko ima dodatek, ki bi imel ambicijo najkasneje ... prvoligaško moštvo, ne? Tolk cilja pa že mora bit, ne? Da rečeš, kaj je ambicija, ne? Bi – bi to dobro naredil. Ne moreš pa garantirat, da bo, ne? To je pa jasno. Tako, da bi jaz dal v imenu nas podpisnikov amandma, ne? Da se besedica – bo, spremeni v besedico – bi. Ne? In se mi zdi, da bi potem zelo sprejemljivo bi blo tole naredit. V ostalem

pa gospoda Jakiča., ne vem, če sem dobro poslušal. A prvi pa drugi sklep pa ti ne bi podprl? Kaj? ..

... iz dvorane – nerazumljivo...

Ne. Preden bo strategija, zdaj si jo dal na naslednjo sejo...

GA. DANICA SIMŠIČ

Gospod Jazbinšek, samo repliko imate, imate pa dialog.

G. MIHA JAZBINŠEK

Ja. Pardon. Pardon. A,ha. Zdaj nas, bog ve na katero sejo bo to šlo. Se mi zdi, da bi bilo daleč in drugič to je precizen operacionalizacija strategije. Pa naj gre ta sklep naprej, no. Mrežo ja moramo met, fantje no. Neki je treba operacionalizirat. Tako, da se mi zdi, da bi strategiji prepuščal to, da ni prav, no. In pa, kar se tiče pa ekipnega športa, pa tud no. Naj se kaj pove, no – naprej. Ker tega pa – vrhunskega pa nekak ne obravnava ta strategija. In bi pol, ne? Mel tam lukno. Tako, da apeliram, ne? Da se glasuje za vseh šest sklepov. S tem, da predlagam un amandma. K ta šestemu, ne?

GA. DANICA SIMŠIČ

Ja. Če boste kaj predlagali, prosim, da to predložite pisno, tako, kot terja poslovnik. Drugače pa ne vem kako bo z ekipnim športom. Kajti, na mizi imam amandma gospoda Dimitrija Kovačiča, ki ekipni – besedo ekipnega črta. Skratka, razprava je izčrpana. Nobene želje po razpravljanju ni več. Zato razpravo zaključujem in prehajamo k odločanju o predlogu sklepov. Gospod Slak.

G. SLAVKO SLAK

Proceduralno imam. Če lahko?

GA. DANICA SIMŠIČ

Ja. Izvolite.

G. SLAVKO SLAK

Spoštovane kolegice in kolegi. Gospa županja. Gospod Jazbinšek je ravnokar v, bi rekel, podporo glasovanju o predlaganih šestih sklepih, uporabil besedno zvezo operacionalizacija strategije. Ampak, mi smo ravno prej, oziroma ste sprejeli, da strategije danes ne sprejmemo, ker jo je treba še do ene izmed prihodnjih sej pač popraviti. Ne? Zato jaz predlagam, tudi skladno s sklepom, ki je bil sprejet na predlog Odbora za predšolsko izobraževanje in šport, na izredni seji 8. julija 2005, ki je pod to točko obravnaval gradivo za izredno sejo mestnega sveta. Se pravi – in je sprejel naslednji sklep, ne? Da predlaga županji, da predlagano gradivo za razpravo na izredni seji še ni popolno. Saj se je skoraj izključno usmerilo na probleme nogometa v MOL-u. Odbor predlaga županji, da od – od ustreznih služb in institucij, pridobi

manjkajoče gradivo. In potem, da odbor predlaga mestnemu svetu prekinitiv 36. Izredne seje in njeno nadaljevanje, ko bo pripravljeno omenjeno gradivo. Vendar najkasneje do oktobra meseca letos. Zdaj, to gradivo, pravzaprav je bilo pripravljeno. Danes smo o njem razpravljali. Sprejet je bil sklep, da ni dovolj dobro in da ga je treba seveda do ene izmed prihodnjih sej popraviti. In zdaj, če hočemo bit konsistentni sami s sabo in sprejetim sklepom o prekinitvi seje – predlagam, da tudi o vseh teh šestih točkah in sklepih ne glasujemo. In o vseh teh amandmajih. Skladno s 106. členom poslovnika ravno tako predlagam, da se pač preložijo sklepanje – sklepanje na eno od prihodnjih sej. Po možnosti na tisto, na kateri se bo sklepalo tudi o tej strategiji. Ravno zato, ker pomenijo, ker pomeni večina teh sklepov operacionalizacijo strategije, ki smo jo danes zavrnil. To si Miha rekel ti. In to je pač moj predlog.

GA. DANICA SIMŠIČ

Prosim, prosim za mir v dvorani. Na – slišali smo proceduralni predlog. O proceduralnem predlogu..... O proceduralnem predlogu ni razprave. Ampak, se samo glasuje.

Na glasovanje dajem torej **Proceduralni predlog, ki ga je oblikoval gospod Slavko Slak, da tudi odločanje o predlogih šestih sklepov, ki so jih predložili predlagatelji, oziroma še dodatno Svetniška skupina Nove Slovenije, odločamo na eni od naslednjih sej.** Je približno tak povzetek? Dobro. Bomo pa pogledali še magnetogram. Tak proceduralni predlog dajem na glasovanje.

Ugotavljamo navzočnost.

Ugotavljanje navzočnosti zaključujem.

26 svetnic in svetnikov je prijavilo navzočnost.

Glasujemo, kdo je za in kdo je proti?

Glasovanje zaključujem.

ZA 16. PROTI 15.

Ugotavljam, da je proceduralni predlog sprejet.

Gospa Potočnik predlaga oziroma zahteva ponovno glasovanje. Glasovanje – ugotavljanje navzočnosti ni potrebno, ker se medtem navzočnost ni spremenila.

In samo glasujemo. Kdo je za tak proceduralni predlog in kdo mu nasprotuje?

Glasovanje zaključujem.

ZA 15. PROTI 16.

Ugotavljam, da proceduralni predlog ni sprejet.

Temu bi se v športnem duhu reklo Igre brez meja. Gremo torej na odločanje o

Prvem Predlogu Sklepa predlagateljev. In sicer moram povedati, da smo med sejo prejeli redakcijski popravek svetnika, gospoda Dimitrija Kovačiča, k prvemu in drugemu sklepu. Ki bo že in je že upoštevan v predlogu sklepa, ki ga bom prebrala. Torej

PRVI PREDLOG SKLEPA JE:

Mestni svet Mestne občine Ljubljana zadolžuje pristojni oddelek mestne uprave, da na januarski redni seji mestnega sveta, predstavi Strategijo razvoja športnih objektov v Ljubljani in njihovega upravljanja.

Mislím, da se navzočnost medtem ni spremenila.

Se je? Dobro. Ugotavljamo navzočnost.

Ugotavljanje navzočnosti zaključujem.

15 svetnic in svetnikov je prijavilo navzočnost.

Ponovno bomo ugotavljali navzočnost.

Torej, ponovno bomo ugotavljali navzočnost.

Zanesljivo me pogled ne vara, niti skozi očala, da je v dvorani več, kot petnajst svetnic in svetnikov.

Ugotavljanje navzočnosti zaključujem.

20 se vas je tokrat prijavilo. Čeprav vas je v dvorani več.

Torej, po drugem poskusu ugotavljam, da ni politične volje, da bi o tej zadevi odločali in razpravljali. Mislím pa, da je šport preresna zadeva, da bi se o njej lahko hecali.

Hvala lepa vsem za udeležbo. O nadaljevanju seje boste obveščeni. Prijeten večer še naprej.

Lahko....Ste za... Dobro, bomo drugič, ni problema. Saj jo res ni, veste....

Zapisala:

Elizabetha Vadnal

Ljubljana, 10. december 2005